

25X1

Page Denied

ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ ΓΙΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΕΘΝΗ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

ΧΡΟΝΙΑ Δ'

ΣΕΠΤΕΜΒΡΗΣ 1932

ΑΡΙΘΜΟΣ 9

ΤΟ ΣΦΙΧΤΑΓΚΑΛΙΑΣΜΑ ΤΩΝ ΦΑΣΙΣΤΩΝ ΤΟΥ ΒΕΛΙΓΡΑΔΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ ΑΠΕΙΛΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ

ΔΗΜΗΤΡΗ ΒΛΑΝΤΑ

Μέλους του ΠΓ της ΚΕ του ΕΚΕ

Τελευταία μιά 17μελής αντιπροσωπεία της ελληνικής μοναρχοφασιστικής βουλής πήγε στη Γιουγκοσλαβία. Η μοναρχο-φασιστική και η τιτοφασιστική κλίκα διατυμπάνιζαν σ' όλους τους τόπους, στις δηλώσεις τους, στους λόγους τους και στέν τύπο ότι τα σφίχταγκαλιάσματα του Τίτο με τους Έλληνες φασίστες ήταν έκδηλωση «ειρηνοφιίας» και «πέθου γιά ήσυχία» στά Βαλκάνια. Τό πραγματικό όμως νόημα του τιτομοναρχοφασιστικού σφίχταγκαλιάσματος και του θρυβού που ξεσήκωσαν γύρω από τή συνάντηση του ληστή Τίτο και των μοναρχοφασιστών συνίσταται στέ νά κρύψουν πίσω από ένα παραπέτασμα από ψευτιές γιά τόν «φιλειργηνισμό» τους, τό δυνάμωμα των προκλήσεων ενάντια στις γειτονικές ληστοδημοκρατικές χώρες, τό δυνάμωμα των πολεμικών προετοιμασιών στην Ελλάδα, στην Τουρκία και τή Γιουγκοσλαβία. Οι ήγέτες του βορειοατλαντικού μπλέκ θέλουν νά ανάψουν τόν πολεμο στά Βαλκάνια. Γι' αυτό και διάταξαν τή φασιστική κλίκα του Βελιγραδίου νά συρρίξει αλόμα πιά πολύ τις σχέσεις της με τους Έλληνες μοναρχοφασίστες. Στην πουλημένη κλίκα του Τίτο άνασθεται ό άτιμος ρόλος των Αι Σίν-Μάν στά Βαλκάνια.

Στις άρχές του περασμένου μήνα, τήν παραμονή της συνάντησής του, με τους Έλληνες μοναρχοφασίστες ό Τίτο άφησε νά άννυθεί ότι οι δυτικοί άφέντες του ήταν δυσχεστημένοι, γιατί δέν υπέγραψε άκόμα πολεμικές συμφωνίες με τήν Ελλάδα και τήν Τουρκία, ή, όπως έκφράστηκε ό ίδιος με στέμφο, γιατί «δέν επικύρωσε άκόμα τήν όπάρχουσα κατάσταση πραγμάτων». Μ' άλλα λόγια ό άρχηγός αυτης της φασιστικής κλικας του Βελιγραδίου δμολόγησε άνοιχτά ότι όπάρχουν στρατιωτικές συνθήκες ανάμεσα στις έγκληματικές κυβερνήσεις της Γιουγκοσλαβίας, της Ελλάδας και της Τουρκίας και ότι ή όπογραφή τους δέν είναι τίποτα άλλο παρά μιά άπλή τυπικότητα.

Η μοναρχοφασιστική έφημερίδα της Αθήνας «Βήμα», μεγάφωνο της άμερικάνικης αντίδρασης στην Ελλάδα, σχολιάζοντας σέ κύριο άρθρο τό λόγο του Τίτο στις 8 του Ιούλη έγραφε ότι στην πραγματικότητα καμιά συμφωνία δέ μπορεί νά έπισφραγίσει τήν όπάρχουσα συμπεχία ανάμεσα στους τιτικούς και τους μοναρχοφασίστες καλύτερα άπ' ό,τι τήν έπισφραγίζει ή κατάσταση πραγμάτων.

Ο ραδιοσταθμός της Αθήνας μετέδωσε στις 23 του Ιούλη ότι ό «Τίτο κατέστησε γνωστό εις τόν στρατηγόν Ριτζκούι ότι είν.αι πρόθυμος νά συνεργασθεί μετά της Ελλάδος και της Τουρκίας, έπί ενός προγράμματος κοινής άμύνης και ότι είν.αι πρόθυμος νά συναντηθεί μετ' αυτού διά νά συζητήσει επί του έν λόγω θέματος». Ο ίδιος ραδιοσταθμός μετέδωσε ότι σέ δηλώσεις του σέ ανταποκριτή μιάς άμερικάνικης έπιθεώρητης ό Τίτο είπε, ότι «εις περίπτωση πολέμου μεταξύ ΕΠΑ και Ρωσίας δέν θά μείνει ούδέτερος...». Οι δηλώσεις αυτές άναμεταδόθηκαν έπίσης κι από τό ραδιοσταθμό του Μπι-Μπι Σι. Όπως φαίνεται καθαρά άπ' αυτές τις δηλώσεις ό άρχηγός της συμμορίας του Βελιγραδίου Τίτο έμφανίζεται ίκέμα μιά φορά μαζί με τους μοναρχοφασίστες και τους τούρκους μπάσιμπουζούκους σάν άνδράκελο του Πεντάγωνου, σάν ό πιά άσπονδος έχθρός της ειρήνης, της δημοκρατίας και του σοσιαλισμού.

Οι άμερικανοάγγλοι έμπεριαλιστές έχουν σκοπό νά δέσουν άκόμα πιά γερά τήν τιτική Γιουγκοσλαβία στέ έπιθετικό άτλαντικό μπλέκ. Γι' αυτό και δέν είν.αι τυχαίο ότι ό έρχομός του Ριτζκούι στην Ελλάδα συνέπεσε με τό δυνάμωμα της καμπάνιας γιά τή δημιουργία του στρατιωτικού «τριγώνου» Αθήνα Βελιγράδι-Αγκυρα. Οι έμπεριαλιστές των ΕΠΑ και της Αγγλίας είν.αι βασικά σύμφωνοι γιά τή συγκρότηση αυτού του «τριγώνου», όπόσο έχουν διαφωνίες πάνω στέ ζήτημα ποιός θά έχει τήν πρωτοκαθεδρία σ' αυτό. Η πά-

λη ανάμεσα στις ΕΠΑ και την 'Αγγλία για τον καθοδηγητικό ρόλο στο στρατιωτικό αυτό «τρίγωνο» εκφράζει απ' τη μιά μεριά την τάση των αμερικάνων μνηστών της παγκόσμιας κυριαρχίας να διώξουν από την 'Ελλάδα και την Τουρκία το μικρότερό τους συνέταιρο κι απ' την άλλη μεριά, την επίμονη τάση της ιμπεριαλιστικής 'Αγγλίας να ενισχύσει τις θέσεις της στις τρεις αυτές χώρες. Την πάλη αυτή ανάμεσα στους ιμπεριαλιστές των ΕΠΑ και της 'Αγγλίας τη μαρτυρούν τα ασταμάτητα ταξίδια αμερικάνων και αγγλων επισήμων στην 'Ελλάδα, τη Γιουγκοσλαβία και την Τουρκία καθώς και οι συχνές επιδεικτικές εμφανίσεις του αμερικάνικου και του αγγλικού στόλου στις ελληνικές, γιουγκοσλάβικες και τουρκικές ακτές.

Οι εκπρόσωποι της ιμπεριαλιστικής 'Αμερικής και 'Αγγλίας που πηγαινοέρχονται στην 'Ελλάδα, στη Γιουγκοσλαβία και στην Τουρκία είναι στρατηγοί και ναύαρχοι, αναζητητές φτηνού κρέατος για τα κανόνια, διπλωμάτες που επιβάλλουν τις αξιώσεις τους με τό άποικιακό μαστίγιο, μπίζνεσμεν, που προσπαθούν να έντείνουν την άποικιακή καταλήστευση, και τέλος πουλημένοι άστοι δημοσιογράφοι και ραδιοσχολιαστές που προσπαθούν να εξαπατήσουν τους λαούς. Κι όλοι μαζί προσπαθούν ν' ανάψουν την πολεμική ύστερία σ' αυτές τις χώρες και να συγκολλήσουν πιά γρήγορα τό στρατιωτικοπολεμικό «τρίγωνο» 'Αθήνα-Βελιγράδι-Αγκυρα.

* * *

'Η συνεργασία των τιτικών με τους μοναρχοφασίστες άρχισε με την ήπασκαψη του κινήματος έθνικης αντίστασης του ελληνικού λαού στά χρόνια της χιτλερικής κατοχής. Νά μιά μικρή απαρίθμηση των γεγονότων που άποδειχνουν την προδοτική δράση των τιτοφασιστών ενάντια στό ελληνικό έθνικο-απελευθερωτικό κίνημα.

Στά χρόνια της χιτλερικής κατοχής ή κυριότερη μέθοδος ήπασκαψης και σαμποταρίσματος του κινήματος της έθνικης αντίστασης του ελληνικού λαού ήταν οι συκοφαντίες κατά του Κομμουνιστικού Κόμματος της 'Ελλάδας και οι άπόπειρες νά ήποκινήθουν οι ολαβομακεδόνες του Αίγαίου σέ ενέργειες ενάντια στους Έλληνες. Όπως είναι γνωστό οι προκλήσεις αυτές οργανώνονταν κάτω άπό την καθοδήγηση ενός άπό τους τιτικούς ήγέτες, του Βουκμάνοβιτς (Τέμπο), προβοκάτορα που έχει ξεσκεπαστεί άπό καιρό. Ο πράχτορας αυτός προσπάθησε ανάμεσα σ' άλλα, νά προκαλέσει την εξέγερση των ολαβομακεδόνικων τμημάτων του ΕΛΑΣ ενάντια στά ελληνικά του τμήματα.

Σάν άποτέλεσμα της επίθεσης του Σοβιετικού Στρατού στά Βαλκάνια ο χιτλερικός στρατός αναγκάστηκε νά φύγει άπό την 'Ελλάδα. Έκείνες τις μέρες τό ΕΑΜ κυβερνούσε στην πραγματικότητα

όλη την 'Ελλάδα. Αυτό προκάλεσε την άνησυχία της τιτικής κλίμας γιατί δέν ήθελε νά έχει στά νώτα της μιά δημοκρατική 'Ελλάδα. Αυτό τό μαρτυράει και τό γεγονός ότι ο Τέμπο πρότεινε τόν 'Οχτώβρη του 1944 στόν Τίτο νά διαθέσει δύο μεραρχίες για την κατάληψη της Θεσσαλονίκης. Οι άγγλοι έπιδρομείς δέν ήταν τότε οίγουροι ότι θά μπορούσαν στό μέλλον ν' άλοσοδέσουν την 'Ελλάδα.

Μετά την ύπογραφή της συμφωνίας της Βάρκιζας συνεχίστηκε ή όπνομευτική και σαμποταριστική δράση της φασιστικής κλίμας ενάντια στό κίνημά μας. Γι' αυτό τό σκοπό χρησιμοποιήθηκαν οι τιτικοί πράχτορες που είχαν τρυπώσει σέ μεγάλη κλίμακα ανάμεσα στους ολαβομακεδόνες του Αίγαίου. Οι τιτικοί διέπρατταν την εγκληματική αυτή άνταρσιαστική δράση στή Δυτική Μακεδονία μαζί με τους πράχτορες της 'Ιντέλιτζενς Σέρβις, που έπικεφαλής τους ήταν ο άρχικατάσκοπος 'Εβανς.

Μά την πιά άτιμη προδοσία τους τη διέπραξαν οι τιτικοί στά χρόνια της ένοπλης πάλης του ελληνικού λαού. Όπως είναι γνωστό, οι τιτικοί άρχισαν τις όπνομευτικές και σαμποταριστικές τους ενέργειες ενάντια στό Δημοκρατικό Στρατό 'Ελλάδας άπό τις πρώτες κιόλας μέρες της ένοπλης πάλης του και έφτασαν στό κατακόρυφο τό παλοκαίρι του 1949, όταν οι τιτικές ένοπλες συμμορίες χτύπησαν πισώπλατα τους πατριώτες της 'Ελλάδας στό Καϊμακτσίλάν και στό Βίτσι.

Αυτό δέν έγινε τυχαία. Τό 1949 άκριβώς ο ένοπλος άγώνας του ελληνικού λαού είχε φτάσει σέ μιά άποφασιστική καμπή. Κατά συνέπεια, οι όπνομευτικές ενέργειες και τό σαμποτάζ δέν έφταναν πιά για νά άποτραπεί ή στρατιωτική συντριβή του μοναρχοφασισμού. Γι' αυτό και οι τιτικοί, έκτελώντας την έντολή των αμερικανο-άγγλων άφεντικών τους κατέφυγαν στό προδοτικό πισώπλατο χτύπημα του Δημοκρατικού Στρατού της 'Ελλάδας.

'Η βοήθεια των τιτικών πρós τους μοναρχοφασίστες άναγνωρίστηκε δημόσια άπό τά άφεντικά της φασιστικής κλίμας του Βελιγραδίου κι άπό τους ίδιους τους μοναρχοφασίστες. 'Η έφημερίδα «Τάιμς» του Λονδίνου έγραφε τόν 'Ιούλη του 1949 ότι «άν ο Τίτο κλείσει τά σύνορα, θά πάρει δάνειο. Αυτό θά είναι ή πιά μεγάλη όπηρεσία που θά προσφέρει στόν ελληνικό στρατό» (οι «Τάιμς» έχουν φυσικά ήπώψη τους τό μοναρχοφασιστικό στρατό). Τά γεγονότα έδειξαν ότι οι τιτικοί φάνηκαν ίκανοί για μιά άκμα μεγαλύτερη άτιμία άπό κείνη που ζήτησαν οι «Τάιμς». 'Η τιτική κλίμα όχι μόνο έκλεισε τά σύνορα της Γιουγκοσλαβίας για τό Δημοκρατικό Στρατό 'Ελλάδας, αλλά και τ' άνοιξε για τό μοναρχοφασιστικό στρατό. Κάτι παραπάνω, ή τιτική κλίμα ύστερα άπό συμφωνία με τη στρατιωτική μοναρχοφασιστική ήγε-

ΤΟ ΣΦΙΧΤΑΓΚΑΛΙΑΣΜΑ ΤΩΝ ΦΑΣΙΣΤΩΝ ΤΟΥ ΒΕΛΙΓΡΑΔΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ...

3

σία κατάφερε ένα προδοτικό χτύπημα στα νώτα του Δημοκρατικού Στρατού Ελλάδας. Και όπως είναι γνωστό η τιτική κλίκα των κατασκόπων και δολοφόνων πήρε τὰ δολάρια που της είχαν υποσχεθεί οι ιμπεριαλιστές.

Τό «Νταίλ Τέλεγραφ» έγραφε κείνες τις μέρες ότι η θέση της γιουγκοσλαβικής κυβέρνησης διευκόλυνε τις επιχειρήσεις ενάντια στο Δημοκρατικό Στρατό, ότι χωρίς τον Τίτο θά ήταν αδύνατη η τελευταία εκστρατεία των μοναρχοφασιστών. Ο τότε αντιπρόεδρος της μοναρχοφασιστικής κυβέρνησης Βενιζέλος δήλωσε στους ανταποκριτές του Μπι-Μπι-Σι ότι «οι ενέργειες της γιουγκοσλαβικής κυβέρνησης βοήθησαν σημαντικά τις επιχειρήσεις του στρατού...». Και ο Παπάγος σέ άρθρο του που δημοσιεύτηκε στη μοναρχοφασιστική έφημερίδα «Στρατιωτικά Νέα» τόν «Απρίλη του περασμένου χρόνου έγραφε ότι «η αλλαγή του πολιτικού καθεστώτος εις Γιουγκοσλαβίαν, μάς έβοήθησαν εις την συντριβήν της άνταρσίας». Οι όμολογίες των άγγλοαμερικάνων έπιδρομέων και των μοναρχοφασιστών δείχνουν συνεπώς ότι στις συνθήκες του 1949 ο άποφασιστικός παράγοντας της ήτας του Δημοκρατικού Στρατού Ελλάδας ήταν η προδοσία της τιτοφασιστικής κλίκας.

Ίστερα από την άνοιχτή στρατιωτική βοήθεια που έδωσε τό 1949 στους μοναρχοφασιστές η τιτοφασιστική κλίκα, δυνάμωσε ακόμα πιο πολύ την ξετσιπωτή όπονομευτική της δράση ενάντια στο άπελευθερωτικό μας κίνημα. Όπως η μοναρχοφασιστική Ασφάλεια και οι άμερικάνοι έπιδρωμείς, έτσι και οι τιτικοί προσπαθούν νά εξασθενίσουν τό Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας, νά έμποδίσουν τη συσπείρωση και την αναδιοργάνωση του λαϊκού φιλειρηνικού πατριωτικού κινήματος του λαού μας.

Τόν Ιούνιο του περασμένου χρόνου η άμερικάνικη έφημερίδα «Νιού Γιόρκ Χέραλντ Τρίμπιουν» όμολόγησε ότι οι πράχτορες του Τίτο προσπαθούν νά διασπάσουν τό Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας. Ο σκοπός τους είναι νά ιδρύσουν ένα «άριστερό» αντίσσοβιετικό «κόμμα». Ο Παπάγος, έστελλε στις στρατιωτικές άρχές έγγραφο όπου τονίζε ότι οι όπαδοί του Τίτο στην Ελλάδα είναι πραγματικοί σύμμαχοι των μοναρχοφασιστών.

Είναι άπαραίτητο νά τονιστεί ότι τά ρετάλια του κόμματος ΣΚΕΛΔ των Σβωλο-τσιριμώων, ο έργατοκάπηλος Ζάκκας, οι προβοκάτορες Μιγάλης Κύρκος, Θεόφιλος Παπακωνσταντίνου, ο Αγγελος Βλάχος και άλλοι παρόμοιοι συμβάλλουν μ' όλα τά μέσα γιά τη συγκρότηση ενός τιτικού φασιστικού «κόμματος». Γιά την όργάνωση αυτού του «κόμματος» οι άμερικάνοι και οι άγγλοι ιμπεριαλιστές ξόδεψαν και ξοδεύουν πολύ χρυσάφι. Μαζί μ' αυτούς συμβάλλουν άντικειμενικά γιά τη δημιουργία τιτοφασιστικού κόμματος και οι όπορουνιστές.

Έτσι λοιπόν η προσέγγιση των τιτικών και των έλλήνων μοναρχοφασιστών άρχισε ακόμα από τά μαύρα χρόνια της χιτλερικής κατοχής της Ελλάδας και της Γιουγκοσλαβίας. Και οι δυό κλίκες δολοφονούσαν τότε τους κομμουνιστές και ήταν στην όπηρεσία των χιτλερικών καταχτητών. Γιά την άντεπαναστατική τους αυτή δράση πληρώνονταν από τους χιτλερικούς και από τους άγγλοαμερικάνους ιμπεριαλιστές. Η μόνη διαφορά άνάμεσα στους μοναρχοφασιστές και τους τιτικούς ήταν τό ότι η μοναρχοφασιστική κλίκα δρούσε άνοιχτά, ένώ η τιτική κλίκα άνέπτυξε στα κρυφά την όπονομευτική της δράση ίσαμε τη στιγμή που ξεσκαπάστηκε από τό Γραφείο Πληροφοριών των Κομμουνιστικών και Έργατικών Κομμάτων. Σήμερα οι κλίκες αυτές εξακολουθούν νά όπηρετούν δουλικά τους άμερικάνους και άγγλους έμπρηστές του πολέμου. Αφοδ μιτετρέψαν την Ελλάδα και τη Γιουγκοσλαβία σέ άποικιακά έξαρτήματα προμηθειών πρώτων όλων στο δυτικό ιμπεριαλισμό, σέ έπλοστάσιο των άμερικανο-άγγλων έπιδρομέων ριχνονται μέ λύσσα ενάντια στους λαϊκούς άγωνιστές.

Οι φασιστικές κλίκες της Αθήνας, του Βελιγραδίου και της Αγκυρας δηλώνουν άνοιχτά ότι οι διαπραγματεύσεις που γίνονται μεταξύ τους έχουν γιά σκοπό την όργάνωση στρατιωτικής έπιθετικής συμμαχίας. Πάνω στη βάση αυτής της συμμαχίας γίνεται τώρα η έπεξεργασία και ο συντονισμός των έπιθετικών σχεδίων. Γι' αυτό τό σκοπό ήρθε στην Ελλάδα ο στρατηγός χολέρα Ριτζγουί που έκανε άνάμεσα στ' άλλα «μιά στρατηγική άναγνώριση», όπως την άποκάλεσε ο ίδιος, στα βέρσια σύνορα της χώρας. Κι άμέσως μέλις έφυγε δυνάμωσαν οι προκλήσεις ενάντια στις χώρες της λαϊκής δημοκρατίας. Σάν παράδειγμα μπορεί νά χρησιμεύσει και η πρόσφατη αίματηρή πρόκληση ενάντια στη Βουλγάρικη Λαϊκή Δημοκρατία στέν ποταμό Έβρο και άλλες.

Όσοσο ο έλληνικός λαός, όπως και όλοι οι ειρηνόφιλοι λαοί, δέ θέλει τόν πόλεμο και δυνάμυνει την πάλη του ενάντια στην έγκληματική πολιτική των άμερικάνων έμπρηστών του πολέμου και των μοναρχοφασιστών όποταχτικών τους. Παλαίβει ενάντια στην πείνα, ενάντια στη μετατροπή της Ελλάδας σέ πολεμικό στρατόπεδο, σέ βάση των άμερικανο-άγγλων τυχοδιωχτών που προσπαθούν ν' άνάψουν τόν πόλεμο στα Βαλκάνια. Αν από του Μάη του 1950 ίσαμε τό Μάη του 1951 άπήργησαν στην Ελλάδα 276.370 άτομα, στην ίδια περίοδο του 1951-52 άπήργησαν 723.660 άτομα. Έγιναν επίσης και μαζικές κάθοδες της έργαζόμενης άγροτιάς καθώς και κινητοποιήσεις της μεσαίας άστικής τάξης.

Κανένός είδους καταπίεση και τρομοκρατία δέ μπορεί νά τσακίσει τη θέληση του έλληνικού λαού. Τελευταία μιά ομάδα πατριωτών που έχει τό όνομα του Μπελογιάννη, τη μέρα της άφιξης του

STAT

ΔΗΜΗΤΡΗ ΒΛΑΝΤΑ

4

Ριτςγουίε στην Αθήνα κρέμασε στο μέγαρο της αμερικάνικης αποστολής ένα πλακάτ που έγραφε: «Ξεκουμπ σου άπ' τήν Ελλάδα Ριτςγουίε-Χολέρα!». Αυτό είναι ή απαίτηση όλου τού ελληνικού λαού.

Όπως τό όμολογεί μέ άνησυχία ή μοναρχοφασιστική έφημερίδα «Βήμα» ή πάλη τών ελληνικών πατριωτών άνκει τήν επίδρασή της στην νεολαία και στο στρατό. 30.000 άτομα λείει ή έφημερίδα, είναι οι άνυπότακτοι και οι λιποτάχτες από τό μοναρχοφασιστικό στρατό.

Ο λαός μας δυναμώνει τήν πάλη του για τήν ειρήνη. Η έκκληση τού Παγκόσμιου Συμβουλίου Ειρήνης για τή σύγκληση συνεδρίου τών λαών για τήν υπεράσπιση της ειρήνης βρικε θερμή απήχηση στον ελληνικό λαό. Η ανάπτυξη τού παγκόσμιου κινήματος υπεράσπισης της ειρήνης, οι μεγάλες ιστορικές νίκες τού σοβιετικού λαού στην ελκεδμήση τού κομμουνισμού δίνουν στο λαό μας κουράγιο και βεβιότητα στο δύσκολο άγώνα του, δυναμώνουν τήν πίστη του στη νίκη ενάντια στο φασισμό και τούς αμερικανο-άγγλους κατακτητές. Ενότητα τού λαού και πάλη ενάντια στους αμερικανο-άγγλους κατακτητές και τούς λακέδες τους, ενάντια σε κάθε είδους προδότες και διατρετές, ενότητα και πάλη όλων εκείνων που πιστούν να ιδούν μια Ελλάδα ελεύθερη, ανεξάρτητη, ειρηνική και δημοκρατική, χωρίς άμερικάνους και άγγλους, μια Ελλάδα λαϊκή που να

υπερασπίζει τήν ειρήνη στα Βαλκάνια—κάτω άπ' αυτά τά συνθήματα ένώνεται και παλαίβει ό ελληνικός λαός, όλοι οι πραγματικοί πατριώτες της Ελλάδας.

Δέν υπάρχει άμφιβολία ότι ό γιουγκοσλαβικός και ό τουρκικός λαός, είναι επίσης σταθερά άποφασισμένοι να άγωνισθούν για τήν ειρήνη και τήν ελευθερία. Οι αμερικανο-άγγλοι ιμπεριαλιστές μέ τή βοήθεια τών λακέδων τους σκαρώνουν τό πολεμικό «τρίγωνο» Αθήνα-Βελιγράδι-Άγκυρα. Μά οι λαοί της Ελλάδας, της Γιουγκοσλαβίας και της Τουρκίας μισούν τόν πόλεμο και τούς όργανωτές του. Οι λαοί αυτών τών χωρών διψούν για ειρήνη και μέ τή βοήθεια τού γιγάντιου παγκόσμιου μετώπου της ειρήνης μέ επικεφαλής τή Σοβιετική Ένωση που τήν καθοδηγεί ό μεγάλος Στάλιν θα καταβάλουν όλες τους τίς προσπάθειες για να υπερασπίσουν τήν ειρήνη στα Βαλκάνια, για να νικήσουν τό φασισμό και να διώξουν τούς αμερικανο άγγλους κατακτητές. Οι λακέδες τού εσλαβισμού στην Ελλάδα, τή Γιουγκοσλαβία και τήν Τουρκία μιλάνε για «φιλία». Πρόκειται για λυκοφιλία που ύπαγορεύτηκε από τούς έπιδρομείς της Βάσιγκτων και τού Λονδίνου. Στη λυκοφιλία αυτή άντιτάσσεται ή πραγματική φιλία τών ειρηνόφιλων Βαλκανικών λαών.

(«ΓΙΑ ΣΤΑΘΕΡΗ ΕΙΡΗΝΗ ΓΙΑ ΤΗ
ΛΑΪΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ» ΑΡ. 33/15-8-1952)

STAT

ΜΕΡΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΕΛΛΑΔΑΣ*

ΒΑΣΙΛΗ ΜΠΑΡΤΖΙΩΤΑ

STAT

STAT

«Τό καθήκον τής σύνταξης είνε, κατό τή γνώμη μου, ν' ανεβάσει τά ζητήματα τής 'Ιστορίας του μπουλσεβικισμού στό απαιτούμενο ύψος, νά τοποθετήσιν τή μελέτη τής 'Ιστορίας του Κόμματός μας πάνω σέ επιστημονικό μπουλσεβικό δρόμο καί νά δώσιν τήν προσοχή άπέναντι στους τροτσκιστές καί σ' άλλους τούς άλλους πλαστογράφους τής 'Ιστορίας του Κόμματός μας, άφαιρώντας τους συστηματικά τό προσωπικό» (ΣΤΑΔΙΝ: Γιά μερικά ζητήματα τής 'Ιστορίας του μπουλσεβικισμού. Στο β.βλίο «Ζητήματα του Λεβινισμού», ελληνική έκδοση, σελ. 488).

Η 2η 'Ολομέλεια τής ΚΕ του ΚΚΕ (Οκτώβρης 1951) αποφάσισε νά γραφεί καί νά έκδοθεί μέχρι τά 35/ρονα του ΚΚΕ, δηλαδή, τό Νοέμβρη του 1953 ή «Σύντομη 'Ιστορία του ΚΚΕ». Τό ΠΓ τής ΚΕ του ΚΚΕ, σύμφωνα μέ τήν έντολή τής 2ης 'Ολομέλειας, πήρε τ' άπκρίττητα μέτρα γιά νά γραφεί μέσθ σ' αυτά τά χρονικά όρια ή «Σύντομη 'Ιστορία του ΚΚΕ». Τό κόμμα μας έχει σήμερα ό,τι του χρειάζεται—τίς πηγές—γιά νά δώσει έπίσημα τήν 'Ιστορία του ΚΚΕ.

Οι πηγές αυτές είναι:

1.—Τά ντοκουμέντα (εποφάσεις) του ΚΚΕ που έχουν έκδοθαι σέ 4 τόμους καί σύμφωνα πρόκειται νά βγει ό 5ος τόμος μέ τίς αποφάσεις από τό 1945 μέχρι σήμερα. Πρίν λίγο καιρός βγήκε ή έκδοση: «Τό ΚΚΕ στις βασικές του αποφάσεις άπ' τό 1931-1952». Τα ντοκουμέντα αυτά του ΚΚΕ, ιδιαίτερα άπ' τό 1931 μέχρι σήμερα, είναι ή άκρική πηγή τής 'Ιστορίας του κόμματός μας γιατί δείχνουν τή θέση που έπαιρνε κάθε φορά τό ΚΚΕ σά πολιτικά ζητήματα τής χώρας καί πως πάλαζε γιά τά ζητήματα του λαού, εξαρρίζοντας δημιουργικά μέσα στις συνθήκες τής χώρας μας τήν παντοδύναμη διδασκαλία του μαρξισμού-λεβινισμού, όπως αναπτύσσεται παραπέρα άπό τό Μεγάλο ΣΤΑΔΙΝ.

2.—Οι «Θέσεις γιά τήν 'Ιστορία του ΚΚΕ» του σ. Ν. Ζιχαριάδη. Οι θέσεις αυτές γιά πρώτη φορά ανέβασαν καί τοποθέτησαν τή μελέτη τής 'Ιστορίας του κόμματός μας πάνω σέ επιστημονικό μπουλσεβικό δρόμο καί αποτελούν τή βάση γιά νά γραφτεί ή 'Ιστορία του ΚΚΕ. 'Ο μεθοδολογικός χωρισμός που κάνει ό σ. Ν. Ζιχαριάδης στήν 'Ιστορία του ΚΚΕ: α) 'Απ' τό 1918-1931 που τή χαρακτηρίζει σάν περίοδο κρίσης τής παιδικής καί έφηβικής ηλικίας του ΚΚΕ καί β) από τό 1931 καί άνω σάν περίοδο άνδρωσης καί πάλης γιά τή μπουλσεβικοποίηση του κόμματός, είναι άπόλυτα σωστός γιατί ανταποκρίνεται στήν πραγ-

ματικότητα. Μέ τήν τοποθέτηση αυτή τό κόμμα μας βλέπει τήν 'Ιστορία του μέ βαθύ κριτικό ανάλυση καί άντλεί διδάγματα καί συμπεράσματα γιά τό μέλλον. 'Ο σ. Μάο Τσέ-Τούνγκ λέει κάπου ότι τό κόμμα είναι σάν τό ζωντανό οργανισμό. Έχει τήν παιδική καί τήν έφηβική του ηλικία, τήν άνδρωση, καί τήν ώριμότητά του. Η τοποθέτηση αυτή βρίσκει τήν έπιβεβαίωσή της καί στήν 'Ιστορία του ΚΚΕ.

Οι «Θέσεις γιά τήν 'Ιστορία του ΚΚΕ» πιά-νουν τήν περίοδο άπ' τό 1918 μέχρι τό 1939 που γράφθηκαν.

3.—Τό β.βλίο του σ. Ν. Ζιχαριάδη: «Δέκα χρόνια πάλη» είναι τό συμπλήρωμα στις «Θέσεις γιά τήν 'Ιστορία του ΚΚΕ» γιατί άφαιρεί τήν περίοδο άπ' τό 1939 μέχρι σήμερα που τό κόμμα μας οργανώθηκε καί καθοδήγησε σάν έπανάσταση, περίοδο που είναι γεμάτη άπό πλούσια θετική καί άρνητική πείρα, όπου έκυψε όποιαδήποτε κρίση του ΚΚΕ του 1938-31 (31η έκδοση λαθεμένη γραμμή του κόμματός στήν πρώτη κατοχή 1941-44). Στό β.βλίο αυτό αναλύονται τά διδάγματα καί συμπεράσματα από δέκα χρόνια άγώνος, που συζητήθηκαν άπ' όλο τό κόμμα καί τελικά έπιτυρώθηκαν άπό τήν 3η Συνδιάσκεψη του ΚΚΕ (Οκτώβρης 1950).

4.—Τό βιβλίο του σ. Ν. Ζαχαριάδη: «Τά προβλήματα καθοδήγησης στο ΚΚΕ». Τό βιβλίο αυτό του σ. Ν. Ζαχαριάδη επεξεργάζεται τά ζητήματα τής στρατηγικής καί τακτικής του ΚΚΕ (που αποτελούν φυσικά τήν ουσία τής 'Ιστορίας του) μέ βάση τήν 'Ιστορική άπόφαση τής 6ης 'Ολομέλειας τής ΚΕ (Γενάρης 1934) καί τήν καινούργια πείρα άπ' τόν ένοπλο άγώνα του ΔΣΕ, όπου στήν πράξη ξετυλίγονταν τό πέρας άπ' τό άστικοδημοκρατικό στό σοσιαλιστικό στάδιο τής επανάστασης στήν 'Ελλάδα. Στο ίδιο βιβλίο ό σ. Ν. Ζ. μελετά τό πρόβλημα των στελεχών στο ΚΚΕ που είναι τό πιο νευραλγικό σημείο στή δουλιά του κόμματός, ή ουσία τής καθοδήγησης. Μέ τό β.βλίο: «Τά προβλήματα καθοδήγησης στο ΚΚΕ» τό κόμμα μας πλουτίζει

* Δημοσιεύουμε τό πρώτο μέρος του άρθρου. Τό Β' μέρος θα δημοσιευτεί στο επόμενο φύλλο του «Νέου Κόσμου».

STAT

τό ιδεολογικό του όπλοστάσιο για ν' αντιμετωπίσει τ' άμεσα καθημερινά του προβλήματα. Και ή ιστορία του ΚΚΕ βρίσκει τό απαραίτητο όλικο, μέ την κριτική γενίκευση πού γίνεται στό βιβλίο αυτό, για την δλοκλήρωση της.

Πάνω στή βάση αυτών των πηγών και μέ φωτεινό, επιστημονικό οδηγό τή «Σύντομη έπιτομή της Ιστορίας του ΒΚΠ (6)» τό ΚΚΕ έπεξεργάστηκε στό 1951-52 ένα Βοήθημα για την Ιστορία του ΚΚΕ (τόγραφε κολλεχτιβιστικά τό Τμήμα Κομματικής Μόρφωσης και Σχολών του ΟΓ της ΚΕ του ΚΚΕ). Τό ιδιαίτερο γνώρισμα στό Βοήθημα αυτό είναι ότι στηρίζεται άπόλυτα στό κομματικά ντοκουμέντα, σέ ό,τι έίπε έπίσημα μέχρι σήμερα τό κόμμα (στό Συνέδριό του, Όλομέλειες της ΚΕ κλπ.) και άποφεύγει προσωπικές γνώμες, ιδεολογικούς άκροβατισμούς, «πρωτοτυπίες» κλπ. πού μάς συνήθισαν παλιότερα μερικά άνιστόρητοι «ιστορικοί» του ΚΚΕ. Τό Βοήθημα αυτό για την Ιστορία του ΚΚΕ είναι τό πρώτο όλικο για νά γραφεί ή «Σύντομη Ιστορία του ΚΚΕ» πού άποφάσισε ή 2η Όλομέλεια της ΚΕ. Δέν είναι άκόμα ή Ιστορία του ΚΚΕ, και ούτε έχει τέτοιες αξιώσεις. Δέν άποκλείεται νάχει μεμονωμένα λάθη και νά μή δίνει σωστές εξηγήσεις σέ όλα τά ζητήματα. Έίτε άκόμα νά έχει όρισμένες παραλήψεις. Πχ. στό Βοήθημα δέν όπάρχει τό μέρος άπ' την άπόφαση της 3ης Συνδιάσκεψης του ΚΚΕ πού λέει ότι ή γραμμή του κόμματος διαστρεβλώθηκε στην πρώτη κατοχή συνειδητά από τόν προβοκάτορα Σιάντο, ότι ή όπόλοιπη καθοδήγηση έφάρμοσε στην ούσια τή γραμμή του Σιάντου και φέρνει γι' αυτό σοβαρότατες εθύνες (φυσικά για τό ζήτημα αυτό μιλάει παρακάτω στό γενικά συμπεράσματα μά δέν είναι άρκετά). Τό Βοήθημα έπρεπε περισσότερο νά σταθεί στό ρόλο του σ. Ν. Ζαχαριάδη στο ΚΚΕ, νά δώσει πιο πολλά άπ' την πάλη του κόμματος ένάντια στους άρχιιστορικούς. Νά δείξει την αντιμεταρριστική δουλιά του ΚΚΕ, νά αναλύσει περισσότερο τό άγροτικό και τό εθνικό ζήτημα στην Ελλάδα, τή δράση του ΔΣΕ κλπ. κλπ. Θά βοηθήσει όμως πολύ τό «Βοήθημα για την Ιστορία του ΚΚΕ» στην συγγραφή της «Σύντομης Ιστορίας του ΚΚΕ» έφόσον θά διαβαστεί κριτικά άπ' τά μέλη και τά στελέχη του κόμματος, πού μπορεί νά φωτίσουν μιά σειρά προβλήματα της Ιστορίας του ΚΚΕ. Τά στελέχη αυτά θά μπορούσαν άκόμα νά δώσουν τό καθαυτό ιστορικό όλικο—στοιχεία άπ' τούς μαζικούς άγώνες και τίς δυσκολίες πού πέρασε τό κόμμα μας.

Η «Σύντομη Ιστορία του ΚΚΕ» δέ θά γραφεί μόνο άπ' την γκρούπα των στελεχών πού άνάθεσε τό όπεύθυνο αυτό καθήκον τό ΠΓ της ΚΕ του ΚΚΕ. Η γκρούπα αυτή πρέπει νά βοηθηθεί και από άλλους συντρόφους, ιδιαίτερα από τά καθοδηγητικά στελέχη του κόμματος. Έτσι θ' άνε-

βάσουμε τά ζητήματα της Ιστορίας του ΚΚΕ στο άπαιτούμενο ύψος, θά τοποθετήσουμε τή μελέτη της Ιστορίας του ΚΚΕ σέ όψηλό, έπιστημονικό μπολοσεβικό δρόμο και θά δξύνουμε την προσηή μας ένάντια στους όπορτουμιστές και τούς άλλους πλαστογράφους της Ιστορίας του κόμματός μας, άφαιρώντας τους συστηματικά τό προσωπείο. Θά δώσουμε στο Κόμμα τή Σύντομη Ιστορία του πού χρειάζεται για νά διαπαιδαγωγήσει τά καινούργια και παλιά μέλη του και ν' άνεβίσει: τό ιδεολογικό τους επίπεδο.

Η μελέτη της Ιστορίας του ΚΚΕ γίνεται πάντα σέ τούτη τή διπλή βάση:

Πρώτο: Πάνω στο άτράνταχτο θεμέλιο του μαρξισμού-λενινισμού, τή «Σύντομη Έπιτομή της Ιστορίας του ΒΚΠ (6)» την πραγματική αυτή έγκυκλοπαίδεια του μαρξισμού-λενινισμού. Στην Ιστορία του ΒΚΠ (6) αναλύονται τά βασικά ζητήματα της ρούσικης επανάστασης—πού είναι ταυτόχρονα τά βασικά ζητήματα της παγκόσμιας επανάστασης—όπως τά ζητήματα του κόμματος, της στάσης των μαρξιστών στην άστικοδημοκρατική επανάσταση, της συμμαχίας της έργατικής τάξης και της άγροτιάς, της ήγεμονίας του προλεταριάτου, της κοινοβουλευτικής και έξωκοινοβουλευτικής πάλης, της Γενικής Άπεργίας, της μετατροπής της άστικοδημοκρατικής επανάστασης σέ σοσιαλιστική, της διχτατορίας του προλεταριάτου, του ιμπεριαλισμού, της γενικής κρίσης του καπιταλισμού, της αυτοδιάθεσης των εθνών κλπ.

Ο ΑΕΝΙΝ γράφει στο περίφημο β.βλίο του: «Ο „μαρξισμός“, παιδική, άρρώστια του κομμουνισμού» ότι ο μπολοσεβικισμός έζησε μιά ένδοξη, πραχτική Ιστορία πού σχετικά μέ τόν πλοδο της πείρας της δέν έχει όμοιο στόν κόσμο:

«Γιατί καμιά χώρα σ' αυτά τά 15 χρόνια δέν έζησε έτσι και κατά προσέγγιση τόσα πολλά όσον άφορά την επαναστατική πείρα, την ταχύτητα και την ποικιλία έναλλαγής των διαφόρων μορφών του κινήματος, πού ήταν νόμιμο και παράνομο, ειρηνικό και θυελλώδες, παράνομο και άνοιχτό, κίνημα κύκλων και μαζικό, κοινοβουλευτικό και τρομοκρατικό. Σέ καμιά χώρα δέ συγκεντρώθηκε μέσα σέ τόσο σύντομο χρονικό διάστημα τέτοιος πλοδος μορφών, άποχρώσεων, μεθόδων πάλης όλων των τάξεων της σύγχρονης κοινωνίας, μαζί μ' αυτό και πάλης, πού από την κυθυστέρηση της χώρας και τό βάρος του ζυγοδού τοσαρισμού, ώρίμαζε έξαιρετικά γρήγορα, άφομώνα μέ ιδιαίτερη δίψα και έπιτυχία την αντίστοιχη „τελευταία λέξη“ της άμερικάνικης και έυρωπαϊκής πολιτικής πείρας» (Β.Ι. Λένιν: Διαλεχτά Έργα, έλληνική έκδοση. Τόμος II, μέρος 2, σελ. 329).

Άπό τότες πού γράφηκαν τά λόγια αυτά πέρασαν περισσότερο από 30 χρόνια. Τό ΒΚΠ (6)

καθοδήγησε την πάλη του σοβιετικού λαού για την ανοικοδόμηση του σοσιαλισμού, τον πατριωτικό πόλεμο, και κέρδισε την κοσμοϊστορική νίκη κατά του χιτλερισμού και του γι�πωνέζικου ιμπεριαλισμού, την πάλη για το βαθμιαίο πέρασμα στον κομμουνισμό. Χτίζει τα μεγάλα έργα του κομμουνισμού και ένα απ' αυτά, μεγάλης παγκόσμιας σημασίας, το κανάλι Βόλγα-Ντόν, πραγματοποιήθηκε. Η ΕΣΣΔ βρίσκεται επικεφαλής του μεγάλου στρατόπεδου της ειρήνης, της δημοκρατίας και του σοσιαλισμού. Η ρούσικη επανάσταση ήταν και παραμένει το κεντρικό σημείο της παγκόσμιας επανάστασης, τα βασικά ζητήματα της ρούσικης επανάστασης ήταν και παραμένουν τα βασικά ζητήματα της παγκόσμιας επανάστασης.

Μόνο πάνω στα γερά θεμέλια της Ιστορίας του ΒΚΠ (6) μπορούμε να μελετήσουμε και να τοποθετήσουμε σωστά την Ιστορία του ΚΚΕ, φυσικά εξετάζοντας τις ιδιομορφίες που υπάρχουν και βλέποντας με κριτικό μάτι τον 34χρονο δρόμο που περάσαμε. «Η μελέτη της ήρωικης Ιστορίας του Μπολσεβίκικου Κόμματος μας εξοπλίζει με τη γνώση των νέμων της κοινωνικής εξέλιξης και των πολιτικών αγώνων, με τη γνώση των κινητήριων δυνάμεων της επανάστασης» ('Απ' τη Σύνοδο, Έπιτομή της Ιστορίας του ΒΚΠ (6). Έλληνική μετάφραση, σελ. 6).

Τό ΚΚΕ αναπτύχθηκε και γαλουχήθηκε με την απεριόριστη πίστη και άφοβωση στη Σοβιετική Ένωση και τους μεγάλους δασκάλους ΛΕΝΙΝ-ΣΤΑΛΙΝ.

Δεύτερο: Την Ιστορία του ΚΚΕ την μελετάμε κριτικά (μέ βάση φυσικά τα κομματικά ντοκουμέντα) γιατί τό κόμμα μας πέρασε μία περίοδο μακρόχρονης κρίσης απ' τό 1918-31, πού είχε γιά κύριο χαρακτηριστικό, την αντίθεση ανάμεσα στις διάφορες καθοδηγήσεις του κόμματος πού συνειδητά ή άσυνειδητά τραβούσαν τό κόμμα απ' τό σωστό δρόμο, εφαρμόζοντας την πολιτική της αστικοτσιφλικιάδικης ολιγαρχίας και τη γερή προλεταριακή βάση του ΚΚΕ πού αντιδρούσε στην πολιτική αυτή και έψαχνε να βρει τό σωστό μαρξιστικό-λενινιστικό νεοελληνικό δρόμο. Και άκόμα γιατί, ύστερα από 10 χρόνια, στά 1941-44 είχαμε σοβαρή όποτροπή στην κρίση του κόμματος, διαστρέβλωση της γενικής γραμμής του κόμματος, πού έγινε συνειδητά από τον προβοκάτορα Σιάντο και ή όπόλοιπη καθοδήγηση εφαρμόσε στην πράξη αυτή τη γραμμή, φέρνοντας πολύ μεγάλες εδόνες.

Όλη συνεπώς τη δράση του ΚΚΕ στά χρόνια 1918-31 και 1941-45 (πολιτικές θέσεις, συνθήματα, αποφάσεις κλπ.) πρέπει να την εξετάζουμε κριτικά γιά να δούμε πού ήταν σωστή και πού όχι, μέχρι ποιά σημείο ό ταξικός έχθρός έπιδρούσε και καθόριζε τη γραμμή και πώς τό κόμμα ή βάση του) πάλαψε γιά τό σωστό δρόμο. Η

κριτική μελέτη πρέπει να γίνεται άκόμα γιατί και σέ τέτιες περιόδους της Ιστορίας του ΚΚΕ, όπως τό 1931-36 και 1945-52, παρόλο πού ή γραμμή μας είναι βασικά σωστή και τό κόμμα μας σημειώνει σημαντικές προόδους, υπάρχουν λάθη μικρότερα ή μεγαλύτερα πού πρέπει να τά μελετάμε και να βγάζουμε πολύτιμη πείρα γιά να μην τά επαναλάβουμε.

Τό ΚΚΕ διαθέτει τέτιους μαρξιστικούς-λενινιστικούς θησαυρούς στην Ιστορία του όπως ή Ιστορική Έκκληση της ΚΔ «Πρός τά μέλη του ΚΚΕ», τό Νοέμβρη 1931 και ή Ιστορική 6η Όλομέλεια της ΚΕ (Γενάρης 1934) πού του επιτρέπουν να βλέπει βασικά σωστά-κριτικά όλη τη δράση του. Όσο τό κόμμα στέκει γερά πάνω στά ντοκουμέντα αυτά, πού αποτελούνε τά θεμέλια της γενικής του γραμμής και ξέρει να τά εφαρμόζει δημιουργικά μέσα στις καινούργιες συνθήκες (πράγμα πού δέν έγινε στή χιτλεροφασιστική κατοχή, τό Δεκέμβρη και τη Βάρκιζα) δέν όπάρχει κίνδυνος να λαθεύει στην πολιτική και θα προχωρεί μπροστά, προς τη νίκη. Η Έκκληση της ΚΔ τό Νοέμβρη, τό 1931 και ή 6η Όλομέλεια της ΚΕ, τό Γενάρη, τό 1934, εξέπλισαν ιδεολογικά τό ΚΚΕ και τό δόθησαν να στηρίξει τό μαρξισμό-λενινισμό στό στέρεο έδαφος της ελληνικής πραγματικότητας, στά μεγάλα νεοελληνικά προβλήματα, να βρει τον «δικό του τρόπο» και τις «συγκεκριμένες ιδιομορφίες» πού θα πάρει ή πάλη γιά τη σοσιαλιστική νεοελληνική αναγέννηση και αναδημιουργία.

Σ' αυτά τά δυό ντοκουμέντα στηρίζονται τά γράμματα του σ. Ν. Ζαχαριάδη στην περίοδο του πολέμου 1940-41 καθώς και οι αποφάσεις της 12ης Όλομέλειας της ΚΕ (1945)—και τάλλα νεώτερα ντοκουμέντα—πού επανάφεραν στά 1945 τό ΚΚΕ στό σωστό δρόμο. Μέ όδηγέ αυτή τη γραμμή τό ΚΚΕ τράβηξε στό δεύτερο ένοπλο άγώνα, στά 1946 και έκανε χωρίς τρανταγμούς την όποχώρηση, έπειτα από την ήττα μας στό Βίτσι-Γράμμο, τον Αύγουστο του 1949.

Ό ΛΕΝΙΝ λέει στον «,Αριστερισμό», ή παιδική άρρώστια του κομμουνισμού» ότι «τό μαρξισμό, τη μοναδικά σωστή επαναστατική θεωρία, ή Ρωσία πραγματικά την άπόχτησε με την Ιστορία, μισό αιώνα από πρωτάκουστα βάσανα και θυσιές, από άνείδωτο επαναστατικό ήρωισμό, άπίστευτη δραστηριότητα και γαμάτες άδοθυσία άναζητήσεις, μελέτες, έδοκιμασίες στην πράξη, άπαγοητεύσεις, δοκιμές, συγκρίσεις με την πείρα της Εδρώπης. Χάρη στον έκπατρισμό, πού τον επέβαλε ό τσαρισμός ή επαναστατική Ρωσία στό δεύτερο μισό του ΧΙΧ αιώνα δημιούργησε τόσο πλούσιες διαθνείς σχέσεις, τόσο θαυμάσια ένημέρωση σχετικά με τις παγκόσμιες μορφές και θεωρίες του επαναστατικού κινήματος, όσο καμιά άλλη

χώρις στέν κόσμο» (Β. Ι. Λένιν Διαλεχτά Έργα. Έλληνική Έκδοση, Τόμος II, μέρος 2, σελ. 328).

Αυτό έγινε σ'ό ΒΚΠ (Ο), τό δεξαομένο Κέμμα τών Μπολσεβίκων, τό καθοδηγητικό κέμμα ανάμεσα στά άδερφέ Κομμουνιστικά καί Έργατικά Κόμματα, πού παρήμοιό του δέ γνώρισε ή ιστορία της άνθρωπότητας. Στην Έλλάδα, έχοντας γιά φωτεινό όδηγό την Όχτωβριανή Έπανάσταση καί τήν πείρα τών μπολσεβίκων καί γιά τούς λόγους πού έχουν σχέση μέ δλη τή νεοελληνική εξέλιξη στά τελευταία 100 χρόνια («Μεγάλη Ίδέα»), άποχτήσαμε τό μαρξισμό—στιριγμένο στά έλληνικά προβλήματα—άργά καί μέ άκείνα μεγαλύτερα βάσανα καί θυσίες, μέ αίμα γιλιάδων άγωνιστών, μέ δοκιμές, έπιτυχίες, άπογοητεύσεις καί ήττες. Καί ένώ τό κέμμα μύρεσε νά βρεί τό σωστό μαρξιστικό—λενινιστικό, τό νεοελληνικό δρόμο στά 1931, ό ταξικός έχθρός μας τράβηξε άπό δρόμο αυτό στά 1941-45, τό πού μας δόθηκε ή ιστορική ευκαιρία νά πραγματοποιήσουμε τήν άπελευθέρωση της Έλλάδας. Αυτό έγινε γιανι τό καθοδηγητικό άχτίπ τοδ Κόμματος, δέ μπόρως νά καταλάβει ή κοινή, τού ταξικού έχθρού (Σιάντσου) καί νά θέσει τή σωστό οχίσμα—στis πολιτικές άπαιτήσεις της στιγμής, τόν άγώνα ένάντια στό χιτλεροφασίστα κατακτητή καί τόν άγγλικό ιμπεριαλισμό πού ήταν καί είναι (σήμερα άμερικανοαγγλικός) ό πρώτος έχθρός της Έλλάδας. Η καθυστέρηση τοδ ΚΚΕ δέν είδε, δέν προετοιμάστηκε καί δέν προετοίμασε τό κίνημα γιά τήν άντιπαράθεση μέ τόν άγγλικό ιμπεριαλισμό πού ήταν άναπόφευκτο. Άντίθετα όπότεσε τό τεράστιο έθνικοαπελευθερωτικό κίνημα στήν άγγλική ιμπεριαλιστική πολιτική. Ο σ. Ν. Ζαχαριάδης λέει: «Ένα θεμελιακό διδάγμα, πού προβάλλει επίμονα καί έντονα άπτή μελέτη αυτού τοδ δεκάχρονου, είναι ότι ό ήγετικός πυρήνας τοδ ΚΚΕ παρουσίασε σοβαρή άνεπάρκεια στήν κατάκτηση καί άφομοίωση της διδασκαλίας τοδ μαρξισμο-λενινισμού γενικά καί της μπολσεβίκικης τέχνης στήν καθοδήγηση ιδιότερα» (Ν. Ζαχαριάδης «Τά προβλήματα καθοδήγησης στό ΚΚΕ», σελ. 26).

Νά γινιτí πρέπει νά μελετάμε κριτικά τή δράση τοδ ΚΚΕ καί πάνω σ' αυτή τήν κριτική γενίκευση θά στηριχτεί ή «Σύντομη Ίστορία τοδ ΚΚΕ».

Όπως τονίζεται καί στό «Βοήθημα γιά τήν Ίστορία τοδ ΚΚΕ» (σελ. 9-10) μελετάμε τήν Ίστορία τοδ ΚΚΕ έχι μένο γιά νά συντελέσει γενικά στή διαπαιδαγώγησή μας καί τό άνέβασμα τοδ ιδεολογικού επιπέδου μέ άκείνα γιά νά μας βοηθήσει γιά νά βάζουμε καί νά λύνουμε σωστά τά τρέχοντα προβλήματα τοδ ΚΚΕ. Ίδιότερα ή «Σύντομη Ίστορία τοδ ΚΚΕ» θά βοηθήσει καί πρέπει νά βοηθήσει στή δημιουργία καί στερέωση γερών παράνομων οργανώσεων, πάνω στή βά-

ση της μπολσεβίκικης συνωμοτικότητας καί της σιδερένιας επαναστατικής επαγρύπνησης. Κι αυτό θά τό πετύχουμε έφύσον ή «Σύντομη Ίστορία τοδ ΚΚΕ» θά έμβαθύνει στά διδάγματα άπτή δράση τοδ κόμματός μας στή μοναρχοφασιστική δικτατορία της 4ης Αυγούστου, στήν πρώτη καί τή δεύτερη κατοχή, θά βγάλει γόνιμα συμπεράσματα άπτήν καλή καί άδύνατη δουλιά τοδ κόμματος στέν τομέα της παράνομης δράσεως καί δουλειάς.

Η Έπιτροπή πού άνέλαβε νά γράψει τή «Σύντομη Ίστορία τοδ ΚΚΕ» θά δουλέψει μέ βάση τό παρακάτω σχέδιο:

Πρόλογος

- 1ο Κεφάλαιο: Η άδύνατη καί μονόπλευρη άνάπτυξη τοδ καπιταλισμού στήν Έλλάδα καί ή καθυστέρηση τοδ σοσιαλιστικού κινήματος. Διαμέρφωση τοδ νεοελληνικού έθνους (σύντομα). Η επανάσταση τοδ 1821. Η «Μεγάλη Ίδέα» Η πορεία της άστοιτοφιλικάδικης οικονομίας μέχρι τό 1918. Έργατικό καί σοσιαλιστικό κίνημα πριν τήν ίδρυση τοδ ΚΚΕ Μερικά συμπεράσματα

- 2ο Κεφάλαιο: Η ίδρυση τοδ ΚΚΕ σημαντικός σταθμός στή νεοελληνική εξέλιξη. Μεσα σέ ποιές συνθήκες ιδρύθηκε τό ΚΚΕ Ο επαναστατικός χαρακτήρας τοδ καινούργιου Κόμματος Η πάλη τοδ κόμματος στά πρώτα χρόνια της ίδρυσής του Η προώθηση τοδ ΚΚΕ στήν ΚΔ Μερικά συμπεράσματα

- 3ο Κεφάλαιο: Η κρίση της παιδικής καί έφηβικής ηλικίας τοδ ΚΚΕ (1918-31). Μικρασιατική καταστροφή. Έπανάστατική κρίση. Όπορτουνισμός Μερική σταθεροποίηση—Δικταταρισμός Η νέα άνοδος τοδ επαναστατικού κινήματος. Φραξιονισμός Πώς ή ΚΔ βοήθησε τό κόμμα μας γιά νά ξεπεράσει τήν κρίση του. Μερικά συμπεράσματα

- 4ο Κεφάλαιο: Η έκκληση της ΚΔ καί ή πάλη γιά τήν μπολσεβικοποίηση τοδ ΚΚΕ. Η εκτίμηση της κατάστασης καί τά καθήκοντα πού βαζε στό κόμμα μας ή έκκληση Καινούργια καθοδήγηση στό κόμμα Πώς πάλαιψε τό κόμμα γιά νά πραγματοποιήσει τίς όπυδείξεις της έκκλησης της ΚΔ

ΜΕΡΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

9

Τό μαζικό κίνημα στά 1932-33
Μερικά συμπεράσματα

5ο Κεφάλαιο: 'Η 6η 'Ολομέλεια της ΚΕ και ο καθορισμός της στρατηγικής και ταχτικής του ΚΚΕ. 'Η Ελλάδα μπροστά σέ αποφασιστική καμπή.

'Η επιστημονική μελέτη της άστοιχοφιλικάδικης οικονομίας και οι ιδιομορφίες της:

α) 'Η σημαντική εξέλιξη από τό ξένο κεφάλαιο

β) Τό αγροτικό ζήτημα

γ) Τό εθνικό ζήτημα

'Ο χαρακτήρας και οι κινητήριες δυνάμεις της επανάστασης

'Η ιδεολογική υπεροχή του ΚΚΕ έκπαιτα από την 6η 'Ολομέλεια. ('Εδώ θα μπει ένα κεφάλαιο γιά τό διαλεκτικό και ιστορικό δόγμα και πώς πάλαψε τό κέμμα μας γιά τό μαρξισμό-λενινισμό στην 'Ελλάδα)

'Η πάλη γιά την ένότητα των αντιφασιστικών δυνάμεων και τό μαζικό κίνημα στά 1934-36

Τά γεγονότα της Θεσσαλονίκης
Μερικά συμπεράσματα

6ο Κεφάλαιο: 'Η δικτατορία της 4ης Αυγούστου. 'Ο χαρακτήρας της. 'Η πρώτη μεγάλη δοκιμασία του ΚΚΕ.

Γιατί επιβλήθηκε η δικτατορία της 4ης Αυγούστου

'Ο χαρακτήρας της δικτατορίας. Τά έργα της

'Η πάλη του λαού ενάντια στη δικτατορία

Οι δηλώσεις μετανοίας και η πάλη του Κέμματος

'Η πρώτη προσπάθεια διαστρέβλωσης της γραμμής του ΚΚΕ (Σιάντος-Νεφελούδης-Σκλάβαινας-Παρτσαλίδης)

'Η βοήθεια της ΚΔ στό κέμμα

Μερικά συμπεράσματα

7ο Κεφάλαιο: 'Η φασιστική επίθεση του Μουσσολίνι. 'Η θέση του ΚΚΕ στον πόλεμο και η πάλη του.

'Η γραμμή του ΚΚΕ όπως καθορίστηκε απ' τό τρία γράμματα του σ. Ν. Ζ.

'Η θέση της χαφιδικής «Παλιάς ΚΕ» και της «ΠΔ» που δημιουργήθηκαν από τη δικτατορία

'Η πάλη του κόμματος γιά τό ξεκαθάρισμα των γραμμών του απ' τούς προβοκάτορες. Μάθεσης. 'Η αποστολή του Γιάννη Μιχαηλίδη από την Κέρκυρα

Μερικά συμπεράσματα

8ο Κεφάλαιο: 'Η πρώτη χιτλεροφασιστική κατοχή. ΕΑΜ και εθνικοαπελευθερωτικός αγώνας. 'Η υποτροπή της κρίσης του κόμματος. Δεκέμβρης. Βάρκιζα.

Πάνω σέ ποιά βάση αναπτύχθηκε τό εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα του 1941-44. (Συντελούνταν στην πράξη η άστοικοδημοκρατική επανάσταση)

ΕΑΜ-ΕΕΑΜ-ΕΛΑΣ-ΕΠΟΝ-ΕΑ

'Η γραμμή του ΚΚΕ στην περίοδο αυτή είναι βλαπτική λαθεμένη. 'Η συνειδητή διαστρέβλωση της γραμμής του ΚΚΕ απ' τόν προβοκάτορα Σιάντο. Οι εθνοφύλακες της τότε καθοδήγησης

Αιβινος και Γκαζέρτα. Τό κίνημα της Μέσης 'Ανατολής

Δεκέμβρης

'Η συνθηκολόγηση της Βάρκιζας

Μερικά συμπεράσματα

9ο Κεφάλαιο: 'Η μεταβαρκιζιανή κατάσταση. 'Η 12η 'Ολομέλεια. 'Η πάλη γιά την ανασύνταξη των λαϊκών δυνάμεων.

'Η 12η 'Ολομέλεια ξαναφέρει τό ΚΚΕ στή σωστή γραμμή

Τό 7ο Συνέδριο του ΚΚΕ. 'Η πάλη γιά τη Δ. Δημοκρατία

'Η 2η 'Ολομέλεια της ΚΕ (Φλεβάρης 1946) και η απόφαση γιά τό δεύτερο ένοπλο αγώνα

Οι μαζικοί λαϊκοί αγώνες στά 1945-46
Οι εκλογές της 31 Μάρτη 1946 και τό ταχτικό λάθος της άποχής

Μερικά συμπεράσματα

10ο Κεφάλαιο: 'Ο δεύτερος ένοπλος αγώνας. ΔΣΕ και ο τρίχρονος αγώνας του. Τό πέραςμα απ' τό άστοικοδημοκρατικό στάδιο της επανάστασης στό σοσιαλιστικό.

'Ο χαρακτήρας του ΔΣΕ και η τρίχρονη δράση του (λαϊκές-επανάστατικές στρατός—σύγκριση του μέ τόν ΕΛΑΣ)

Στρατηγική και ταχτική του ΔΣΕ

Τό πέραςμα στό σοσιαλιστικό στάδιο της επανάστασης

'Η υπερτουνιστική τροτσκιστική πλατφόρμα του προβοκάτορα Μ. Βαφειάδη

Μερικά συμπεράσματα

11ο Κεφάλαιο: 'Η ήττα μας στό Βίτσι-Γράμμο τό 1949 και η υποχώρηση του ΔΣΕ.

Οι ατίσιες της ήττας μας. 6η 'Ολομέλεια της ΚΕ

Τό πέραςμα στους μαζικούς οικονομικούς και πολιτικούς αγώνες. Τό μαζικό κίνημα στά 1950-51

STAT

Οι δπορτουμιστικές ἀντεπαναστατικές ἀ-
πέψεις τοῦ Μ. Παρτσαλλῆ. 7η Ὁλο-
μέλεια

Ἡ 3η Συνδιάσκεψη τοῦ ΚΚΕ καὶ τὰ κα-
θήκοντα πούβαλε σὲ κόμμα
Μερικά συμπεράσματα

12ο Κεφάλαιο: Ἡ ἐξέλιξη τῆς κατάστασης σήμερα
στὴν Ἑλλάδα καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ ΚΚΕ.

Οἱ ἐκλογές τῆς 9ης τοῦ Σεπτεμβρίου 1951
καὶ τὸ μαζικό κίνημα στὰ 1951-52
Συνεχίζεται καὶ δεύεται ἡ πολιτική κρι-
ση στὴν Ἑλλάδα

Ὁ κίνδυνος πολέμου στὰ Βαλκάνια. Ἡ
πάλη γιὰ εἰρήνη καὶ τὸ σύνθημα ζώ-
μωσης: «Γὰ δπλα ἀντίστροφα»

Ἡ δίκη, καταδίκη καὶ ἐκτέλεση τοῦ Μπα-
λογιάννη

Οἱ καινούργιες μορφές ἀθέρημτης μα-
ζικής πάλης

Μερικά συμπεράσματα

ΓΕΝΙΚΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Τὸ σχέδιο αὐτὸ μπορεῖ νὰ συμπληρωθεῖ καὶ
σὲ ὁρισμένα σημεία νὰ τροποποιηθεῖ, ἀνάλογα καὶ
μέ τις ὑποδείξεις τῶν συντρόφων, στὴν πορεία
πού θὰ γράφεται ἡ «Σύντομη Ἱστορία τοῦ ΚΚΕ».

Εἴπαμε παραπάνω ὅτι τὸ ΚΚΕ ἔχει σήμερα
ὅ,τι τοῦ χρειάζεται—τις πηγές—γιὰ νὰ διατυπώ-
σει ὁλοκληρωμένα, πάνω σὲ ἐπιστημονική βάση
τὴν ἱστορία του. Αὐτὸ ὅμως δὲ σημαίνει ὅτι ὅλα
εἶναι ἔτοιμα, «ἐξαντλημένα» καὶ δὲ χρειάζεται τὸ
παραπέρα δούλεμα τῶν ζητημάτων τῆς ἱστορίας
τοῦ ΚΚΕ. Κάθε ἄλλο. Ἀπὸ τότες πού ὁ ο. Ν.
Ζαχαριάδης ἀποκάλυψε τὴ «Μεγάλη Ἰδέα» σὺν
τὸ ἰδεολογικό βάθος (καὶ ὅχι μόνο τὸ ἰδεολογι-
κό βάθος) ὅλης τῆς ἀστοσιφικαδικῆς κυριαρ-
χίας, τὸ ἰδεολογικό ἐποικοδόμημα τῆς οἰκονομι-
κῆς ἰδιομορφίας (βάσης) τῆς Ἑλλάδας (ξένο κε-
φάλαιο, ἀγροτικό ζήτημα—ἐθνικό ζήτημα) μπη-
καν τὰ θεμέλια γιὰ τὴν ἐπιστημονική μελέτη τῆς
ἱστορίας τοῦ ΚΚΕ. Πάνω στὰ γὰρ αὐτὰ θεμέ-
λια χρειάζεται νὰ δουλέψουμε παραπέρα τὰ ζη-
τήματα τῆς ἱστορίας τοῦ Κόμματος, ἔχοντας ὁπό-
ση ὅτι ὁ μαρξισμός δὲν εἶναι δόγμα μὰ καθοδη-
γήση γιὰ δράση, καθημερινὰ ἀναπτύσσεται καὶ
πλουτίζεται μέ καινούργιες θέσεις πού ἀνταπο-
κρίνονται στὰ καινούργια ζητήματα πού δημιουρ-
γεῖ κάθε μέρα ἡ ζωή.

Στὸ ἀρθρο αὐτὸ θὰ ἐξετάσουμε ὁρισμένα ζη-
τήματα τῆς ἱστορίας τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμ-
ματος Ἑλλάδας.

Ι. Η «ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ», Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΣΤΟ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟ ΕΣΤΥΛΙΓΜΑ ΚΑΙ Η ΕΠΙΔΡΑΣΗ ΤΗΣ ΣΤΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΜΑΣ ΚΙΝΗΜΑ

Ὁ μαρξισμός μεταφέρθηκε ἀπ' τὴν ἀρχὴ στὴν
Ἑλλάδα μόνο σὰ «γενική» θεωρία, μηχανικά καὶ
δογματικά, μέ ἐπαναλήψεις, τοιτάτα καὶ καλού-
πια καὶ ἔτσι δὲ μπόρεσε νὰ μελετήσει βαθιὰ τὰ
μεγάλα λαϊκά προβλήματα, τίς ἐθνικές ἰδιομορ-
φίες, πού θὰ τὸν ἔκαναν ἱκανὸ ν' ἀντιπαραθέσει
ἀποφασιστικά τὴ «Μεγάλη Ἰδέα» νὰ τὴν ἀνατρέ-
ψει καὶ νὰ τὴν κατανικήσει.

Αὐτὸ ἔδειχνε τὴν ἀτροφία καὶ τὴν καθυστέρηση
τῆς μαρξιστικῆς σκέψης στὴν Ἑλλάδα σὺν ἀπο-
τέλεσμα τῆς καταθλιπτικῆς κυριαρχίας τῆς «Με-
γάλης Ἰδέας» πάνω στὰ πλατιά λαϊκά στρώμα-
τα. Οἱ δπορτουμιστικές καθοδηγήσεις τοῦ ΚΚΕ
(1918-24) προσπάθησαν νὰ δέσουν τὸ προλετα-
ριάτο σὲ ἄρμα τῆς ἀστικῆς τάξης. Ὁ σχετι-
στικός ἀντεπαναστατικός λικβινταρισμός, τὸ
1926-28 καὶ ὁ δογματικός ἀντικομμουνιστικός φρα-
ξιολισμός τὸ 1929-31, φύτρωσαν καὶ παλλισργοῦ-
σαν αὐτὴ τὴ δογματική, μηχανική μεταφύτωση τοῦ
μαρξισμοῦ στὴν Ἑλλάδα.

Οἱ μαρξιστές τῆς Ἑλλάδας μέχρι τὸ 1931 δὲ
μύρεσαν νὰ καταλάβουν, νὰ ἀφομοιώσουν καὶ
νὰ ἐφαρμόσουν δημιουργικά τοῦτες τίς βασικές
θέσεις τοῦ μαρξισμοῦ-λενινισμοῦ:

«Ἡ ἱστορία τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος δείχνει
τώρα ὅτι σὲ ὅλες τίς χώρες τὸ ἐργατικό κίνημα
εἶναι προορισμένο νὰ διασχίσει (πράγμα πού ἀρχί-
σε κι ὅλες νὰ γίνεται) μὴ παρῶδο πάλης τοῦ
κομμουνισμοῦ, πού γεννιέται, δυναμώνει, καὶ τρα-
βα πρὸς τὴ νίκη, πρῶτ' ἀπὸλα καὶ κυρίως ἐνάν-
τια στὸ δίκαιό του (γιὰ κάθε χώρα) „μυνοεβι-
σισμό“, δηλ. τὸν δπορτουμισμὸ καὶ τὸν σοσιαλισ-
βισμό καὶ δεύτερο, σὰ νὰ λέμε συμπληρωματι-
κά καὶ ἐνάντια στὴν „ἀριστοτέ“ κομμουνισμό...

Ὡστόσο ἀν καὶ παντοῦ τὸ ἐργατικό κίνημα πέρ-
να ἕνα ὁμοιόγενο στὴν οδοὶα προκαταρχτικό σχε-
λεῖο νίκης ἐνάντια στὴν ἀστική τάξη, ἡ ἀνάπτυ-
ξη αὐτὴ σὲ κάθε χώρα συντελεῖται μέ τὸ δίκαιό
τῆς τ.ρ.ό.πο.

Ὁλο τὸ ζήτημα τώρα εἶναι οἱ κομμουνιστές
κάθε χώρας νὰ ὁλολογίσουν ἀπόλυτα συνειδητὰ
τόσο τὰ βασικά καθήκοντα ἀρχῶν στὸν ἀγῶνα
ἐνάντια στὸν δπορτουμισμὸ καὶ τὸν „ἀριστοτέ“ δογ-
ματισμὸ, ὅσο καὶ τίς συγκεκριμένες ἰδιο-
μορφίες, πού παίρνει αὐτός ὁ ἀγῶνας καὶ ἀνα-
πόφευχτα θὰ παίρνει σὲ κάθε ξεχωριστὴ χώρα,
ἀνάλογα μέ τὰ εἰδικὰ χαρακτηριστικά τῆς οἰκο-
νομίας τῆς, τῆς πολιτικῆς, τοῦ πολιτισμοῦ, τῆς
ἐθνικῆς τῆς σύνθεσης (Ἰρλανδία κλπ.), τῶν ἀπο-

πιδων της των θρησκευτικων της διαιρέσεων κλπ.

Πρόπει νά καταλή-
βουμε καλά, ὅτι σέ καμιά περίπτωση δέ μπορεί
νά δημιουργηθεῖ ἐνα τέτιο καθοδηγητικό κέντρο
πάνω σέ καλοῦπια, στή μηχανική ἱσοπέδωση καί
συνταυτισμό τῶν κανόνων ταχτικῆς τοῦ ἀγώνα.
Ὅσο ὑπάρχουν ἔθνικές καί κρατικές διαφορές ἀνά-
μεσα στούς λαούς καί στίς χώρες—καί αὐτές οἱ
διαφορές θά ὑπάρχουν ἀκόμα παρά πόλιν καιρό καί
ὑστερα ἀπὸ τήν πραγματοποίηση τῆς διχτατορίας
τοῦ προλεταριάτου σέ παγκόσμια κλίμακα—ἡ ἐνό-
ττης τῆς διεθνoῦς ταχτικῆς τοῦ κομμουνιστικοῦ
ἀγώντος πινόμενος ὁλων τῶν χωρῶν ἀπαιτεῖ
ἄχι νά παραμεληθοῦν κάθε ποικιλομορφία, οὔτε
νά ἐξαλειφθοῦν οἱ ἔθνικές διαφορές (αὐτό γιά
τίς συγκεκριμένες στιγμές εἶναι ἀνόητο ὄνειρο), ἀλ-
λά ἀναγκαῖα πρὸ τέτοιου ἐφαρμογῇ τῶν βασικῶν
ἀρχῶν τοῦ κομμουνισμού (Σοβιετική ἐξουσία καί
δικτατορία τοῦ προλεταριάτου), πού σ' αὐτήν θά
παράλαζαν σωστά αὐτές οἱ ἀρχές στά με-
ρικά ζήτηματα, θά προσαρμόζονταν σωστά,
θά ἐφαρμόζονταν σὲς ἔθνικές καί ἔθνηο κρατικές
διαφορές. Τό βασικό καθήκον τῆς ἱστορικῆς στιγ-
μῆς πρὸ ζῶον οἱ προχωρημένες (καί ἄχι μόνο σ'
προχωρημένες) γῆρες εἶναι νά ἀρευνήσουν, νά με-
λετήσουν, νά βροῦν, νά πενήψουν, νά συλλάβουν
τὴν ἑθνική δικτατορία, τὴν ἑθνική εἰρήνη στούς συ-
γκεκριμένους τρόπους πού κάθε χώρα
καταπιάνεται μέ τή λύση τοῦ ἐνιαίου διεθνoῦς
πολέμου πρὸ τῆς νίκης ἐναντία στόν ἑσπερανισμό
καί τόν „ἀρ στερό“ δογματισμό μέσα στό ἐρ-
γετικό κίνημα, μὴ τὴν ἀνατροφή τῆς δοτικῆς τά-
ξης, μὴ τὴν ἐγκαθίδρυση τῆς σοβιετικῆς ἐπικ-
ρατίας καί τῆς προλεταριακῆς δικτατορίας» (Β.
Γ. Λένιν, Διαλογεὰ Ἔργα. Ἑλληνική ἔκδοση. τό-
μος II, μέρος 2, σελ. 401-403).

Και ἄλλος ὁ Λένιν λέει:

«**Δὲν πρέπει καθόλου τὴ θεωρία τοῦ Μάρξ νὰ τὴ θεωροῦμε σὰν κατὰ τὸ ταλειωτικὸ καὶ τὸ ἀπαρμίστο. Ἀντίθετα εἴμαστε πεισμένοι ὅτι αὐτὸς ἔβαλε μόνον τοὺς ἀκρογωνιαίους λίθους ἐκείνης τῆς ἐπιστῆμης πού οἱ σοσιαλιστές πρέπει νὰ τὴν ποῦν παραπέρα, σ' ὅλες τίς κατευθύνσεις, ἀνδὲ θέλουν νὰ μείνουν πίσω ἀπ' τὴ ζωὴ. Νομίζουμε ὅτι γιὰ τοὺς ῥώσους σοσιαλιστές εἶναι ἐξχωριστὰ ἀναγκαῖα ἡ αὐτοτελής ἐπεξεργασία τῆς θεωρίας τοῦ Μάρξ, γιατί ἡ θεωρία αὐτὴ δίνει μόνον γενικὲς καθοδηγητικὰς θέσεις, πού ἐφαρμόζονται ἐπὶ μέρους, ἀλλίως στὴν Ἀγγλία ἀπὸ τὴ Γαλλία, στὴ Γαλλία ἀλλίως ἀπὸ τὴ Γερμανία, στὴ Γερμανία ἀλλίως ἀπὸ τὴ Ρωσία» (Λένιν. Ἀπαντα. Ρούσικη 4ῃ ἐκδόσῃ. Τόμος 4ος, σελ. 191-192).**

Ἡ Ἱστορία τοῦ ΒΚΠ (6) μάς διδάσκει:

«Η μαρξιστική-λενινιστική θεωρία είναι η έπι-

στήμη της εξέλιξης της κοινωνίας, ή επιστήμη του εργατικού κινήματος, ή επιστήμη της προλεταριακής επανάστασης, ή επιστήμη της ανουκοδόμησης της κομμουνιστικής κοινωνίας. Σάν επιστήμη δέ στέκεται και δέ μπορεί νά σταθεί στό ίδιο σήμειο, εξελίσσεται και τελειοποιείται. Είναυ αὐτονόητο πώς στήν εξέλιξη της δέ μπορεί παρὰ νά πλουτίζεται μέ τή νέα πείρα, τίς νέες γνώσεις καί ὀρισμένες θέσεις καί συμπεράματα της δέ μπορεί νά μήν ἀλλάζουν μέ τόν καιρό, δέ μπορεί νά μήν ἀντικαταστούνται μέ νέα συμπεράματα καί θέσεις, πού ἀνταποκρίνονται στίς νέες ἱστορικές συνθήκες.

Καταχθώ τή μαρξιστική-λενινιστική θεωρία, διόλου δε σημαίνει άποστηθίζω όλες τις διατυπώσεις και τὰ συμπεράσματά της και άγκιστρώνωμαι σέ κάθε γράμμα αυτών τών διατυπώσεων και συμπερασμάτων. Για νά καταχθώ τή μαρξιστική-λενινιστική θεωρία πρέπει πρώτ' απ' όλα νά μάθω νά διακρίνω ανάμεσα στό γράμμα και τήν ουσία της.

« Καταχθῆ τῇ μαρξιστικῇ-λενινιστικῇ θεωρίᾳ, θά
μας. πᾶν χτήμα τὴν οὐσίᾳ αὐτῆς τῆς θεωρίας
καὶ μαθαίνω νὰ χρησιμοποιοῦ αὐτὴ τὴ θεωρίᾳ στὴ
λύση τῶν πραχτικῶν ζητημάτων τοῦ ἐπαναστα-
τικοῦ κινήματος στὶς διάφορες συνθήκες τῆς τα-
ξικῆς πάλης τοῦ προλεταριάτου.

«Καταρχήν νά μαρξιστική-λενινιστική θεωρία, θά πει, ξέρω νά πλουτίζω αὐτή τή θεωρία μέ τή νέα πείρα τοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος, ξέρω νά τήν πλουτίζω μέ καινούργιες θέσεις καί συμπεράσματα, ξέρω νά τήν ἀναπτύσσω καί νά τήν προωθῶ παραπέρα καί ἐκινώντας ἀπτήν οδοῦ τῆς θεωρίας—δέ διατάζω ν' ἀντικαταστήσω ἐπιμένει θέσεις καί συμπεράσματά της, ποῦ ἔχουν πιά παλιώσει, μέ νέες θέσεις καί συμπεράσματα τοῦ ἀνταρκακινῶνται στή νέα ἱστορική κατάσταση.

«Η μαρξιστική-λενινιστική θεωρία δέν είναι δόγμα μά ὁδηγός γιά δράση» (Σύντομη Ἐπιτομή τῆς Ἱστορίας τοῦ ΒΚΠ (6). Ἑλληνική ἔκδοση, σελ 369).

Ὁ σ. ΣΤΑΛΙΝ στό μεγαλοφυές ἔργο του «Ὁ μαρξισμός καί τά ζητήματα τῆς γλωσσολογίας» πού πλούτισε τό διαλεκτικό καί ἱστορικό ὄλισμά μέ καινούργιες θέσεις καί συμπέρασματα (γιά τή βάση καί τό ἐποικοδόμημα, τό σοσιαλιστικό κράτος, τίς προοπτικές ἀνάπτυξης τῶν ἐθνῶν καί τῶν ἐθνικῶν γλωσσῶν στόν κομμουνισμό, γιά τούς νόμους ἀνάπτυξης τῆς σοσιαλιστικῆς κοινωνίας κλπ. κλπ.), ἔδωσε κλασικό ὄρισμό τοῦ μαρξισμοῦ πού ἀπτή μία μεριά ὑπογραμμίζει τήν ἀδιάρρηχτη σύνδεση τῆς μαρξιστικῆς θεωρίας μέ τήν ἐπαναστατική πραχτική, καί ἀπ' τήν ἄλλη τήν ὀν μισουργική χαραχτήρα τῆς μαρξιστικῆς ἐπιστήμης, σάν ἐπιστήμη γιά τήν ἀνάπτυξη τῶν νόμων τῆς φύσης καί τῆς κοινωνίας. Ὁ μαρξισμός—διδάσκει ὁ σ. Στάλιν—πρέπει συνεχῶς νά τελειοποιεῖται,

νά πλουτίζεται πάνω στη βάση της καινούργιας πείρης, πάνω στη βάση της μελέτης των νέων αγέσεων που αναπτύσσονται στην πραχτική του επαναστατικού κινήματος.

«... Ο μαρξισμός εάν επιστήμη δε μπορεί να στέκεται στην ίδια θέση, αναπτύσσεται και τελειοποιείται. Στην ανάπτυξη του ο μαρξισμός δε μπορεί να μην πλουτίζεται με καινούργια πείρα, με νέες γνώσεις, συνεπώς ξεχωριστές του διατυπώσεις και συμπεράσματα δε μπορεί να μην αλλάζουν στη διάρκεια του χρόνου, δε μπορεί να μην αντικαταστούνται με νέες διατυπώσεις και συμπεράσματα, που αντιτιστοιχούν στα νέα ιστορικά καθήκοντα. Ο μαρξισμός δεν αναγνωρίζει αναλλοίωτα συμπεράσματα και διατυπώσεις που είναι υποχρεωτικές για όλες τις εποχές και περιόδους. Ο μαρξισμός είναι έγχθρός κάθε δογματισμού» (Ι. Στάλιν: Ο μαρξισμός και τα ζητήματα της γλωσσολογίας. Ρώσικη έκδοση, σελ. 54-55).

Οι βασικές αυτές λενινιστικές-σταλινικές θέσεις πρέπει να αποτελούν αντικείμενο συστηματικής μελέτης από τους κομμουνιστές της Ελλάδας. Να τις καταλαβαίνουμε και δημιουργικά να τις απομωώνουμε στη λύση των νεοελληνικών προβλημάτων. Προπαντός δεν πρέπει να τις ξεχνάμε μερικοί «θεωρητικοί» μας που έχουν συνήθισει στα καλούπια, τις δογματικές επαναλήψεις, τις μηχανικές αποπεδώσεις και τις απομιμήσεις. Διευκρινίζω για τους όπορτουμιστές και κατά πρώτο λόγο για τον Δ. Παρτσαλίδη, γιατί αυτοί συστηματικά άγκυστρώνονται πίσω από όρισμένα τοιτάτα για να κάνουν τη φριξιονιστική-αντεπαναστατική δουλιά τους και να συγκρατήσουν την ανάπτυξη του κινήματός μας. Η ιστορία του ΒΚΠ (6) μάς διδάσκει:

«Ο όπορτουμισμός δε σημαίνει πάντα άμεση άρνηση της μαρξιστικής θεωρίας ή όρισμένων θέσεων και συμπερασμάτων της. Ο όπορτουμισμός εκδηλώνεται κάποτε στις προσπάθειες ν' άγκυστρώνεται κανείς από όρισμένες θέσεις του μαρξισμού, πούχουν πιά παλιώσει και να τις μεταβάλλει σε δόγματα, για να συγκρατήσει έτσι την παραπέρα ανάπτυξη του μαρξισμού και συνεπώς να συγκρατήσει επίσης την ανάπτυξη του επαναστατικού κινήματος του προλεταριάτου» («Σύντομη Έπιτομή της Ιστορίας του ΒΚΠ (6)». Έλληνική έκδοση, σελ. 371).

Τό ΚΚΕ στάθηκε ικανό να μελετήσει τις εθνικές ιδιομορφίες της Ελλάδας, να έρευνήσει, να μελετήσει, να βρει, να μαντέψει τό εθνικά ιδιαίτερο και τό εθνικά ειδικό, ν' ανατοχώσει κυριολεκτικά την αστοισφικαδική Ελλάδα έπειτα από τό 1931, στην 6η Όλομέλεια της ΚΕ (Γενάρης 1934). Τό κόμμα μας μελέτησε και βρήκε τη σημαντική εξέλιξη της χώρας από τό ξένο κεφάλαιο, κατά πρώτο λόγο τό άγγλικό, την υπαρ-

ξη σημαντικών μισοφουδαρχικών όπολειμμάτων, την υπαρχή εθνικού ζητήματος. Και ανακάλυψε τη «Μεγάλη Ίδέα». Αυτή είναι η ιστορική όπηρεσία του σ. Ν. Ζαχαριάδη στο κόμμα μας και τό κίνημά μας.

Η «Μεγάλη Ίδέα» εάν θεωρία και εάν πράξη, εκφράζει και εκπροσωπεί τό οικονομικό, κοινωνικό, πολιτικό και πνευματικό σύστημα της αστοισφικαδικής αντίδρασης από τότες που κυβερνά την Ελλάδα. Η «Μεγάλη Ίδέα» σχηματίζει και τό ιδεολογικό έποικοδόμημα στην αστοισφικαδική οικονομική είσρβρωση (βάση) της νεοελληνικής κοινωνίας.

Μιά βασική ιδιομορφία που δημιουργήσε η «Μεγάλη Ίδέα» στην νεοελληνική κοινωνική εξέλιξη είναι και ότι συγκέντρωσε γύρω της βασικά ως τό 1912-18 τό σύνολο σχεδόν του λαού. Έτσι έπνιξε κάθε άλλη ιδεολογία. Τό έποικοδόμημα αυτό πείξε πάνω στην οικονομική βάση. Και καθυστέρησε με τό μεγαλοελλαδικό ούτοπισμό, που έκρυβε την οικονομική και πολιτική εξέλιξη της χώρας: άπ' τό ξένο κεφάλαιο, τό ξεπούλημά της σ' αυτό, τόσο η οικονομική πρόοδος, η ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων, όσο και τό σοσιαλιστικό, επαναστατικό, προλεταριακό κίνημα και παράλληλα και η μαρξιστική σκέψη στην Ελλάδα» (Ν. Ζαχαριάδης: «Τά προβλήματα καθοδήγησης στο ΚΚΕ» σελ. 62).

Μόνο όταν τό ΚΚΕ μελέτησε και βρήκε τις νεοελληνικές ιδιομορφίες, τόσο στη βάση, όσο και στο έποικοδόμημα της αστοισφικαδικής Ελλάδας, μπόρεσε να οικοδομηθεί και να καρποφερθεί η νεοελληνική μαρξιστική θεωρητική και πολιτική σκέψη, σέ άμεση σύνδεση με την πραχτική του μαζικού επαναστατικού κινήματος. Σεις έργασες του σ. Ν. Ζαχαριάδη: «Θέσεις για την Ιστορία του ΚΚΕ», «Ο μαρξισμός-λενισμός στην Ελλάδα», «Δέκα χρόνια άγώνες», «Τά προβλήματα καθοδήγησης στο ΚΚΕ» και άλλου ή «Μεγάλη Ίδέα» «εάν θεωρία και εάν πράξη που συγκροτεί δλέκληρο τό οικονομικό, κοινωνικό, πολιτικό, πνευματικό σύστημα της αστοισφικαδικής αντίδρασης... από τότες που υπάρχει Νέα Ελλάδα μέχρι της μέρες μας» εξέγγιθη και αναλύθηκε σωστά, μαρξιστικά-λενινιστικά, τόσο τό περιεχόμενό της όσο και ό ούτοπιστικός της χαρακτήρας με τη βασική αντινομία που έκρυβε (ή «Μ. Ι.» άπαιτούσε γερή έσωτερική οικονομική βάση και άνθιση καθώς και στέρεη οικονομική και πολιτική όργάνωση που δεν όπριχε και η «Μ. Ι.» την... άνέβλεπε έπειτα από την πραγματοποίησή της) που προκαθόριζε την ίδια την άποτυχία της. Η άποτυχία της «Μεγάλης Ίδέας» έχρησε εάν γενική δοκιμή σ'ά 1897-98 και εάν καταστροφική κατάρευσή σ'ά 1922. Η «Μεγάλη Ίδέα» προέξενσε στην Ελλάδα τις πιο μεγάλες καταστροφές στην Ιστορία της, ύποδουλώ-

νοντας τό λαό στήν ντόπια πλουτοκρατική ὀλιγαρχία καί ξεπουλώντας τή χώρα στό ξένο κεφάλαιο, κατά πρῶτο λόγο στό ἀγγλικό κεφάλαιο.

Ἡ ἀνάλυση καί τό χώνεμα τῆς «Μεγάλης Ἰδέας» εἶναι ἡ ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιά νά συλλάβουμε καί νά κατανοήσουμε τό πραγματικό νόημα στό νεοελληνικό ζετύλιγμα καί νά φωτίσουμε τό δρόμο τῆς νεοελληνικῆς λαϊκῆς ἀπελευθέρωσης, τό δρόμο πρὸς τή λαϊκή δημοκρατία καί τό σοσιαλισμό. Αὐτό εἶναι, ἰδιαίτερα ἀπαραίτητο σήμερα γιατί ἔχουμε ὁποτροπή καί ξαναζωντάνεμα τῆς «Μεγάλης Ἰδέας» (τυχεδωχτικές βλέψεις στήν Ἀλβανία, οἱ κραυγές γιά τήν κατάχτηση τοῦ Δούναβη, ἐπιθετικός πόλεμος ἐνάντια στή Σοβιετική Ἐνωση καί τώρα τελευταία τό χιτλερινό σόϊθμα: «Σίφια-Μόσχα»!) Ἡ «Μεγάλη Ἰδέα» ἐκπροσωπεύει σήμερα τό μεγαλύτερο κίνδυνο γιά τήν ἰδεολογική ἀποπλάνηση τοῦ λαοῦ. Ἡ ἀμερικανική ἐκδοχή τῆς «Μεγάλης Ἰδέας» εἶναι πραγματικά τό ἀποκορύφωμα τῆς τυχεδωχτικῆς καί ἀντιδραστικῆς τῆς οὐσίας, τοῦ ξεπεσμοῦ καί τῆς σαπίλας, τῆς ἀστοτοιφλικάδικης Ἑλλάδας. Ἡ ἀμερικανική ἐκδοχή τῆς «Μεγάλης Ἰδέας» εἶναι ὁ ἰδεολογικός μανδύας πού πᾶει νά σκεπάσει τήν ὁδοδύλωση τῆς χώρας μας στούς ἀμερικάνους, τή συμμετοχή μας στό βορειοατλαντικό σόμφωνο πού θά φέρει ἀκόμα μεγαλύτερες καταστροφές στήν Ἑλλάδα. Ἡ ἀμερικανική ἐκδοχή τῆς «Μεγάλης Ἰδέας» προπαγανδίζει στούς νεοέλληνες τόν ἀμερικανικό τρόπο ζωῆς, δηλαδή, τή δουλεία καί τή ραγιαδισμό, τήν ἀρνίωση τῶν ἐθνικῶν μας παρθέσεων, τόν καταστροφικό κοσμοπολιτισμό, πού ἀρνιέται τό θῶος καί τόν ἐθνικό πολιτισμό καί διακηρύσσει τήν ἐπιστηγὴ στήν παγκόσμια ἡγεμονία τοῦ δολαρίου.

Εἶναι χαρακτηριστικό ὅτι ὁ ξεπεσμός καί ἡ χρεωπάθεια τοῦ ἀστοτοιφλικάδικου κόσμου ἔφτασε σέ τέτοιο σημεῖο ὥστε οἱ Κανελλόπουλος καί Μαρκεζίνης (τά πρωτοπαλίκαρα τοῦ Παπάγου) νά γράφουν σέ ἄρθρο τους στήν ἐφημερίδα «Καθημερινή» ὅτι δέν χρειάζεται σήμερα ἡ ἐθνική ἀνεξαρτησία μας καί ὅτι ἡ αὐτοτέλεια τῆς Ἑλλάδας εἶναι... ξεπερασμένη μορφή. Καί τό «Ἐμπρός» (18/3/52) νά ὁμολογεῖ ξεδιάντροπα: «Ἡ διεκδίκηση τῆς αὐτοτέλειας ἐναντί τῶν ἀμερικανῶν ἀποτελεῖ πρῶτον ὅχι ἀπλῶς ἀντεθνικήν ἀλλά παρῆλογον καί οἰκτρὰν ἀπὸ πάσης ἀπέψεως». Ἡ «Μεγάλη Ἰδέα» πού πάντα ἔκρυβε, σκέπαζε τήν ὁδοδύλωση τῆς χώρας στό ξένο κεφάλαιο, τὰ ἀστοκοκοτσαμπάσικα προνόμια, τήν ὀλέπλευρη οἰκονομική, κοινωνική, ἐκπολιτιστική καθυστέρηση καί πτωχόφρονση τοῦ ἐθνικοῦ καί καταδίδε τόν λαό στήν πύθια ἐξαθλίωση, ἀταπείωση καί ἐκμετάλλευση, δέ μποροῦσε παρά νά φτάσει στό κατώτερο σκαλί τῆς ἐθνοπροδοσίας στήν πρώτη καί δευτέρη κατοχή, στήν ὀλοκληρωτική ὑποταγή τῆς

ἀστοτοιφλικάδικης Ἑλλάδας στούς ἀμερικάνους γιάνκηδες.

Ὁ σ. Ν. Ζαχαριάδης ἀπόδειξε μέ τίς ἐργασίες του ὅτι ἡ «Μεγάλη Ἰδέα», καθυστέρησε, μέ τό μεγαλοελλαδίτικο οὐτοπισμό τῆς πού ἔκρυβε τήν οἰκονομική καί πολιτική ἐξάρτηση τῆς χώρας, τήν οἰκονομική πρόοδο, τήν ἀνάπτυξη τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων στήν Ἑλλάδα, ὅσο καί τό συνειδητό, προλεταριακό κίνημα καί παράλληλα τή μαρξιστική σκέψη στή χώρα μας. Ἔτσι ἔβλεπε τίς βάσεις γιά τή μελέτη τῶν νεοελληνικῶν προβλημάτων. Αὐτή ἡ θέση τοῦ σ. Ζαχαριάδη πρέπει νά νά τοῦ μαρξιστικό-λενινιστικό ἀξίωμα γιά τοὺς κομμουνιστές τῆς Ἑλλάδας, κατά πρῶτο λόγο τὸ στελέχη τοῦ κόμματος, στέκοντας γερὰ πάνω σ' αὐτή τήν κατάχτηση τῆς μαρξιστικῆς σκέψης στήν Ἑλλάδα, πρέπει, νά μελετήσουν καί νά φωτίσουν παρὰ πέρα τῆς «Μεγάλης Ἰδέας», ἰδιαίτερα ἐξετάζοντας τὰ διάφορα νεοελληνικά προβλήματα. Π.χ. ἔχουμε ὁποχρέωση νά φωτίσουμε ἐπιστημονικά τίς πηγές καί τίς ἀρχές τοῦ νεοελληνικοῦ ἔθνους. Νά μελετήσουμε καλύτερα τήν ἐπανάσταση τοῦ 1821. (Οἱ μελέτες τοῦ Κορδάτου καί τοῦ Ζέβγου εἶναι λαθεμένες). Νά μελετήσουμε τήν πάλιν καί τὰ ξεσηκώματα τοῦ λαοῦ ἀπὸ τό 1821-1918. Νά ἐξετάσουμε πύθια τήν περίοδο τῆς κρίσης τοῦ ΚΚΕ σὲ 1918-31 καί τήν ἐπίδρασή τῆς στήν παραπέρα ἀνάπτυξη τοῦ ΚΚΕ. Τίς ἀδυναμίες πού παρουσίασε στή χώρα μας τό ἀστοκοδημοκρατικό κίνημα γιά τή γλωσσική καί ἐκπαιδευτική μεταρρύθμιση (Γληνός κλπ.).

Ἡ ἰδεολογία τῆς «Μεγάλης Ἰδέας» εἶχε σοβαρὴ ἐπίδραση σὲ νεαρό Κομμουνιστικό Κόμμα Ἑλλάδας, ἀπ' τό 1918-31. Μποροῦμε νά ποῦμε ἀξίισταχα σήμερα ὅτι μέ τὸν ἑνα ἡ ἄλλον τρόπο, οἱ ὁπορτουνοιστές, λιχβινταριστές, φραξιονιστές καλλιεργοῦσαν σὲ κέμμα, ἀνοιχτά ἡ σκεπασμένα τήν ἰδεολογία τῆς «Μεγάλης Ἰδέας» μέ τίς διάφορες θεωρίες γιά τήν ὀργανική ἀνάπτυξη τοῦ ἐλληνικοῦ καπιταλισμοῦ γιά τό ὅτι δέ μπορεῖ νά νικήσει ἡ ἐπανάσταση στήν Ἑλλάδα μέ τίς δυνάμεις. Καί ὅτι ἡ «Μεγάλη Ἰδέα» μέ τήν καθυστέρηση πού προκάλεσε στή μαρξιστική σκέψη στήν Ἑλλάδα, ἐμπόδιζε τήν προλεταριακή βάση τοῦ κόμματος νά βρεῖ τὸ σωστό, τό μαρξιστικό νεοελληνικό δρόμο ἐξέλιξης. Ἡ δογματική μεταρρύθμιση τοῦ μαρξισμοῦ, οἱ μηχανικότητες καί τὰ κηλῶπια, οἱ σεχταριστικές «ἰριστερές» παρεκκλίσεις ἀπ' τήν πλευρά τῶν καθοδηγήσεων ἔχουν, ἀμεσὰ ἡ ἔμμεσα τίς ρίζες τους στήν πολιτική τῆς «Μεγάλης Ἰδέας».

Ἡ ὁποτροπή, στήν κρίση τοῦ κόμματος, ἡ διαστρέβλωση τῆς γενικῆς του γραμμῆς, πού ἔχουμε σὲ 1941-44, πού δέν εἶναι ἔργο τοῦ ταξικοῦ ἔχθρου (Σιάντος), ἔχει σχέση μέ τήν ἐπίδραση

1941-1944

της «Μεγάλης 'Ιδέας» στην καθοδήγηση και τό καθοδηγητικό άχτίφ του ΚΚΕ. 'Η όποταγή του κινήματος στην άγγλική ιμπεριαλιστική πολιτική και οι διάφορες «θεωρίες» «τί μπορεί νά κάνει ή 'Ελλάδα μένη της και ένα άγγλικό πλοίο μπορεί νά πνίξει την επανάσταση στην 'Ελλάδα». 'Η καταδίκη του κινήματος της Μέσης 'Ανατολής, οι περίφημες εθνικές (διάβαζε μεγαλοελλαδικτικές) διεκδικήσεις για στρατηγική διαρύθμιση κλπ. των συνόρων, τό τηλ/μα της αντιπροσωπείας μας στο Λίβανο στον Τσώρτσιλ και οι διάφορες διακηρύξεις για τους «συμμάχους» μας έγγλέζους ιμπεριαλιστές όχι μόνο δέν είναι άσχετα μέ την ιδεολογία της «Μεγάλης 'Ιδέας» μά ίσα-ίσα δείχνουν μιά βαθιά επίδρασή της μέσα στις γραμμές μας. 'Η επίδραση αυτή άλλοτε είναι άμεση—άνοιχτά μεγαλοελλαδικτικά συνθήματα—και άλλοτε έμμεση μέ τό δογματικά καλούπια και την «έριστερή» ψευτοεπαναστατική φρασολογία.

'Ακόμα και σήμερα μπορούμε νά ποθμε ότι ένα μέρος του άχτίφ μας (φυσικά μικρό) δέν είναι ολότετα άπαλλαγμένο άπτην ιδεολογία της «Μεγάλης 'Ιδέας». 'Εδω όφείλονται άμεσα ή έμμεσα, μιά σειρά άπόψεις πού λέγονται προφορικά ή γράφονται για «προοδευτικό» ρόλο του βιομηχανικού κεφαλαίου στην 'Ελλάδα, για «δημιουργικό» ρόλο της άστικής τάξης, για την «επανάσταση» του 1909 (Γουδί) και μερικά άλλα. Θά μπορούσαμε ακόμα ν' αναφέρουμε έδω σάν παράδειγμα και μερικές ταλαντεύσεις στα καθοδηγητικά μας στελέχη σχετικά μέ τό σύνθημα για τους ολαβομακεδόνες πού έριξε ή 5η 'Ολομέλεια της ΚΕ (Γενάρης 1949). Τέτιες μεγαλοελλαδικτικές αντιλήψεις έχουμε και σέ μερικούς κομμουνιστές πού βρίσκονται στις ΔΔ και εκδηλώνονται στις σχέσεις του; μέ τους ολαβομακεδόνες και μέ τους φίλους λαούς πού χτίζουν τις βάσεις του σοσιαλισμού (οι αντιλήψεις πχ. ότι οι έλληνες μαθαίνουν γρήγορα την τεχνική ή ότι τά παιδιά μας έχουν ξεπεράσει στη μόρφωση τά παιδιά των λαών πού μας φιλοξενούν). Φυσικά έντελώς διαφορετικά είνε τά πράγματα για τόν Δ. Παρτσαλίδη. 'Η όπορουνιστική του συνθηκολόγηση, πού είναι άνάμεσα στάλλα και μιά εκδήλωση της δογματικής του άποστέωσης, δείχνει τό μεγαλοσωβινισμό του και την ιδεολογία του της «Μεγάλης 'Ιδέας». 'Ο Δ. Παρτσαλίδης δέ θέλει ούτε καν ν' άκούσει για την αυτοδιάθεση στους ολαβομακεδόνες. Τι άλλο είνε αυτό από άτόφια εκδήλωση του μεγαλοελλαδικτικού σωβινισμού του;

'Η μελέτη και τό χώνημα της «Μεγάλης 'Ιδέας» μάς βοηθάει σωστά νά μελετήσουμε και νά έμβασθούμε, επίσης σωστά, στα νεοελληνικά προβλήματα. Αναφέρουμε έδω ένα παράδειγμα. Πολλές φορές μπαίνει τό έρώτημα: Γιατί άπτην 'Ελλάδα δέν είχαμε ένα μαζικό σοσιαλδημοκρατικό

κόμμα; 'Οποιος μηχανικά θά εφαρμόσει τη μαρξιστική διδασκαλία στην 'Ελλάδα θά πει: Γιατί ήταν άδύνατος ό ελληνικός καπιταλισμός και δέ μπορούσε νά δημιουργήσει μαζικό στρώμα εργατικής άριστοκρατίας. Αύτή ή έξήγηση δέ βλέπει και στο ζήτημα αυτό την επίδραση της «Μεγάλης 'Ιδέας» πού έπνιξε κάθε άλλη ιδεολογία και δέν άφηνε μαζικό σοσιαλδημοκρατικό κόμμα στην 'Ελλάδα. Να πώς εξηγεί τό ζήτημα αυτό ό σ. Ν. Ζαχαριάδης:

«Κάτω άπτην επίδραση της όλικής κατάρευσης της „Μεγάλης 'Ιδέας" και της 'Επανάστασης του 'Οχτώβρη στη Ρωσία, τό ελληνικό προλεταριακό κίνημα βρήκε πολιτικά την έκφρασή του στο κομμουνιστικό κόμμα (στην άρχή πριν ιδρυθεί ακόμα ή ΚΔ σά σοσιαλεργατικό κόμμα) μέ όλες τις παιδικές άρρώστιες και άνεπάρκειες και τις άρνήσεις, πού δημιουργήσε ή καθυστέρηση της εμφάνισης μαρξιστικής σκέψης στη χώρα. Αυτό είχε και θετική επίδραση γιατί άπότρεψε, παράκαμψε τό σοσιαλδημοκρατικό όπορουνισμό πού δέ μπόρεσε νά εμφανιστεί σά μαζικό κόμμα και ξεπεράστηκε χωρίς διάσπαση μέσα στο ΚΚΕ.

Μιά συνέπεια της τέτιας νεοελληνικής εξέλιξης ήταν και ότι δέν είχε τό άστοιφοιφικαδίκιο καθεστώς μαζικό σοσιαλδημοκρατικό πολιτικό πραχτοριο μέσα στο εργατικό—και λαϊκό—εργαζόμενο γυνικό κίνημα. Τό ρόλο αυτό τόν έπαιξαν κατά καιρούς τά άστικά και μικροαστικά κόμματα χωριστά ή σά συνασπισμός. Λαγουχάρη, οι λαϊκοί στο 1920 μέ την ψευτοαντιστασιακή όόση πού πήρην ένάντια στη μικρασιατική έκστρατεία, τά παπαναστασιακά και άλλα βενιζελικά παρακλάδια, πού παρόσταιναν τό δημοκρατικό, οι άγρονοιστές και τελευταία ή ΕΠΕΚ» (Ν. Ζαχαριάδης. «Τά προβλήματα καθοδήγησης στο ΚΚΕ», σελ. 62-63).

Σέ συνδυασμό μέ τό παραπάνω παράδειγμα πρέπει ακόμα νά ποθμε ότι, πριν την έκκληση της ΚΔ και τί, όη 'Ολομέλεια της ΚΕ, μιλούσαμε μηχανικά για σοσιαλδημοκρατία, σάν τό κύριο στηρίγμα των άστοιφοιφικαδικών τάξεων μέσα στην εργατική τάξη, ένω πολιτικά τέτια σοσιαλδημοκρατία δέν όπηρχε και δέ βλέπαμε τά άλλα κόμματα πού παίζαν αυτόν τό ρόλο και συντηρούσαν τό ρεφορμιστικό συνδικαλισμό και τόν άγροτοπατερισμό μέσα στους εργάτες και άγρότες.

'Αναφέρουμε ακόμα ένα παράδειγμα: 'Εξετάζοντας τά ζητήματα της γλωσσολογίας μας μέ βάση τη διδασκαλία του σ. Στάλιν «'Ο μαρξισμός και τά ζητήματα της γλωσσολογίας» πού ίσχύει φυσικά και για τη γλώσσα μας, τότες μόνο θά μπόρουμε νά εξηγήσουμε σωστά τί διγλωσσία μας (δημοτική και καθαρεύουσα) όταν δοθμε την άποφασιστική επίδραση της «Μεγάλης 'Ιδέας» στην εξέλιξη του γλωσσικού ζητήματος. Συγκεκριμένα οι γλωσσολόγοι της «Μεγάλης 'Ιδέας» δημιούργη-

ΜΕΡΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

13

σαν μία τεχνητή γλώσσα, την καθαρεύουσα που την αντιπαράθεσαν στη μοναδική εθνική μας γλώσσα, τη δημοτική γλώσσα, που μέσα σε σκληρό αγώνα επιβλήθηκε (ή καθαρεύουσα ποτέ δε μιλήθηκε από λαό) μπορούμε να πούμε σήμερα, γενικά —μέ ελάχιστες εξαιρέσεις— σε όλες τις τάξεις και σε μία λαϊκοδημοκρατική Ελλάδα δε θα υπάρχει θέση για την καθαρεύουσα.

Και από παραδείγματα αυτά φαίνεται ότι το μαρξισμό-λενινισμό πρέπει δημιουργικά να τον εφορμίζουμε στις συνθήκες της χώρας μας. Ο μαρξιστής-λενινιστής στη χώρα μας που θα μελετήσει τα νεοελληνικά προβλήματα χωρίς να πάρει όποψη του τις εθνικές ιδιομορφίες, τόσο στην οικονομική βάση όσο και στο οικοδόμημα της αστοισφιλικάδικης Ελλάδας, που δε θα δει τέν αποφασιστικό ρόλο της «Μεγάλης Ίδεας» μέχρι τη δημιουργία του ΚΚΕ βασικά και την επίδραση της κατόπιν, αυτός θα πέσει έξω, θα πελαγοδρομεί σε γενικόλογες και σχήματα και δε θα μπορέσει να καταλάβει σωστά το πρόβλημα που εξετάζει και γενικά το νεοελληνικό ζετούλιγμα.

Έχουμε ακόμα να κάνουμε πολλά στην πάλη μας ενάντια στην ιδεολογία της «Μεγάλης Ίδεας». Το ΚΚΕ «δυσνήκησε» βασικά μά όχι ακόμα όριστικά, όπως φάνηκε και στα χρόνια του πρώτου και του δεύτερου Ενοπλου Αγώνα, τη βαριά, όπορτουμιστική, λικβινταριστική και σεχταριστική-δογματική κληρονομιά, που τό βάραινε» (Ν. Ζαχαριάδης. «Τά προβλήματα καθοδήγησης στο ΚΚΕ», σελ. 65). Αυτό σημαίνει πως πρέπει να κάνουμε ακόμα πολύ δουδιά. Έχουμε σήμερα όλες τις δυνατότητες για να δόσουμε γερά χτυπήματα στη «Μεγάλη Ίδέα» και να τη συντρίψουμε. Η ιδεολογία της «Μεγάλης Ίδεας» είναι ή ιδεολογία της παρακμής και της απόσυνθεσης, ιδεολογία της όποδούλωσης στους άμερικανωάγγλους ιμπεριαλιστές. Η μαρξιστικο-λενινιστική ιδεολογία στηριγμένη στη μελέτη των νεοελληνικών ιδιομορφιών είναι ή ιδεολογία του έλληνοποδ προλεταριάτου, της πρωτοπόρας τάξης της κοινωνίας και όλου του λαού, ή ιδεολογία της νίκης. Η παραπέρα αυτότελής, δημιουργική επέξεργασία του μαρξισμού στα νεοελληνικά προβλήματα θα μας βοηθήσει να δόσουμε τά τελειωτικά χτυπήματα στη «Μεγάλη Ίδέα».

Η άμερικανική έκδοση της «Μεγάλης Ίδεας» που έφτασε μέχρι τέτοιο σημείο παραλογισμού ώστε να προπαγανδίζει ανοιχτά τέν άμερικάνικο γκαγκστερισμό και τη διαφθορά, την περιφρόνηση στην εθνική μας αξιοπρέπεια και τις εθνικές μας παραδόσεις, τό ραγιαδισμό και την όποταγή στους μεγιστάνες του δολαρίου που καταστρέφουν και αφανίζουν την Ελλάδα, μας βοηθάει να την ξεσκεπάσουμε μπροστά στο Λαό και να την ξετινάξουμε. Φυσικά όλα αυτά μέ την προϋπόθεση ότι θα ξεσκαπάζουμε τη «Μεγάλη Ίδέα» σαν θεωρία

και σαν πράξη άπτην επανάσταση του 1821 μέχρι σήμερα, θα δείχνουμε τόν οδοισιτικό και καταστροφικό της χαρακτήρα, δε θ' άφήσουμε πέτρα πάνω σε πέτρα από το οικοδόμημά της. Τέτοιες μελέτες όπως ή πορεία της αστοισφιλικάδικης οικονομίας από 1821 μέχρι σήμερα, ή εξέταση των διάφορων πολιτικών θεσμών στην ίδια περίοδο, του γλωσσικού ζητήματος κλπ. θα βοηθήσουν σε να ξετινάξουμε αποφασιστικά τη «Μεγάλη Ίδέα». Πάνω σ' αυτή την έπιστημονική μελέτη των νεοελληνικών προβλημάτων θα καταπολεμήσουμε τη «Μεγάλη Ίδέα» αποφασιστικά, ιδιαίτερα στις σημερινές εκδηλώσεις που παίρνει όπως ο «κολαβικός κίνδυνος» στα 1941-45 ο «δικτωκυρωπαϊκός σοσιαλισμός» και τελευταία ο «άμερικάνικος τρόπος ζωής».

ΔΗΜΑΡΞΙΣΤΙΚΗ-ΛΕΝΙΝΙΣΤΙΚΗ-ΣΤΑΛΙΝΙΚΗ ΘΕΩΡΙΑ ΤΗΣ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Πριν από 1931, στην πρώτη περίοδο της όπαρξης του κομμουνιστικού κόμματος, στην καθοδήγηση του ΚΚΕ έπικρατούσαν αντίληψεις για έπικείμενο σταθμό «λαϊκής δημοκρατίας», «άριστρες» ή «καθαρής δημοκρατίας» που αντίστοιχόσαν στην όποστηριζόμενη τότε ταχτική των όπορτουμιστών για την ένίσχυση της πρωτοπόρας μπουρζουαζίας. Άργότερα, μετά την άπελευθέρωση του ΚΚΕ από τους λικβινταριστές και τότε άποστάτες, έπικράτησε ή άποψη της άμεσο προλεταριακής επανάστασης. Η άποψη αυτή, όπως τονίζει ή 6η Όλομέλεια της ΚΕ (Γενάρης 1934) «όποτισμοσε την ιδιομορφία του συσχετισμού των ταξικών δυνάμεων και τη σημασία της συμμαχίας με τις βασικές μάζες της άγροτιάς».

Οι όπορτουμιστικές, λικβινταριστικές και σεχταριστικές καθοδηγήσεις μίλοσαν για άστική φιλελεύθερη δημοκρατία ή για σοσιαλιστική επανάσταση. Στην οδία αυτές δέν ήθελαν καμιά επανάσταση. Οι όπορτουμιστές όποστηρίζαν ανοιχτά τη μπουρζουαζία. Οι σεχταριστές ηγήδσαν ένα άναγκαίο στάδιο της επανάστασης, στερόσαν την επανάσταση άπτες έφεδρες της και συνεπώς δέν μπορούσε να γίνει καμιά επανάσταση.

Η 6η Όλομέλεια της ΚΕ του ΚΚΕ (Γενάρης 1934) άννοιας βαθιά άνατομία της αστοισφιλικάδικης Ελλάδας καθόρισε τό χαρακτήρα και τις κινητήριες δυνάμεις της επανάστασης στην Ελλάδα. Η 6η Όλομέλεια έλεγε:

«Η θέση της Ελλάδας στο όστημα του παγκόσμιου ιμπεριαλισμού σαν έξαρτημένης χώρας, τά σημαντικά φεουδαρχικά όπολιμματα στην άγροτική οίκονομία και ο φεουδαρχικός φόρος, που έχει πάρει σύγχρονη χρηματική μορφή, που πιέζει την άγροτιά, ο χαμηλός βαθμός στην άνά-

πτυξη των παραγωγικών δυνάμεων πάνω στη βάση αυτή, ή θπαρξη καταπιεζόμενων έθνών, καθορίζουν το χαρακτήρα και τις κινητήριες δυνάμεις της επανάστασης αυτής.

Η επίκειμενη επανάσταση των εργατών και αγροτών στην Ελλάδα θα έχει αστικοδημοκρατικό χαρακτήρα με τάσεις γρήγορης μετατροπής σε προλεταρική σοσιαλιστική επανάσταση.

Επειτα άπτην 6η Όλομέλεια το ΚΚΕ βρήκε στην πλατιά λεωφόρο των μαζικών λαϊκών αγώνων, πήγε προς τις μάζες και πάλαψε για όλα ζητήματα που τις απασχολούν, έγινε το ίδιο μαζικό κόμμα του προλεταριάτου. Η θπαρξη ενός σωστού μαρξιστικού προγράμματος στηριγμένου στην ελληνική πραγματικότητα και το φώτισμα των προβλημάτων της στρατηγικής και της τακτικής του κόμματος, ή σωστή, μαρξιστική-λενινιστική-σταλινική θεωρία για την επανάσταση στην Ελλάδα, επέτρεψαν στο κόμμα να τραβήξει στην πάλη κατά του ξένου κεφαλαίου και ενάντια στην αστικοφιλική κυριαρχία τα πλατιά στρώματα όχι μόνο του προλεταριάτου μά και της άγροτιάς και τα μεσαία στρώματα των πόλεων. Το βασικό πρόβλημα που έβγαλε ή 6η Όλομέλεια ήταν να καταχτηθεί ή άγροτιά γιατί χωρίς τη συμμετοχή με την άγροτιά δε μπορεί να νικήσει ή εργατική τάξη.

Η 6η Όλομέλεια έδωσε φτερά στο κόμμα και το έξασφάλισε την ιδεολογική έπαρξη έναντι στην αστικοφιλική διάνεση. Με βάση αυτή τη γραμμή πάλαψε το κόμμα επικεφαλής του λαού. Και παρά τα λάθη της καθοδήγησης του ΚΚΕ στην πρώτη κατοχή, έξασφάλισε τέν ήγετικό ρόλο της εργατικής τάξης στην επανάσταση, όσο και στη συμμαχία της με την άγροτιά και τ' άλλα εργαζόμενα στρώματα. Ο σ. Ν. Ζαχαριάδης είπε στη 12η Όλομέλεια:

«Χωρίς κανένα δισταγμό μπορούμε να πούμε, ότι ο ένοπλος οργανωμένος αγώνας για την εθνική απελευθέρωση αποτέλεσε την άρχή της λαϊκής επανάστασης στην Ελλάδα για την πραγματοποίηση του αστικοδημοκρατικού μετασχηματισμού».

Επειτα από τις κοινωνικές ανακατατάξεις που έγιναν στην Ελλάδα στο διάστημα του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα στην πρώτη κατοχή και στο δεύτερο ένοπλο αγώνα—ριζικές αλλαγές στην Εδρώπη και τα Βαλκάνια σαν αποτέλεσμα της συντριβής του χιτλερισμού άπτη Σοβιετική Ένωση, έξασφάλιση της στέρεας συμμαχίας με την άγροτιά και τ' άλλα εργαζόμενα στρώματα στην Ελλάδα κάτω άπ' την καθοδήγηση του προλεταριάτου—πού άλλαξαν αποφασιστικά το συσχετισμό των ταξικών δυνάμεων στην Ελλάδα άπέρ της επανάστασης, ξεπεράστηκε το αστικοδημοκρατικό στάδιο της επανάστασης.

Ο ΔΣΕ πραγματοποιήθηκε τή σοσιαλιστική επανάσταση. Η έξουσία πός έγινε δρυσος ο ΔΣΕ στις απελευθερωμένες περιοχές της Ελλάδας ήταν ή δικτατορία του προλεταριάτου. Η 5η Όλομέλεια της ΚΕ του ΚΚΕ (Γενάρης 1949), παίρνοντας όπότε τις αλλαγές σά παγκόσμια κλίμακα, όσο και στην Ελλάδα, έκαθάρισε ότι ή επερχόμενη επανάσταση στην Ελλάδα θάναί άπ' το χαρακτήρα της σοσιαλιστική και θάλα να λύσει παράλληλα στην πορεία της και τα άλλα αστικοδημοκρατικά προβλήματα (έξαρτηση ξένου κεφαλαίου, γη κλπ.). Στις κινητήριες δυνάμεις ή επανάσταση παραμένει εργατοαγροτική.

Έτσι σωστά, μαρξιστικά-λενινιστικά, έλυσε το κόμμα μας τα προβλήματα για το χαρακτήρα και τις κινητήριες δυνάμεις της επανάστασης στην Ελλάδα. Και ή μαρξιστική-λενινιστική-σταλινική θεωρία για την προλεταρική επανάσταση στηρίχτηκε γαρ στην ελληνική πραγματικότητα και τις ιδιομορφίες της χώρας μας. Πάνω στη βάση αυτή το ΚΚΕ χτόπησε αποφασισικά την αστικοιστική θεωρία που έμμετροσε οδικοιστικά στο κόμμα μέχρι το 1931 και έαναπαυσιόετο στο χρόνο 1941-44 ότι δε μπορεί να νικήσει ή επανάσταση στην Ελλάδα, χωρίς ένοπλη βοήθεια από το έξωτερικό. Και άπότείξε έπιστημονικά ότι ή νεοελληνική άναγέννηση μπορεί να προέλθει και να στηριχτεί στις ντόπιες δυνάμεις. Βρίσκοντας φυσικά την ήθική βοήθεια στην ΚΙΣΑ, τή λαοκρατικές χώρες και το παγκόσμιο προλεταριάτο.

Τό ΚΚΕ στηρίχτηκε στην έπαρση του χαρακτήρα και των κινητήριων δυνάμεων της επανάστασης στην περίφημη θέση του ΔΕΝΙΝ, στο έργο του «Δυό ταχυτές» (1905) πού παρουσιάζει την αστικοδημοκρατική επανάσταση και τή σοσιαλιστική άνατροπή σαν δυό κρίκους της ίδιας άλυσθας της επανάστασης:

«Τό προλεταριάτο πρέπει να φέρει τασμα τό τέλος τή δημοκρατική άνατροπή παίρνοντας μαζί του τή μάζα της άγροτιάς για να τσάκισει με τή βία τήν άντίσταση της άπολυταρχίας και να παραλύσει τήν άσπάθεια της άστικής τάξης. Τό προλεταριάτο πρέπει να πραγματοποιήσει τή σοσιαλιστική άνατροπή παίρνοντας μαζί του τή μάζα των μισοπρολεταριακών στοιχείων του πληθυσμού, για να συντρίψει με τή βία τήν άντίσταση της άστικής τάξης και να παραλύσει τήν άσπάθεια της άγροτιάς και των μικροαστών. Άυτά είναι τα καθήκοντα του προλεταριάτου, καθήκοντα πού τόσο στενά τα παρουσιάζουν οι νεοελληνικές ό' έλας τις κρίσεις τους και ό' όλες τις αποφάσεις τους για τήν έκταση της επανάστασης» (Δένιν. Άσπιν-

ΜΕΡΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

17

τα. Τρίτη ροβοεική έκδοση. Τόμος Βος, σελ 96). Φυσικά τό κόμμα εφαρμόσει τη θέση αυτή μες στις συνθήκες της χώρας μας, παίρνοντας όπότε τις ιδιομορφίες της αστοισφικαδικής 'Ελλάδας καθώς και τις αλλαγές που είχαμε στο συσχετισμό των ταξικών δυνάμεων στα τελευταία δέκα χρόνια.

Αυτή τη θέση για την επανάσταση στην 'Ελλάδα που στηρίχτηκε στην επιστημονική μελέτη της κατάστασης στην 'Ελλάδα και ψιφιστήκε απ' τα άρμόδια κομματικά σώματα, τη χτύπησε τα τελευταία χρόνια με λύσσα ο συνθηκολόγος όπορτουνομός, με επικεφαλής τό Δ. Παρτσαλίδης. Και τη χτύπησε από δύο δρόμους:

Πρώτο: 'Ο Δ. Παρτσαλίδης θεωρεί λαθεμένη τη γραμμή του ΚΚΕ για τη δημιουργία του 'Ενι-αίου 'Αγροτικού Κόμματος. 'Όπως είναι γνωστό τό ΑΚΕ είναι τό μαζικό επαναστατικό κόμμα της άγροτιάς που είναι βασικά σύμφωνο σέ όλα τά προβλήματα της 'Ελλάδας (ήθε μαζί μας στό δεύτερο ένοπλο άγώνα) και βοηθάει τό ΚΚΕ για τη στερέωση της εργατοαγροτικής συμμαχίας κάτω απήν καθοδήγηση του προλεταριάτου. 'Ο Δ. Παρτσαλίδης διαφωνώντας με την ίδρυση του ΑΚΕ, χτυπάει τη γενική γραμμή του κόμματός μας, υπερεί τό προλεταριάτο από τους φυσικούς συμμάχους του, την άγροτιά, δέ θέλει την επανάσταση. Αυτή είναι ή οδός.

'Ο α. Στάλιν μας διδάσκει:

«Και όποιος φοβάται την επανάσταση, όποιος δέ θέλει νά οδηγήσει τους προλετάριους στην έξουσία, δέ μπορεί νά ενδιαφέρεται για τό ζήτημα των συμμάχων του προλεταριάτου στην επανάσταση—γί' αυτόν τό ζήτημα των συμμάχων είναι ζήτημα αδιάφορο και όχι επίκαιρο. 'Η έφω-νική στάση των ήρώων της II Διεθνούς απέαν-τι στό αγροτικό ζήτημα θεωρούνταν απ' αυτούς σάν ένδειξη καλής συμπεριφοράς, σάν ένδειξη „γνή-σιου" μαρξισμού. Στην πραγματικότητα όμως δέν υπάρχει έδώ ούτε κέννος μαρξισμός, γιατί ή αδια-φορία για ένα τόσο σοβαρό ζήτημα, όπως τό αγρο-τικό, στις παραμονές της προλεταριακής επανά-στασης, είναι ή άλλη όψη της άρνησης της δι-χτατορίας του προλεταριάτου, ένα αναμφισβήτητο γνώρισμα της άνοιχτής προδοσίας του μαρξισμού» (Ι. Β. Στάλιν. «Ζητήματα του λενινισμού», έλλη-νική έκδοση, σελ. 46).

'Η θέση του Δ. Παρτσαλίδη για τό ΑΚΕ δεί-χνει ότι φοβάται την επανάσταση, δέ θέλει νά οδηγήσει τους προλετάριους στην έξουσία, είναι αναμφισβήτητο γνώρισμα της προδοσίας του μαρ-ξισμού-λενινισμού απτόν ίδιο. Μά θα μας πει ό Δ. Παρτσαλίδης ότι τόν «διαστρεβλώνουμε» και τόν «ενοχοποιούμε» γιατί αυτός διαφωνεί μόνο με την ίδρυση του ΑΚΕ χωρίς νά όποτιμάει τη σημασία της άγροτιάς στην επανάσταση. 'Η οδός και έδω είναι ότι, όποιος διαφωνεί με τό ΑΚΕ, διαφωνεί με την ανάγκη της εργατοαγροτικής συμ-

μαχίας, τό ρέλο της άγροτιάς σάν συμμάχου του προλεταριάτου στην επανάστασή μας και όλα τά άλλα είναι φλυαρίες και δικαιολογίες που δέν εξαπατάνε πιά κανέναν. 'Ο Δ. Παρτσαλίδης δέ θέλει την επανάσταση στην 'Ελλάδα. Γι' αυτό χτυπά λυσσοκομένα τη θέση του κόμματος για τό ΑΚΕ. Γι' αυτό πολεμάει λυσσοκομένα τό ΚΚΕ. Αυτή είναι ή καθαρή αλήθεια.

Δεύτερο: 'Ο Δ. Παρτσαλίδης θεωρεί λαθε-μένη τη θέση του σ. Ν. Ζαχαριάδη, που είναι και θέση του κόμματος, ότι αν ξέραμε στό 1946 την τιτική προδοσία, δέ θ' άρχίζαμε, όπως άρχίσαμε τόν ένοπλο άγώνα. Πάνω στη λύσσα του ό Δ. Παρτσαλίδης θεωρεί τη θέση αυτή σάν ισοδύναμη με την τροτοκιστική θεωρία ότι δέ μπορεί νά νι-κώσει με τις έσωτερικές δυνάμεις (και χωρίς στρα-τιωτική βοήθεια απ' τό έξωτερικό) ή επανάστα-ση στην 'Ελλάδα. Τά πράγματα και έδω δια-φεύδουν τό Δ. Παρτσαλίδη και αποδειχθούν ότι αυτός βρίσκεται συνειδητά σέ τροτοκιστικές θέ-σεις και ότι ή προσπάθειά του είναι νά τραβίξει τό κόμμα σέ προδοκάτους και τοχοδιωχτικές πε-ριπέτειες σάν πχ. εκείνη του 1949 για καταστρο-φικό έλιγμό πρής νότο των δυνάμεων του ΔΣΕ.

'Η παραπάνω θέση του κόμματος θέλει νά δεί-ξει πόσο καθοριστική, αποφασιστική ήταν ή τι-τική προδοσία για την ήττα του ΔΣΕ στό Βί-τσι-Γράμμο τόν Αύγουστο του 1949. Γιατί όταν τό ΚΚΕ σέ 1946, στη 2η 'Ολομέλεια της ΚΕ (άμφότες ένα χρόνο μετά τη συνθηκολόγηση της Βάρκιζας), έπαιρνε την ιστορική άπόφαση για τό δεύτερο ένοπλο άγώνα στήριζαν:

α) στό ότι στη χώρα μας αναπτύσσεται και φουνώνει ή επαναστατική κρίση, και β) ότι σάν νύτα μας όπληρχαν οι Δ. Δημοκρατίες που αντι-ρόπίζαν τόν άρνητικό παράγοντα της άγγλικής και κατέπιν της άμερικάνικης κατοχής στην 'Ελλάδα.

Είναι σωστή ή θέση αυτή του κόμματος; Είναι πέρα για πέρα σωστή. 'Η θέση αυτή όπολογί-ζε τις έσωτερικές συνθήκες της επανάστασης και τις έξωτερικές δυνατότητες, παίρνοντας όπότε ότι δέν έχουμε νά κάνουμε μόνο με την έσωτερική αντίδραση μά και με τόν άγγλικό και κατόπιν τόν άμερικάνικο παράγοντα. Για μας ή ύπαρξη των λαϊκοδημοκρατικών μετόπισθεν ήταν άμση επεδρεία. Μόνο οι τοχοδιωχτές και εκείνοι που συνειδητά επιδιώκουν την ήττα της επανάστασης, δέν όπολογίζουν τους έξωτερικούς παράγοντες, δλως τις επεδρείες της επανάστασης. 'Ο Δ. Παρ-τσαλίδης θέλει ν' άφήσει τό προλεταριάτο μόνο του, χωρίς τις βασικές του επεδρείες: την άγρο-τιά και τό προλεταριάτο των γειτονικών χωρών (Α. Α.). 'Ο Δ. Παρτσαλίδης απομονώνει την επά-νάστασή μας απ' τό παγκόσμιο επαναστατικό κίνημα στην περίοδο του ιμπεριαλισμού και αυτό τό όνο-μόζι... μαρξισμό-λενινισμό. Τό ότι έδω δέν όπάρχει κέννος μαρξισμού-λενινισμού φαίνεται

ἀπ' τὴν πείρα τῶν ἐπαναστάσεων ποὺ ἔγιναν καὶ νίκησαν στὲς μέρες μας. Ὁ σ. Μάο Τσέ-Τούνγκ στὸ ἔργο του «Ἡ δικτατορία τῆς λαϊκῆς δημοκρατίας» λέει καθαρά ὅτι ἡ ἐπανάσταση στὴν Κίνα δὲ θὰ μποροῦσε νὰ νικήσει χωρὶς τὴ βοήθεια τῆς ΕΣΣΔ καὶ τοῦ παγκόσμιου ἐπαναστατικοῦ κινήματος. Καὶ βλέπουμε πόσο βοήθησαν οἱ κινέζοι ἐθαλον-τὲς τὸν ἥρωικό Κορεάτικο Λαὸ γιὰ ν' ἀντιπαρα-ταχθεῖ στὴν ἐπίθεση τοῦ ἀμερικάνικου ἱμπερια-λισμοῦ. Ὁ σ. Κίμ Ἰρ-Σέν στὸ τελευταῖο ἀρθρο του στὴν ἐφημερίδα «Βα προχνηλ μπρ, βα παρο-дну демократию!» τονίζει: πόσο ἀνυπολόγιστη σημασία εἶχε ἡ διεθνὴς ἀλληλεγγύη στὴν πάλη τοῦ ἥρωικοῦ Κορεάτικου Λαοῦ.

Ὁ σ. ΣΤΑΛΙΝ, στὸ ἔργο του «Βάσεις τοῦ λενινισμού», ἀναλύοντας τὴ λενινιστικὴ θεωρία τῆς προλεταριακῆς ἐπανάστασης, λέει:

«Παλιὰ συνήθιζαν νὰ μιλοῦν γιὰ τὴν ὑπαρξὴ ἢ τὴν ἔλλειψη τῶν ἀντικειμενικῶν συνθηκῶν τῆς προλεταριακῆς ἐπανάστασης στὲς ξεχωριστὲς χώρες, ἢ ἀκριβέστερα σὲ τούτην ἢ σὲ κείνη τὴν ἀναπτυσσόμενη χώρα. Ἡ ἀποφῆ αὐτὴ εἶνε πιά ἀνε-παρκής. Τώρα πρέπει νὰ μιλοῦμε γιὰ τὴν ὑπαρ-ξὴ τῶν ἀντικειμενικῶν συνθηκῶν τῆς ἐπανάστασης μέσα σὲ ὅλο τὸ σύστημα τῆς παγκόσμιας ἱμπε-ριαλιστικῆς οἰκονομίας, σὰν ἓνα ἑνιαῖο σύνολο, ὁπότε ἡ ὑπαρξὴ σ' αὐτὸ τὸ σύστημα ὁρισμένων χωρῶν, ποὺ βιομηχανικά δὲν εἶναι ἀρκετὰ ἀνα-πτυγμένες, δὲ μπορεῖ νὰ ἀποτελεῖ ἀξέπραστο ἐμπόδιο γιὰ τὴν ἐπανάσταση, ἀν τὸ σύστημα σὰ σύνολο, ἡ πῶ σωστά, μιά καὶ τὸ σύστημα σὰ σύνολο εἶναι πιά ὥριμο γιὰ τὴν ἐπανάσταση.

Παλιὰ, συνήθιζαν νὰ μιλοῦν γιὰ τὴν προλετα-ριακὴ ἐπανάσταση σὲ τούτη ἢ σὲ κείνη τὴν ἀνα-πτυγμένη χώρα, σὰν ἓνα ξεχωριστὸ αὐτάρκες μέ-γεθος, ποὺ ἀντιπαραθέτονταν στὸ ξεχωριστὸ ἐθνι-κὸ μέτωπο τοῦ κεφαλαίου σὰν ἀντίποδες του. Τώρα εἶνε πιά ἀνεπαρκὲς ἡ ἀποφῆ αὐτὴ. Τώρα πρέπει νὰ μιλοῦμε γιὰ παγκόσμια προλεταριακὴ ἐπανάσταση, γιατί τὰ ξεχωριστὰ ἐθνικά μέτωπα τοῦ κεφαλαίου μετατράπηκαν σὲ κλίους μιᾶς ἐ-νιαίας ἀλυσίδας ποὺ λέγεται παγκόσμιο μέτωπο τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ, καὶ σ' αὐτὸ πρέπει ν' ἀντιπα-ραταχθεῖ τὸ ἑνιαῖο μέτωπο τοῦ ἐπαναστατικοῦ κινή-ματος ὅλων τῶν χωρῶν.

Παλιὰ, ἐξέταζαν τὴν προλεταριακὴ ἐπανάστα-ση ἀποκλειστικά σὰν ἀποτέλεσμα τῆς ἐσωτερικῆς ἀνάπτυξης μιᾶς δοσμένης χώρας. Τώρα εἶναι πιά ἀνεπαρκὲς αὐτὴ ἡ ἀποφῆ. Τώρα πρέπει νὰ ἐξε-τάζουμε τὴν προλεταριακὴ ἐπανάσταση πρὶν ἀπ' ὅλα, σὰν ἀποτέλεσμα τῆς ἀνάπτυξης τῶν ἀντιθέ-σεων μέσα στὸ παγκόσμιο σύστημα τοῦ ἱμπερια-λισμοῦ, σὰν ἀποτέλεσμα τοῦ σπασίματος τῆς ἀλυ-σίδας τοῦ παγκόσμιου ἱμπεριαλιστικοῦ μετώπου σὲ τούτη ἢ σὲ κείνη τὴ χώρα» (Ι. Β. Στάλιν. «Ζητήματα τοῦ λενινισμού». Ἑλληνικὴ ἔκδοσις, σελ. 3-24).

Αὐτὰ γράφθηκαν ἀπὸ τὸ σ. ΣΤΑΛΙΝ πρὶν 28 χρόνια. Τί νὰ ποῦμε γιὰ σήμερα ποὺ σ' ὅλους εἶνε γνωστὸς ὁ ρόλος τοῦ ἀφηνιασμένου ἀμερι-κάνικου ἐπιθετισμοῦ καὶ γκαγκστερισμοῦ ποὺ πάει νὰ πνίξει καὶ πνίγει στὸ αἷμα κάθε ἐξέγερση καὶ τὸν δοκιμάσαμε 3½ χρόνια στὴν πλάτη μας (δ-ταν ὁ Παρτσαλίδης ἦταν κρυμμένος στὸ καβούκι του στὴν Ἀθήνα) καὶ φαίνεται τώρα στὴν Κο-ρέα. Ὅταν ὁπάρχουν ἀντιμέτωπα τὰ δύο στρα-τόπεδα: τῆς εἰρήνης, τῆς δημοκρατίας καὶ τοῦ σοσιαλισμοῦ, ἀπ' τὴ μιά μεριά, τοῦ πολέμου, τῆς καταστροφῆς καὶ τῆς ἀντεπανάστασης, ἀπ' τὴν ἄλλη, σ' ἓνα σκληρὸ ἀγῶνα ζωῆς ἢ θανάτου. Τὸ νὰ μὴν ὁπολογίζεις, μαζὶ μὲ τίς ἐσωτερι-κὲς δυνατότητες, τίς διεθνεῖς συνθήκες τῆς ἐπανάστασης, τίς δυνατότητες ποὺ σοῦ δίνει ἡ ἀνάπτυξη τοῦ ἐπαναστατι-κοῦ κινήματος, ἡ ὑπαρξὴ τῆς ΕΣΣΔ καὶ τῶν ΛΔ εἶναι τυχοδιωχτισμὸς καὶ προ-δοσία τῆς ἐπανάστασης. Ὁ μεγάλος ΛΕΝΙΝ μας διδάσκει ὅτι κάθε φορὰ πρέπει νὰ κάνουμε συγκεκριμένη ἀνάλυση τῆς συγκεκριμένης κατά-στασης. Αὐτὴ τὴ συγκεκριμένη ἀνάλυση ἔκανε τὸ 1945 τὸ ΚΚΕ καὶ πῆρε τὴν ἀπόφαση γιὰ τὸν ἑ-νοπλο ἀγῶνα. Εἶνε φανερό, μαρξιστικὸ ἀξίωμα μποροῦμε νὰ ποῦμε, ὅτι ἡ ἐπανάσταση στὴν Ἑλ-λάδα στηρίζεται στὲς ἐσωτερικὲς τῆς δυνατότητας καὶ τὴ βοήθεια τοῦ παγκόσμιου στρατοπέδου τοῦ σοσιαλισμοῦ.

Ὁ προβοκάτορας Μ. Βαφειάδης ἀπὸ ὁπινέ-μους τὸ ἔργο τοῦ ΔΣΕ, ὅσο μποροῦσε στὰ 1946-47, βγήκε στὰ 1948 ἀνοιχτὰ μὲ τὴν τροτσικιστικὴ θεωρία ὅτι δὲ μπορεῖ νὰ νικήσει ὁ ΔΣΕ χωρὶς τὴ στρατιωτικὴ βοήθεια ἀπὲξω, ὅτι ὁ μοναρχοφα-τισμὸς σταθεροποιήθηκε καὶ πρέπει νὰ διαλυθεῖ ὁ ΔΣΕ. Τότες τὸ κόμμα συντριψε αὐτὴ τὴν τροτ-σικιστικὴ ἐκδήλωση τοῦ προβοκάτορα Μ. Βαφειά-δη. Τὸ ἴδιο ξεκάθαρα τροτσικιστικὲς ἀπόψεις ἀνα-πτύσσει ὁ Δ. Παρτσαλίδης, δταν ὁποτιμὰ τὸ ρό-λο τοῦ ΑΚΕ καὶ τῆς ἀγροτικῆς καὶ θέλει νὰ ρίξει τὸ προλεταριάτο, τὴν πρωτοπορία, στὴ μάχη χω-ρὶς συμμάχους. Νὰ λοιπὸν ποιὸς ὁποστηρίζει κα-θαρὲς τροτσικιστικὲς ἀπόψεις στὸ κίνημά μας, ὁ ὁπορουνιστὴς καὶ συνθηκολόγος φραξιονιστὴς Δ. Παρτσαλίδης. Καὶ ἀκόμα ἓνα ἄλλο: Ὁ Δ. Παρ-τσαλίδης στὴν ἐπίθεσή του ἐναντίον τοῦ ΚΚΕ, τὸ θέλει δὲν τὸ θέλει, πάει ν' ἀπαλλάξει καὶ νὰ σκε-πάσει τὸν προδοτικὸ ρόλο ποὺ ἔπαιξε ἡ τιτικὴ συμμορία τοῦ Βελιγραδίου στὴν ἤττα τοῦ ΔΣΕ στὰ 1949. Κι αὐτὰ γίνονται τὴ στιγμὴ ποὺ ὄχι μόνο οἱ κομμουνιστὲς μὰ καὶ τὸ πραχτορεῖο «Φράνς Πρές» ἀκόμα ἀπ' τὸν Ὀχτώβρη τοῦ 1949 ἔλεγε: «Οἱ διπλωματικοὶ κύκλοι τῆς Βάσιγκτον θεωροῦν τὸ ρόλο τοῦ Τίτο στὴν ἀνάπτυξη τῆς ἑλληνικῆς κατάστασης, τὸ λιγότερο, τόσο ἀποφασιστικὰ ὥστε ἡ οἰκονομικὴ καὶ πολεμικὴ βοήθεια ποὺ ἔδωσαν οἱ Ἑνωμένους Πολίτες τῆς Ἀμερικῆς στὴν ἑλ-

ΜΕΡΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

18

ληνική κυβέρνηση». 'Ο Παπάγος θεωρούσε από τότες ακόμα την τιτική κλίκα σά συμμάχους και ο Βενιζέλος δήλωνε, ότι «χωρίς τη βοήθεια που μας έδωσε η Γιουγκοσλαβία δε θα μπορούσαμε νάχουμε τέτοια επιτυχία». 'Ο πρόλογος του Α. Βελιτσάνσκι στη ρούσικη έκδοση της «Τρίτης Κυανής Βίβλου» μας λέει καθαρά: «Πραγματικά χωρίς τό χτύπημα πού δόθηκε απ' τους τιτικούς δολοφόνους στην πλάτη του Δημοκρατικού Στρατού, οι Έλληνες μισοφύροι του Τρούμαν δε θα μπορούσαν νά σπάσουν την ήρωική αντίσταση του παρτιζάνικου στρατού» («Για την Ειρήνη και τη Δημοκρατία στην Ελλάδα». 'Η Τρίτη Κυανή βίβλος». Έκδοτικό 'Ινστιτούτο Λιτερατούρι». Μόσχα 1952, σελ. 4).

'Ο σ. Τριμπάνοφ στο βιβλίο του: «Η τιτική συμμορία—όργανο των αμερικανοάγγλων έμπρηστών του πολέμου (Κρατικό Έκδοτικό Πολιτικής Φιλολογίας. Μόσχα 1951, σελ. 95-96), λέει:

«Στά 1949 η τιτική συμμορία δήλωσε ότι είναι έτοιμη νά εκτελέσει οποιαδήποτε, και την πρό-α-θλία έντολή των έμπρηστών του πολέμου, καταφέροντας προδοτικό χτύπημα στην πλάτη του Δημοκρατικού Στρατού της Ελλάδας. Παρά την ένισχυμένη βοήθεια απ' τους αμερικανούς και άγγλους ιμπεριαλιστές η ελληνική μοναρχοφασιστική κυβέρνηση δεν είχε τη δύναμη νά τή βγάλει πέρα μέ τό δημοκρατικό κίνημα του ελληνικού λαού. Μέ διαταγή της Ούάσιγκτον η τιτική συμμορία πραγματοποίησε έγκληματική συναλλαγή μέ τους Έλληνες μοναρχοφασιστές. Τό καλοκαίρι του 1949 αμερικάνοι και άγγλοι αξιωματικοί όργάνωσαν σέ γιουγκοσλαβικό έδαφος σύσκεψη των τιτικών μέ τους Έλληνες φασιστές. Σάν αποτέλεσμα αυτής της σύσκεψης, στις 5 του 'Ιούλη 1949, οι τιτικοί άφησαν νά περάσουν μοναρχοφασιστικά τμήματα, πού δρούσαν στην περιοχή του Κατάρκταλαν από γιουγκοσλαβικό έδαφος, δίνοντας τή δυνατότητα αυτή νά προσβάλουν τό Δημοκρατικό Στρατό απ' τά νώτα.

'Η τιτική συμμορία πήγε ακόμα περισσότερο στέ δρόμο της αίσχρης προδοσίας, δίνοντας διαταγή στά στρατεύματά της ν' άνοιξουν πυρ έναντι στους Έλληνες πατριώτες. 'Η άγγλική έφημερίδα „Ντέιλυ Τελεγράφ" έντ μέρνινγκ Πόστ" είλικρινά ανακοίνωσε τότες, ότι η επίθεση των στρατευμάτων της κυβέρνησης της 'Αθήνας ενάντια στέν ελληνικό Δημοκρατικό Στρατό θάταν αδύνατη χωρίς τή βοήθεια του Τίτο.

Τόν Αύγουστο του 1949 η αμερικάνικη στρατιωτική αποστολή στην Ελλάδα άπαίτησε άπτή μοναρχοφασιστική κυβέρνηση νά εκκαθαρίσει την περιοχή του Μπέλλες (Άνατολ. Μακεδονία) άπ τις ελληνικές δημοκρατικές δυνάμεις, γιά ν' άνοιχτεί ο δρόμος της Θεσσαλονίκης, γιά παράδοση αμερικάνικων όπλων στους τιτικούς. Οι τιτικοί

άπτήν πλευρά τους δόσαν διαταγή στά συνοριακά τους στρατεύματα της περιοχής Μπέλλες νά βοηθήσουν τό μοναρχοφασιστικό στρατό γιά την πραγματοποίηση αυτής της έπιχείρησης.

'Η συνωμοσία της κλίκας του Τίτο μέ τους Έλληνες μοναρχοφασιστές επέδωκε νά καταπνίξει τό λαϊκό δημοκρατικό κίνημα στην Ελλάδα, μέ σκοπό όπως οι αμερικανοί και άγγλοι ιμπεριαλιστές πάρουν τή δυνατότητα νά άνισχυθούν στην Ελλάδα και νά τή μετατρέψουν μαζί μέ την τιτική Γιουγκοσλαβία σέ ένοπλο προγεφύρωμα στά Βαλκάνια.

Οι αμερικανοί ιμπεριαλιστές πολύ εκτίμησαν τις όπηρεσίες των μισοφύρων του Βελιγραδίου στέ νά καταφέρουν τό προδοτικό χτύπημα στις πλάτες του φιλελεύθερου ελληνικού λαού. Όταν στέ αμερικάνικο Κογκρέσο συζητούνταν τό ζήτημα της παροχής „βοήθειας" στην τιτική Γιουγκοσλαβία, γιά νά πειστούν οι γεροφασιστές, τους όπενθύμισαν αυτήν την „όπηρεσία" των τιτικών. 'Ο άντικαπαστάτης του όπουργού των έξωτερικών Τζώρτζ Πάρκινς δήλωσε ότι η βοήθεια της Γιουγκοσλαβίας γιά την έμμηδένιση των Έλλήνων άνταρτών πάρα πολύ βοήθησε στην έγκατάσταση κανονικής κατάστασης στην Ελλάδα». Αυτό τά άναμφισβήτητα γεγονότα προσπαθεί νά κρύψει ο Δ. Παρτσαλίδης.

'Ο Δ. Παρτσαλίδης έμφανίστηκε τελευταία και μέ μία άλλη εθεωρία. Σ' ένα άπ' τά γραφτά του λέει: «Όταν πρωτομιλήσαμε γιά ξεπερασμένο κιά ιδιαίτερο άστικοδημοκρατικό στάδιο της επανάστασης μας ξεκινούσαμε άπ' την αντίληψη, πώς η λαϊκή δημοκρατία εκπλήρωνε άπ' την πρώτη στιγμή λειτουργίες της δικτατορίας του προλεταριάτου. 'Η αντίληψη αυτή είναι λαθεμένη». Κα παρακάτω λέει πώς πρέπει νά εκκαθαρίσουμε ότι η επανάστασή μας στέ πρώτο στάδιο θά εξακολουθεί νάναι άστικοδημοκρατική. Στη θέση αυτή του Δ. Παρτσαλίδη είναι συγκεντρωμένα μαζί όλα τει τά «προσόντα»: 'Η άγνοια της ζωντανής ψυχής του μαρξισμού, η δογματική του άποστέωση, η όπορτουνιστική, άντεπαναστατική του πλατφόρμα, ο παλιοσημερολογισμός του και τό μένος του στέ κόμμα. Στην προσπάθειά του νά άναθεωρήσει τή γενική γραμμή του κόμματος δεν ξέρει τί λέει. Τό ΚΚΕ, όταν μίλησε γιά ξεπερασμένο άστικοδημοκρατικό στάδιο της επανάστασης, δε στηρίχτηκε σ' αυτά πού λέει ο Παρτσαλίδης (δτι δηλαδή η ΔΔ άπ' την πρώτη στιγμή δεν εκπληρώνει λειτουργίες της δικτατορίας του προλεταριάτου) μά στέ λενινιστική θεωρία της επανάστασης πού όπογραμμίζει ότι εκείνο πού σέ τελευταία άνάλυση καθορίζει τό χαρακτήρα της επανάστασης είναι ο συσχετισμός στις ταξικές δυνάμεις. Στά τελευταία δέκα χρόνια είχαμε τις άλλαγές στέ συσχετισμό των ταξικών δυνάμεων, πού ση-

STAT

μειώσαμε παραπάνω—τόσο στη χώρα μας όσο και στο διεθνές πεδίο και τό αστικοδημοκρατικό στάδιο της επανάστασης ξεπεράστηκε στη ζωή. Τό πρόγραμμα του ΕΑΜ, άκέμα άπ' τά 1945-46, είχε σοσιαλιστικά μέτρα. 'Ο ΔΣΕ έχτιζε έκει πού νικούσε τή δικτατορία του προλεταριάτου. 'Ο Δ. Παρτσαλίδης, όπως κάνουν όλοι οι όπορτουνιστές, θέλει νά γυρίσει πίσω τό ΚΚΕ, σέ ξεπερασμένα συνθήματα για ν' άπομονώσει τό κόμμα και νά τό κάνει νά χάσει τόν προσανατολισμό του. Για νά τό πετύχει αυτό φέρνει ταιάτα άπ' τό μαρξισμό-λενινισμό, πού δέν έχουν σχέση μέ τό θέμα, άνακατεύει τις λειτουργίες της δικτατορίας του προλεταριάτου σέ σχέση μέ τή ΛΔ, συγχέει σκόπιμα τά ζητήματα της ταχτικής του κόμματος για τή συγκρότηση του πλατιού πατριωτικού μετώπου μέ τό ζήτημα του χαρακτήρα της επανάστασης. Μά τό κόμμα μας τραβάει μπρός και σπάει τά εμπόδια πού βάζουν στο δρόμο του ό Παρτσαλίδης και οι παρόμοιοι του.

'Ο σ. Ν. Ζαχαριάδης στο τελευταίο βιβλίου του «Τά προβλήματα καθοδήγησης στο ΚΚΕ» δίνει έξαντλητική απάντηση στα ζητήματα της στρα-

τηγικής και ταχτικής του ΚΚΕ πάνω στο στερεό βάθος της λενινιστικής-σταλινικής διδασκαλίας και στη μελέτη της πείρας του ΚΚΕ στα τελευταία δέκα χρόνια. Στα συμπεράσματα της μελέτης αυτής θά στηριχτεί ή «Σύντομη Ιστορία του ΚΚΕ». Τά συμπεράσματα αυτά πρέπει νά μελετηθούν βαθιά άπό στελέχη και τά μέλη του ΚΚΕ και νά τά χρησιμοποιήσουν στην πραχτική δουλιά τους. Και, έξοπλισμένα τά στελέχη μας, μέ τις βασικές θέσεις του σ. Ν. Ζαχαριάδη, νά προχωρήσουν παραπέρα στη μελέτη τέτοιων ζητημάτων, όπως τό πέρας της αστικοδημοκρατικής επανάστασης στη σοσιαλιστική επανάσταση στην Ελλάδα, ή έργατοαγροτική συμμαχία, τό έθνικό πρόβλημα στην Ελλάδα κλπ. Έδώ τό βασικό δίδαγμα πού βγαίνει είναι ότι τά μέλη και τά στελέχη του ΚΚΕ, στηριγμένα στη μαρξιστική-λενινιστική-σταλινική διδασκαλία για τήν προλεταριακή επανάσταση, όπως τήν έχει έπεξεργαστεί τό Κόμμα μας για τήν Ελλάδα, θά πρέπει νά προσανατολίζονται γρήγορα στις κάθε φορά άλλαγές της κατάστασης και νά λύνουν μιά σειρά ταχτικά προβλήματα πού μπαίνουν μπροστά τους.

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΤΟΥ ΠΓ ΤΗΣ ΚΕ ΤΟΥ ΚΚΕ
ΓΙΑ ΤΗ ΔΟΥΛΙΑ ΤΟΥ «ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΥ ΤΟΥ ΑΓΩΝΙΣΤΗ»

STAT

STAT

1.—Τό «Φροντιστήριο του 'Αγωνιστή» καθιερώθηκε σαν ειδική έκπομπή με σκοπό να βοηθήσει και να καθοδηγήσει τις Κομματικές Οργανώσεις και τα ξεκομμένα μέλη μας στην καθημερινή τους πολιτική μαζική δράση στην οργανωτική και παρίνομη-συνωμοτική δουλιά τους, και γενικά να σταθεί βοηθός και συμπαραστάτης δίπλα σ' όλους σ' όσους κάνουν μια οποιαδήποτε λαϊκή-πατριωτική επαναστατική δουλιά. 'Η δουλιά του «Φροντιστηρίου του 'Αγωνιστή» στά δυό χρόνια διαρκείας του, δικαίωσε την καθιέρωσή του. Έδωσε σωστό πολιτικό προσανατολισμό στις κομματικές μας οργανώσεις, τα ξεκομμένα μέλη μας, τους άλλους λαϊκούς αγωνιστές. Επεξεργάστηκε και μετέδωσε πολύτιμη πείρα: 'Από τη δουλιά και τό χρίσιμο των οργανώσεών μας με βάση τις αρχές της επαναστατικής συνωμοτικότητας κι επαγρύπνησης. 'Από την παράνομη διαφωτιστική δουλιά μας. 'Από τη δουλιά μας στις ένοπλες μοναρχοφασιστικές δυνάμεις. 'Απ' την ενιαιομετωπική μας δράση στα εργατοπαλληλικά συνδικάτα και στις άλλες λαϊκές οργανώσεις. 'Από τη δουλιά μας στην οργανώση και καθοδήγηση των μαζικών και λαϊκών αγώνων και για τη δημιουργία του παλλαϊκού δημοκρατικού μετώπου. 'Από την παράνομη διαφωτιστική δουλιά μας κλπ. Τό «Φροντιστήριο του 'Αγωνιστή» δούλεψε με βάση την πείρα παράνομης δουλιάς του Μπολσεβίκικου Κόμματος και μετέδωσε από την πείρα άλλων αδελφών κομμάτων. Τό κίνημά μας με τό «ΦΑ», καθώς και με τις άλλες έκπομπές του ΡΣ «ΕΕ» διαθέτει ένα εξαιρετικής σημασίας και αποτελεσματικότητας μέσο που του επιτρέπει καθημερινά σωστά να διαφωτίζει, να κατατοπίζει, να οργανώνει και να καθοδηγεί τις μάζες στην πάλη τους για τό ψωμί και την ειρήνη, για τη δημοκρατία και την ανεξαρτησία, ενάντια στην αμερικανοκρατία και τό μοναρχοφασισμό, ενάντια στην πλουτοκρατική καταλήστευση και τόν αμερικάνικο πόλεμο. Να παρεμβαίνει άμεσα, ζωντανά, καθοδηγητικά στην ίδια ζωή και πάλη στην πατρίδα μας. 'Εκιδώση ακούραστη και φιλότιμη κομματική φιλοδοξία όλων των συνεργατών και της συνταχτικής επιτροπής του «ΦΑ» πρέπει να ναι να χειρίζεται ευστοχα, εθδύβολα, αποτελεσματικά, γόνιμα, δημιουργικά, τό τεράστιο όπλο που τη χρήση του τους εμπιστεύτηκε τό κόμμα μας.

2.—Στή δουλιά του τό «Φροντιστήριο του 'Αγωνιστή» παρουσίασε και έλλειψεις, αδυναμίες

και μερικά λάθη. Πρώτο: Πάρ' όλο που απ' την αρχή καθιερώθηκε σωστά ή αποστολή του, τό περιεχόμενο πολλών έκπομπών του, για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα, δέν ανταποκρίνονταν σ' αυτήν. Και μετά την προσπάθεια για βελτίωση παρουσιάζει πάλι σκαμπανεβάσματα στη δουλιά του. Αλλά τά σκαμπανεβάσματα έκφράζονται με τη μη σταθερή άνοδο της ποιότητας και τη μη επικαιρότητα έκπομπών του. Δεύτερο: Παρουσιάζει ακόμα σοβαρές αδυναμίες στο δούλεμα των προβλημάτων της ανασυγκρότησης των παράνομων οργανώσεών μας, της δουλιάς μας στις ένοπλες μοναρχοφασιστικές δυνάμεις, της δουλιάς στο χωριό, στο ιδεολογικό μέτωπο κλπ. Τρίτο: 'Ελάχιστα μελετάει και εκλαθεύει τις μέθοδες που μ' αυτές μās κολέμισε και μās πολεμάει ή ασφάλεια, τό Γενικό 'Επιτελείο Στρατός, ή τικκή όχράνα, ή έντελειους σέρβις, ή άμερικάνικη κατασκοπεία. Τέταρτο: Δέ μόνον δίδει όσο χρειάζεται την πείρα από τη δουλιά των αδελφών κομμάτων που δουλεύουν μισοπαράνομα είτε παράνομα. Πέμπτο: Μονόβου δμιλίες με πολιτικά λάθη, όπως πχ. τό σόβιετ για τους κόστους παραγωγής σ' άγνωστα προϊόντα, συγχίσεις σέ ζητήματα της ταχτικής μας μέσα σέ εργατοπαλληλικά συνδικάτα κλπ. κλπ. Έκτο: Δέν προσέχει, όσο πρέπει, τό γράφημα των δμιλιών και, έτσι, δίνονται δμιλίες δυσνόητες, είτε με πολυλογία. 'Ο υπεύθυνος της Συνταχτικής 'Επιτροπής, προσπαθεί (στην ούσία) να βάλει τους συνεργάτες της να γράφουν σ' ένα, στο δικό του καλούπι. Αυτό αντί να καλυτερεύει τις δμιλίες τις κάνει μονότονες και βαριές. Έβδομο: 'Η Συνταχτική 'Επιτροπή παραμοποίησε πολλούς ακατάλληλους συνεργάτες, που μόνο δυσκόλεψαν τη δουλιά της.

'Από τη μελέτη της δουλιάς του «Φροντιστηρίου του 'Αγωνιστή» βγαίνει τό συμπέρασμα ότι παρά τις έλλειψεις, αδυναμίες και λάθη του, βασικά εκπλήρωσε την αποστολή του.

3.—Για να βελτιώσει τη δουλιά του τό «Φροντιστήριο του 'Αγωνιστή» είναι απαραίτητο: Πρώτο: Ν' αναδιοργανωθεί ή δουλιά της Συνταχτικής 'Επιτροπής. 'Η Συνταχτική 'Επιτροπή πρέπει να εξακολουθήσει να δουλεύει πάνω σέ μηνιαίο πλάνο έκπομπών, που θα τό επεξεργάζεται μαζί με τους συνεργάτες της. 'Η Συνταχτική 'Επιτροπή πρέπει να συνεδριάζει δυό φορές τό μήνα. Στή μιά συνεδρίαση που μπορεί να γίνεται στο πρώτο δεκαήμερο του μήνα, θα γίνεται κριτική των έκπομπών του «Φροντιστηρίου του

STAT

‘Αγωνιστή’ στο μήνα που πέρασε. Στή δεύτερη συνεδρίαση, που μπορεί να γίνεται στις 15 του μήνα, θα μελετιέται και θα εγκρίνεται το πλάνο του επόμενου μήνα. Στις συνεδριάσεις της Συνταχτικής Επιτροπής πρέπει να παίρνουν μέρος και βασικοί συνεργάτες της. Δίπλα στο μηνιαίο πλάνο δουλειάς, που πρέπει να το έχει έτοιμο από τις 15 του προηγούμενου μήνα, η Συνταχτική Επιτροπή πρέπει να έχει προγραμματισμένη τη δουλιά της και κυρίως τη συνεργασία των κομμουνιστών στελεχών συνεργατών της για 3 και 4 μήνες πριν, που αυτό θα σημαίνει πολύ την ποιότητα των όμιλών, που μεταδίδει. Δεύτερο: Πρέπει να περιοριστεί ο αριθμός των συνεργατών του «Φροντιστήριου του ‘Αγωνιστή’»· όσους που έχουν τ’ απαραίτητα έσοδα, που πρέπει να έχει ένας συνεργάτης του. ‘Η δουλιά του «Φροντιστήριου του ‘Αγωνιστή’» είναι καθοδηγητική. Συνεπώς κάθε συνεργάτης πρέπει να έχει τις απαραίτητες θεωρητικο-πολιτικές γνώσεις και προσωπική καθοδηγητική δραστηριότητα, για να μπορεί να συνεισφέρει θετικά και γόνιμα στο «Φροντιστήριο του ‘Αγωνιστή’». ‘Η Συνταχτική Επιτροπή πρέπει να είναι έτοιμη να δίνει στους συνεργάτες τα προβλήματα που θα δουλέψουν, για να έχουν τον απαραίτητο χρόνο για τη μελέτη τους. ‘Η Συνταχτική Επιτροπή δεν πρέπει να δίνει στους συνεργάτες μόνο τους τίτλους των προβλημάτων, αλλά πρέπει να τους προσανατολίζει σχετικά με το περιεχόμενο των όμιλών που θα γράψουν και να συνεργάζεται μαζί τους σ’ όλο το διάστημα που ετοιμάζουν το υλικό που αναλαμβάνουν να δώσουν. Τρίτο: Οι όμιλοι που δίνει το «Φροντιστήριο του ‘Αγωνιστή’», πρέπει να είναι καλοδουλεμένες, στρωτές, με σύντομη φράση και καθαρά νοήματα και σύντομες για να δίνονται τρεις σέ κάθε έκπομπή. Οι όμιλοι να δίνονται δύο και τρεις φορές. Στην παράνομη δουλιά χρειάζεται, πιο πολύ από άλλη επαναστατική δουλιά, πρωτοβουλία, τόλμη, ετοιμότητα κλπ. γι’ αυτό στις όμιλους που μεταδίδει το «Φροντιστήριο του ‘Αγωνιστή’», πρέπει να δίνουμε ζωντανά, σύντομα παραδείγματα από την πείρα της παράνομης δουλειάς που δείχνουν την πρωτοβουλία, τόλμη, ετοιμότητα, την περικοπή κλπ. Τέτατο: Πρέπει να εξασφαλιστούν τα στοιχεία της πείρας από την τορινή δουλιά που γίνεται για την αναδιοργάνωση των οργανώσεών μας και η πείρα της πρακτικής δουλειάς που γίνεται για την οργάνωση και διεξαγωγή των λαϊκών αγώνων. Πέμπτο: Πρέπει πιο πολύ να αξιοποιηθεί η παράνομη πείρα του Μπολσεβίκου Κόμματος πριν και μετά την επανάσταση και να εξασφαλιστούν οι πηγές της πείρας των αδελφών κομμάτων και ειδικά εκείνων που δουλεύουν μισοπαράνομα είτε παράνομα, και να με-

ταδίδεται αυτή η πείρα από το «Φροντιστήριο του ‘Αγωνιστή’».

4.—Βασική αποστολή του «Φροντιστήριου του ‘Αγωνιστή’» είναι να γίνει ο μαζικός οργανωτής, ο καθημερινός άμεσος συμπαράστατης και βοηθός των Κομματικών Οργανώσεων και των ξεκομμένων μελών μας και άλλων λαϊκών αγωνιστών στη δουλιά τους, πρωτ’ άπόλα στό χτίσιμο της παράνομης συνωμοτικής οργάνωσης, στό εργοστάσιο, στή συναγία, στό γραφείο, στό στρατό, ναυτικό, αεροπορική βάση, στό σχολείο, στό χωριό, παντού όπου ζουν και δουλεύουν εργαζόμενοι, λαός. Ο αγωνιστής που ακούει το «Φροντιστήριο του ‘Αγωνιστή’» δουλεύει πάνω στη γραμμή που δίνει, χτίζει την οργάνωση και παλαίβει ανούραστα για την εφαρμογή της πολιτικής του Κόμματός μας, εκπληρώνει στο άκραιο το λαϊκό-πατριωτικό χρέος του. Τό κέντρο της προσοχής του το «ΦΑ» πρέπει να το συγκεντρώνει πάντοτε στο να έμπυχνώνει και να κινητοποιεί ένθουσιώδικα όλους τους κομμουνιστές και επόνιτες και τους λαϊκούς αγωνιστές οργανωμένους και ξεκομμένους, όλα τα στελέχη και τις Κομματικές Οργανώσεις στην πρωτόβουλη, αυτοτελή, αποκεντρωμένη, δραστήρια δουλιά πάνω στη γραμμή του αγώνα, όπως τη δίνει ο σταθμός και οι έγκυρες πολιτικές καθοδηγήσεις, για την οργάνωση και καθοδήγηση της πάλης των εκατομμυρίων των εργαζομένων. Πρέπει να προβάλλει θαρραλέα και συγκεκριμένα το κάθε καλό παράδειγμα, να κατηχηθεί, να ξεσκεπάσει και να πολεμά αμείλιχτα το λύγισμα, τη λιποψυχία, το σπάσιμο, τη διάσπαση, την προδοσία, τη χαφιεδιοφοβία, και το χαφιεδισμό. Να διαπαιδαγωγεί όλο τον κόσμο μας στο πνεύμα της συνωμοτικότητας και της επαγρύπνησης, στην αδιάλλακτη τήρηση των κανόνων τους που ποτέ δεν είναι αυτοσκοπός, μά μόνο μέσο πάλης και νίκης. Τό «Φροντιστήριο του ‘Αγωνιστή’» πρέπει να γίνει η ψυχή, η δύναμη, που θα δραστηριοποιεί και θα ξεσηκώνει στην περήφανη και ανειρήνευτη επαναστατική δουλιά καθεμέρα δεκάδες και εκατοντάδες καινούργιους αγωνιστές. Πρέπει να γιομίσουμε την Ελλάδα με χιλιάδες και δεκάδες χιλιάδες τριάδες, πεντάδες, κύκλους, ομάδες, «κρυφά σχολεία» σκαπανείς της λαϊκής αλήθειας, μπροστάρηδες, αξίους του λαού, σάν τ’ ατρόμητα παλικάρια που περιφρόνησαν και φτύσαν το νόμο του Πιουριφό και του Πλαστήρα και του Ρέντη και στήσανε περήφανη τη λαϊκή επιταγή στο βέβηλο καταχτητή πάνω στο άντρο που πίστευε άπάρτητο φρούριό του, στο μέγαρο της αμερικάνικης στρατιωτικής αποστολής: Ριτζονέι-χολέρα ξεκουμπίσουν απ’ την Ελλάδα. Ειρήνη. Και βάλαν και την υπογραφή, που ένθουσιάζει και ξεσηκώνει τό λαό και καίει τους έχθρους του: ομάδα Μπελογιάννη.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΓ ΤΗΣ ΚΕ ΤΟΥ ΚΚΕ

23

Τό «ΦΑ» είναι τεράστια δύναμη. Καί πρέπει τή δύναμη αυτή σωστά καθεφορά νά τή χρησιμοποιούμε καί νά τήν αξιοποιούμε. Αὕτη είναι ἡ υπεύθινη ἀποστολή τῆς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς καί τῶν συνεργατῶν του.

Γιά τήν ἐκπλήρωση αὐτῆς τῆς ἀποστολῆς τοῦ «Φροντιστήριου τοῦ Ἀγωνιστῆ» εἶναι ἀπαραίτητη καί ἡ δραστήρια συμβολή τῶν συνεργατῶν του. Κάθε συνεργάτης θά ἐκπληρώνει τά καθήκοντά του, ἂν σωστά καί ἐγκαιρά φτιάνει τή δουλιὰ πού ἀναλαμβάνει, ἂν κάνει προτάσεις γιά μελέτη προβλημάτων κι ἂν μελετᾷ ὁ ἴδιος μερικὰ ἀπ' αὐτά τά προβλήματα, ἂν γενικά κάνει ὑποδείξεις γιά τή βελτίωση τῆς δουλιᾶς τοῦ «Φροντιστήριου τοῦ Ἀγωνιστῆ».

Τό «Φροντιστήριο τοῦ Ἀγωνιστῆ» βοήθησε σοβαρά τίς Κομματικές μας Ὄργανώσεις, τά ξεκομμένα μέλη μας, τούς ἄλλους λαϊκοὺς ἀγωνιστές, στή δουλιὰ τους γιά τήν ἀναδιοργάνωση τῶν ὁργανώσεών μας, γιά τήν ὁργάνωση καί νικηφόρα διεξαγωγή τῶν μαζικῶν οἰκονομικῶν καί πολιτικῶν ἀγώνων τοῦ λαοῦ. Ἡ ἐξάλειψη τῶν ἐλλείψεων, ἀδυναμιῶν καί λαθῶν, πού παρουσιάσει τό «Φροντιστήριο τοῦ Ἀγωνιστῆ» στή δουλιὰ του θά βοηθήσει ἀκόμα πιά πολύ τοὺς ἀγωνιστές μας ν' ἀντικαταστήσουν μ' ἐπιτυχία τήν ἀμερικανοαγγλική κατοχή καί τό μοναρχοφασιστικό καθεστῶς, πού τήν ὑπηρετεῖ, καί νά ὁδηγήσουν στή νίκη τοὺς λαϊκοὺς ἀγῶνες.

23-7-52

ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΓΡΑΦΕΙΟ

STAT

Η ΞΕΝΗ ΕΠΕΜΒΑΣΗ, ΤΟ ΜΟΝΑΡΧΟΦΑΣΙΣΤΙΚΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

A. ΒΕΛΙΤΣΑΝΣΚΙ

STAT

Τό παρακάτω άρθρο είναι ο πρόλογος στη ρούσικη έκδοση της «Τρίτης Γαλανής Βίβλου» που βγήκε τοῦτον τό χρόνο στή Μόσχα, μεταφρασμένη ἀπό τὰ ἐγγλέζικα. Ὁ πρόλογος γράφτηκε ἀπό τόν Α. Βελιτσάνσκι.

STAT

Τό βιβλίο αὐτό εἶναι ἡ τρίτη στή σειρά «Γαλανή Βίβλος» πού ἐκδίδουν οἱ δημοκρατικές ὁργανώσεις τῆς Ἑλλάδας. Οἱ δύο προηγούμενες—«Ἡ ἀλήθεια γιά τήν Ἑλλάδα» καί «Γιά τήν Εἰρήνη καί τή Δημοκρατία στήν Ἑλλάδα»—εἶναι ἤδη γνωστές στό σοβιετικό ἀναγνώστη. Ἡ πρώτη μεταφράστηκε στά ρωσικά καί ἐκδόθηκε τό καλοκαίρι τοῦ 1949 καί ἡ δεύτερη στίς ἀρχές τοῦ 1950.

Τά δύο αὐτά βιβλία φωτίζουν τὰ γεγονότα πού ἀναφέρονται στήν περίοδο ἀπό τό Δεκέμβρη τοῦ 1944 ὡς τόν Αὐγούστο τοῦ 1949. Ξεσκεπάζουν τήν ἐνοπλή ἐπέμβαση τῶν ἀγγλῶν ἱμπεριαλιστῶν πού ἐπέβαλαν στόν ἑλληνικό λαό τή μοναρχία καί τό ἀντιδραστικό φασιστικό καθεστῶς. Δείχνουν πῶς ἡ ἀγγλίστικη φασιστική τρομοκρατία ἀνάγκασε τόν ἑλληνικό λαό νά πάρει τὰ ὅπλα γιά νά ὑπερασπίσει τή ζωή, τή λευτεριά καί τήν ἐθνική του ἀνεξαρτησία. Ξεσκεπάζουν τὰ ἐγκλήματα τῶν ἀμερικάνων πού ἦρθαν στήν Ἑλλάδα γιά νά βοηθήσουν τούς ἀγγλούς ἱμπεριαλιστές, όταν οἱ τελευταῖοι δέ μπόρεσαν νά τὰ βγάλουν πέρα μέ τό ἑλληνικό ἐθνικο-απελευθερωτικό κίνημα. Μᾶς μιλάν γιά τό γεμάτο αὐτοθυσία ἥρωικό ἀγῶνα τοῦ Δημοκρατικοῦ Στρατοῦ τῆς Ἑλλάδας ἐνάντια στίς ἐνωμένες δυνάμεις τῆς ἑλληνικής καί τῆς ἀγγλο-με-

ρικήνης ἀντίδρασης. Δείχνουν πῶς κατέληξε τήν Ἑλλάδα τό σχέδιο Μάρσαλ, τήν πολιτική καί οἰκονομική της ὑπεδούλωση στόν ἀμερικάνικο ἱμπεριαλισμό, πού ἔχει σκοπό νά μετατρέψει τή χώρα σέ προγεφύρωμα γιά τόν πόλεμο ἐνάντια στήν ΕΣΣΔ καί τίς χώρες τῆς λαϊκῆς δημοκρατίας. Δείχνουν τίς ματοδαμμένες φασιστικές μέθοδες μέ τίς ὁποῖες οἱ ἀμερικάνοι καί τὰ ἀνδρικόκελά τους τῆς Ἀθήνας προσπαθοῦν νά πνίξουν τήν ἀντίσταση τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ στά ἐγκληματικά τους σχέδια.

Τούτη ἡ «Τρίτη Γαλανή Βίβλος», πού τήν ἐκδίδουμε μέ ὁρισμένες συντομεύσεις, περιλαμβάνει τὰ γεγονότα πού ἀναφέρονται στήν περίοδο ἀπό τόν Αὐγούστο τοῦ 1949 ὡς τό Σεπτέμβρη τοῦ 1950. Τό βιβλίο αὐτό, ὅπως καί οἱ δύο προηγούμενες «Γαλανές Βίβλοι» ἔχει ὅλη τήν περικυκλωμένη ἀδυσπῆστον ἀληθινὴν ντοκουμέντου. Κάθε βασική θέση αὐτοῦ τοῦ βιβλίου ἐπιβεβαιώνεται μέ ἐπίσημα στοιχεία, ἀπό καταθέσεις αὐτόπρων μαρτύρων, ἀπό ἀναγκαστικές ὁμολογίες γνωστῶν ἐκπροσώπων τῆς ἰθύνουσας φασιστικῆς κλίμας, ἡ ἀπό πληροφορίες τοῦ ἑλληνικοῦ καί ξένου—κυρίως τοῦ ἀστικοῦ—τύπου.

Τό βιβλίο αὐτό χύνει φῶς στά γεγονότα πού ἔχουν σχέση μέ τό τελευταῖο στάδιο τοῦ ἀγῶνα τοῦ Δημοκρατικοῦ Στρατοῦ τῆς Ἑλλάδας καί μέ τόν ὀλέθριο ρόλο πού ἔπαιξε ὁ ἰούδας Τίτο γιά τήν ἥττα αὐτοῦ τοῦ στρατοῦ.

Εἶναι γνωστό πῶς οἱ ἀμερικάνοι ἔδωσαν ἀφειδώλευτα τὰ μέσα γιά νά ἐξοπλιστοῦν οἱ μοναρχοφασίστες μισθοφόροι τους. Ἐρίξαν ἐνάντια στούς ἀνιάρτες ἀμερικάνικα δομοαρθιστικά ἀεροπλάνα μέ ἀμερικάνους πιλότους. Στά βουνά τῆς Ἑλλάδας πρωτοδοκιμάστηκαν καί χρησιμοποιήθηκαν πλατιά ἀπό τούς ἀμερικάνους οἱ ἐμπρηστικές βόμβες νανάμ.

Καί παρ' ὅλα αὐτά, σύμφωνα μέ τήν πληροφορία πού μετέδωσε τό πρακτορεῖο «Φράνς Πρέες» τόν Ὀκτώβρη τοῦ 1949 «οἱ διπλωματικοὶ κύκλοι τῆς Βασίλκεων θεωροῦν ὅτι ὁ ρόλος τοῦ Τίτο στήν ἐξέλιξη τῆς κατάστασης στήν Ἑλλάδα εἶναι τουλάχιστον τόσο ἀποφασιστικός ὥς καί ἡ οἰκονομική καί στρατιωτική βοήθεια πού ἔδωσαν οἱ Ἑνωμένες Πολιτεῖες στήν ἑλληνική κυβερνήση».

Ὅταν ἔληξαν οἱ τελευταῖες μάχες στό Γρύμμο καί στό Βίτσι, ὁ ὑποψήφιος διχτάτορας τῆς Ἑλλάδας Παπάγος, ἀρχιστράτηγος τοῦ μοναρχοφασιστικοῦ στρατοῦ στίς μάχες κατὰ τῶν ἀνταρτῶν, ἀποκάλεσε τήν κλίμα τοῦ Τίτο σύμμαχό του. Ὁ τότε ἀντιπρόεδρος τῆς κυβέρνησης τῆς Ἀθήνας

αὐτῶν τῶν ἀποθεμάτων τῆς ὀδύνης ἐνέργειας. Τά ὁρόλοιπα 82% εἶναι ἡ ἐνέργεια τῶν ποταμῶν τῆς Σιβηρίας: Ὀμπ, Γενισί, Λένα καί ἄλλων. Ὁ σοβιετικός ἀνθρώπος στό μέλλον θά θέσει τήν ἐνέργεια τῶν ποταμῶν τῆς Σιβηρίας στήν ὑπηρεσία τοῦ κομμουνισμοῦ μέ τήν ἴδια ἐπιτυχία ποῦ τό κάνει τώρα, ὑποτάσσοντας τὰ νερά τοῦ Βόλγα καί Ντέν, τοῦ Δνείπερου καί τοῦ Ἀμοῦ Νταριά.

Ὁ ἐμπνευστής καί ὁργανωτής ὅλων τῶν νικῶν μας, ὁ μέγας συνεχιστής τοῦ ἔργου τοῦ Λένιν σύντροφος Στάλιν, όταν ἐπισκέφθηκε πρὶν 25 χρόνια τόν ὁδροηλεκτρικό σταθμό τοῦ Βολχέφ πού ἦταν τό πρωτοπαῖδι τοῦ σοσιαλιστικοῦ ἐξηλεκτρισμοῦ, δήλωσε πῶς τό ἔργο αὐτό εἶναι ἡ πραγματική ἀνοικοδόμησις τοῦ σοσιαλισμοῦ. Σήμερα, βλέποντας τό κανάλι Βόλγα-Ντέν, πού εἶναι τό πρῶτο ἀπὸ τὰ μεγάλα ἔργα, τῆ θάλασσα τοῦ Τσιμλιάνσκ, τούς ὁδροηλεκτρικούς σταθμούς καί τὰ ἀρδευτικά κανάλια, οἱ σοβιετικοὶ ἀνθρώποι λένε:—Αὐτό εἶναι ἡ πραγματική ἀνοικοδόμησις τοῦ κομμουνισμοῦ.

3. «ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ» ΑΡ. 9/1952

STAT

δήλωσε δημόσια: «Χωρίς τη βοήθεια της Γιουγκοσλαβίας δε θα μπορούσαμε νάχουμε μία τέτια επιτυχία». Πραγματικά, χωρίς τό πισώπλατο χτύπημα πού έδωσαν οι τιτικοί μαχαιοβγάτες στο Δημοκρατικό Στρατό, οι Έλληνες μισθοφόροι του Τρούμαν δε θα μπορούσαν νά σπάσουν την ήρωική αντίσταση του αντάρτικου στρατού.

Τά γεγονότα πού παρουσιάζει ή «Τρίτη Γαλανή Βίβλος» δείχνουν ότι ή Ελλάδα, πού οι άμερικάνοι έμνηστες του πολέμου τή μετάρρεψαν σέ τσιφλίκι τους και σέ υπάκουο εκτελεστή των μηχανοραφιών τους στά Βαλκάνια, άρχισε νά αποτελεεί κίνδυνο γιά τήν ειρήνη όλου του κόσμου. Τά γεγονότα αυτά δείχνουν ότι οι μοναρχοφασιστικές προδοκάτιες στά σύνορα της Βουλγαρίας και κυρίως της Αλβανίας δέν ήταν τυχαίες, ότι μετά τή δημιουργία στη Βάσιγκτων του περιόδητου «δέονα Αθήνα-Βελιγράδι», στην Αθήνα και στο Βελιγράδι έκπονούνταν τά σχέδια επίθεσης κατά της Αλβανίας. Ο αντιπρόεδρος της ελληνικής κυβέρνησης όμολόγησε τό Σεπτέμβρη του 1949 ότι ή κυβέρνηση του «σκέφτεται στά σοβαρά νά στείλει τό στρατό της στην Αλβανία».

Ένα μήνα πριν άπ' αυτή τήν όμολογία ό έντα ποκριτής της έφημερίδας «Σάντει Κρόνικλ» Κένς Μπάτλερ μετέδωσε άπό τήν Αθήνα τήν πληροφορία ότι «οι κατά τόπους παρατηρητές (δηλ. οι άμερικάνοι στρατιωτικοί ειδικοί πού βρίσκονται στην Ελλάδα-Α.Β.) πιστεύουν πως ήρθε ή ώρα γιά δράση κατά της Αλβανίας, πού τή χωρίζει άπό τήν Ανατολή ή έχθρική της Γιουγκοσλαβία». Τόν ίδιο καιρό και ή φασιστική ελληνική έφημερίδα «Ακρόπολις» έγραφε ότι «ό νικητής ελληνικός στρατός δέν περιμένει παρά τό σύνθημα... γιά ν' άρχίσει τήν έκστρατεία κατά των Τιράνων», και ή κυβερνητική έφημερίδα «Μεσαζέ νι' Ατέν» άπόδειχνε ότι άπό νομική άποψη άνάμεσα στην Ελλάδα και τήν Αλβανία ύπάρχει ήδη κατάσταση πολέμου. Τό ίδιο διάστημα μέ πρωτοβουλία των άμερικάνων συγκροτήθηκε στο Παρίσι ή «έπιτροπή της έλεύθερης Αλβανίας» πού αποτελείται άπό άλβανούς φασίστες, εγκληματίες πολέμου και έχθρους του άλβανικού λαού. Η έπιτροπή αυτή θά πορίστανε τή «δημοκρατική» άλβανική κυβέρνηση, μέσα στον ήμπεριαλιστικό «στρατό έπιβολής» στην Αλβανία. Αν οι άμερικάνοι δέν πραγματοποιήσαν τότε αυτό τό σχέδιο, καθώς και τό μεταγενέστερο σχέδιο εισβολής στην Αλβανία (τό σχέδιο «Αστραπή» του Τζέκινς-Παπάγου) αυτό δέν όφείλεται καθόλου στη «φιλειργηνικότητα» τους. Έν πάσει περιπτώσει όλη ή δράση των άμερικάνων και των άνδρεικλών τους στην Ελλάδα δείχνει ότι τά τρελά αυτά σχέδια δέν έχουν λησμονηθεί άν και τώρα μπορεί προσωρινά νά υποτάσσονται σέ άλλα άκόμα πιο τρελά άμερικάνικα σχέδια προετοιμασίας του μεγάλου πολέμου.

Η «Τρίτη Γαλανή Βίβλος» ξεσκεπάσει τήν άνάμιξη των άμερικάνων σέ όλους τους τομείς της πολιτικής και οικονομικής ζωής της Ελλάδας. Δείχνει μέ καινούργια στοιχεία τόν όλεθρο αντίχτυπο του «σχεδίου Μάρσαλ» στην οικονομία της χώρας. Στη δίβλο αυτή ύπογραμμίζεται ότι άκόμα και στην περίπτωση πού οι τεράστιες πιστώσεις πού οι άμερικάνοι διαθέτουν γιά στρατιωτική βοήθεια στην Ελλάδα θά έοδεύονταν γιά τήν άνόρθωση της χώρας, και πάλι δε θα βελτιώνονταν ή κατάσταση του ελληνικού λαού κι αυτό γιατί οι ζημιές πού προέκρινε στην Ελλάδα ό εμφύλιος πόλεμος πού προκάλεσαν οι άμερικάνοι ξεπερνάν τό συνολικό ποσό της λεγόμενης άμερικάνικης «βοήθειας».

Ο άναγνώστης της «Τρίτης Γαλανής Βίβλου» βλέπει μπροστά του τό άπαίσιο μοναρχοφασιστικό καθεστώς σέ όλη του τή θηριωδία. Τό πιο συγκλονιστικό ντοκουμέντο αυτού του διδύλου είναι, άσφαλώς, τό τράμμα του προοδευτικού πολιτικού Μανώλη Πρωιμάκη, πού όκίμασε ό ίδιος στο Μακρονήσι όλες τις φρίκες της «Έθνικης άναμόρφωσης» και μέ φωτοτυπική ακρίβεια μάς δίνει τήν εικόνα αυτού του στρατοπέδου θανάτου, πού άκόμα και ό σημερινός πρωθυπουργός της Ελλάδας Πλαστήρας τ' όνόμασε «πραγματική κόλαση».

Τό διβλίο ξεσκεπάσει τήν τερατώδη αυθαίρεσία των στρατοδικείων, πού καταδικάζουν ανθρώπους σέ θάνατο γιά τά δημοκρατικά τους φρονήματα. Η περίπτωση μιας δίκης στην Πάτρα μάς δείχνει καθαρά ποιός δικάζει και ποιός δικάζεται στη σημερινή Ελλάδα. Ένας δασίλογος πού οι Ιταλοί φασίστες καταχτητές τόν είχαν διορίσει δήμαρχο της Πάτρας καταδικάζει-σέ θάνατο ή σέ ισόβια τό σμήναρχο Μίχο πού τόν ξέρει όλη ή Ελλάδα και δυό άλλους ήρωες του έθνικο-απελευθερωτικού άγώνα του ελληνικού λαού.

Τέλος τό διβλίο αυτό δείχνει ότι ό ελληνικός λαός δέν προσκύνει τους ύποδουλωτές της χώρας του και τό καθεστώς πού του επέβαλαν, ότι διεξάγει ένα σκληρό άγώνα γιά τήν ειρήνη, γιά τήν έθνική του άνεξαρτησία, γιά τό ψωμί και τή λευτεριά του.

* * *

Ο χρόνος πού πέρασε άπό τήν έκδοση της «Τρίτης Γαλανής Βίβλου» ήταν ένας χρόνος άκόμα μεγαλύτερης ύποδούλωσης της Ελλάδας στις Ένωμένες Πολιτείες, ένας χρόνος όλο και μεγαλύτερης στρατιωτικοποίησης της οικονομίας της και όλο και μεγαλύτερης έξαθλίωσης του λαού της. Επίσης στο χρόνο αυτό δένύθηκε άκόμα περισσότερο ή γενική οικονομική, πολιτική και ήθική κρίση του καθεστώτος των έλλήνων μοναρχοφασιστών και των άμερικάνων άποικιστών. Ταυτόχρονα ό χρόνος αυτός έδειξε ότι μεγαλώνει ή αντίσταση του ελληνικού λαού στο μοναρχοφασι-

σμό και στην αμερικάνικη πολιτική της πείνας και του πολέμου.

Οι Ένωμένες Πολιτείες έχουν από καιρό επιβάλλει τον έλεγχο τους στη πολιτική και την οικονομία της Ελλάδας. Σύμφωνα με τις διαταγές των αμερικάνων γκαουλάιτερ δημιουργούνται οι πολιτικοί συνασπισμοί, παραιτούνται οι κυβερνήσεις και σχηματίζονται νέες. Η ελληνική κυβέρνηση δεν προβαίνει σε κανένα έργο και δε διορίζει ή δεν απολύει ούτε ένα δημόσιο υπάλληλο χωρίς έγκριση των αμερικάνων. Άκόμα και οι πιο αντιδραστικές εφημερίδες της Αθήνας ομολόγησαν επανειλημμένα ότι όλοι οι κρίκοι του κυβερνητικού μηχανισμού της Ελλάδας εξαρτώνται από τη θέληση και τα κέρια των αμερικάνων ιμπεριαλιστών.

Η εξάρτηση αυτή φάνηκε για μία ακόμα φορά μετά τις βουλευτικές εκλογές του Σεπτεμβρίου 1951.

Ο σημερινός πρεσβευτής των ΕΠΑ στην Αθήνα Πιουριφόνι πορουσίσε ένα οικονομικό πρόγραμμα και αξίωσε να μην αυξηθούν σε καμιά περίπτωση τα μεροκάματα των εργατών και των υπαλλήλων, να επιβληθούν δελτία τροφίμων και να περιοριστούν τα κρατικά έξοδα για τις ανάγκες του πληθυσμού. Όλες αυτές οι αξιώσεις του αμερικάνου πρεσβευτή περιλήφθηκαν χωρίς καμιά αλλαγή στις προγραμματικές δηλώσεις της νέας κυβέρνησης.

Στό 1951 έγιναν καινούργια δήματα για την ολοκληρωτική μετατροπή της χώρας σε αμερικάνικη αποικία. Τό πιο σημαντικό βήμα προς αυτή την κατεύθυνση ήταν η σύναψη ανάμεσα στην Ελλάδα και τις Ένωμένες Πολιτείες της Αμερικής ενός εμπορικού συμφώνου διάρκειας δέκα χρόνων. Τό σύμφωνο αυτό παραχωρεί στα αμερικάνικα μονοπώλια τό δικαίωμα να διαθέτουν ανεξέλεγκτα τό φυσικό πλοτό της χώρας—σίγγο, μαγγάνιο, μολυβδίτη, πυρίτη, χρώμιο, νίκελ και βωξίτη. τό δικαίωμα να εξορύσσουν κατά την κρίση τους, στρατηγικές πρώτες ύλες και να τις εξάγουν στις ΕΠΑ σάν ακατέργαστο μετάλλευμα. Τό σύμφωνο απαλάσσει τις αμερικάνικες εταιρίες από την πληρωμή φόρων και τις παρέχει τό δυνατότητα να εξάγουν τό κέρδη τους από την Ελλάδα σε ξένο συνάλλαγμα. Τέλος τό σύμφωνο αυτό εξασφαλίζει σε όλους τους αμερικάνους στην Ελλάδα τό δικαίωμα της έτερονομίας. Μέ άλλα λόγια τό σύμφωνο αυτό εγκαθιστά στην Ελλάδα ένα καθεστώς διομολογήσεων, χαρακτηριστικό για αποικιακές χώρες.

Έπιωφελοόμενοι από την πολιτική και οικονομική τους κυριαρχία στην Ελλάδα οι αμερικάνοι μετατρέπουν τό χώρα αυτή σε πολεμικό προγεφύρωμα για την προετοιμασία του πολέμου ενάντια στην ΕΣΣΔ και τις χώρες της λαϊκής δημοκρατίας και υποτάσσουν την οικονομία της Ελλάδας στα πολεμικά τους σχέδια. Πραγματοποιούν τό άγραφο σύνθημα: «Όλα για την προετοιμασία του πολέμου, όλα τά βάρη των πολεμικών εξόδων στις πλάτες του λαού».

Η απόφαση για την είσοδο της Ελλάδας στο Άτλαντικό σύμφωνο, απόφαση που πάρθηκε από τους αμερικάνους και τους δορυφόρους τους της «Άτλαντικής κοινότητας» στη σύσκεψη της Οπάδας θά συντελέσει στη μετατροπή της Ελλάδας σε σφηκοφωλιά των αμερικάνων εμπρηστών του πολέμου. Στη χώρα αυτή δημιουργείται ήδη ολοκληρωτό δίχτυ στρατιωτικών αεροδρομίων και αεροδρόμια που υπάρχουν επεξεργάζονται και προσαρμόζονται για να μπορούν να χρησιμοποιηθούν από τά βαριά αμερικάνικα βομβαρδιστικά και αεροπροωθούμενα κατασκευαστικά αεροπλάνα. Ο αρχηγός του ελληνικού γενικού επιτελείου έφερε μαζί του από τό Βάσιγκτων την πρώτη ριπάρτη για αόηση του ελληνικού στρατού κατά 50 χιλιάδες άντρες. Και η ελληνική κυβέρνηση έλαβε υποσχέθηκε στα υπερόπνια αμερικάνικης πύλης όταν «παράσχει άδεια» να ανεβάσει τό αριθμό των ενόπλων δυνάμεων στις 500 χιλιάδες άντρες.

Είναι φανερό ότι η προετοιμασία του πολέμου της κραινασσίας ενάντια πού της επόσθλουν, οι αμερικάνοι άπαιτεί τέρσπια έξοδα από την κατεστραμμένη Ελλάδα.

Σί τούτο τό έλλοιο τερσπάζονται έπίσημα στοιχεία της Διοίκησης οικονομικής συνεργασίας που δείχνουν ότι τό 1950 κλόας η Ελλάδα άφαιρε για πολεμικές δαπάνες μετόχι μέρος του έθνικού της εισόδηματος από άλλα έλλοια προετοιμημένη χώρα. Άπό τότε τό πολεμικά έξοδα αυξήθηκαν σε άπίστευτο βαθμό. Στόν προϋπολογισμό της χρήσης 1950-51 τό πολεμικά έξοδα άποτελούσαν τό 32%, ένώ στόν προϋπολογισμό του 1951-52 τό ποσοστό αυτό υπολατίζεται ότι θά φτάσει τό 42%. Όστόσο και ο άριθμός αυτός είναι έξαιρετικά μειωμένος, γιατί είναι παρμέντες από τον έπίσημο προϋπολογισμό που, όπως όμολογούν και οι άρχηγοί της αμερικάνικης οικονομικής άποστολής στην Ελλάδα, είναι μία πολύ μεγάλη άπάτη, από την άρχή ως τό τέλος». Στην πραγματικότητα τό 42% του προϋπολογισμού τό άποτελούν μόνο οι άμεσες πιστώσεις για τις ένοπλες δυνάμεις του υπουργείου έθνικής άμυνας. Άν προσθέσουμε έδώ και τό ποσό που διαθέτουν για στρατιωτικά έργα τό υπουργείο άμυνας έργων, άνασυγκρότησης και συγκοινωνίας, τις έμμεσες στρατιωτικές δαπάνες των άλλων υπουργείων καθώς και τό 50 δισεκατομμύρια άρχιμές, που προβλέπονται για πληρωμή των χωρικών που δημεύονται για να τίνσουν αεροδρόμια και στρατιωτικά έργα, θά έχουμε τό τέρσπιο ποσό των 4,5 τρισεκατομμυρίων άρχιμών, ποσό τόσο μέ τό δύο τρίτα όλων των έσωτερικών έσόδων του ελληνικού κράτους.

Μιλάμε για έσωτερικά έξοδα γιατί υπάρχει και η λέγόμενη αμερικάνικη «βοήθεια» που πάει όλα καίρη σε έξοπλισμούς και στρατιωτικά έργα.

Τό Δεκέμβρη του 1951 οι αμερικάνοι άπαιτεί

νωσαν ότι η «δοθήσα» προς την Ελλάδα περιορίζεται κατά 43 εκατομμύρια δολάρια. Ταυτόχρονα αξίωσαν από την Ελλάδα να «μην ελαττώσει την πολεμική της προσπάθεια». Οι ύτακουοι Έλληνες ύπουργοί έσπευσαν να διαβεβαιώσουν δημόσια τούς πάτρωνές τους ότι θά περικόψουν άκμα περισσότερο τά έξεδα γιά τίς κοινωνικές ανάγκες, ότι θά αυξήσουν τούς φόρους, αλλά δέ θά έπιτρέψουν να περιοριστούν τά έξεδα γιά τή στρατιωτικοποίηση τής χώρας.

Είναι γνωστό ότι και στην άκρόπολη του ύμπεριαλισμού—στίς Ένωμένες Πολιτείες—ή ζωή διέψευσε τό κάλπικο ψήφισμα «κεί κανόνια και δούτυρο». Γιά τόν έλληνικό λαό όμως ή πολιτική τής προετοιμασίας του πολέμου σέ μεγάλη κλίμακα, σημαίνει, περισσότερο από κάθε άλλο λαό, πολιτική πείνας, σημαίνει «κανόνια κι όχι ψωμί».

Η κυβέρνηση τής Άθήνας προσπαθεί να καλύψει τά αυξανόμενα πολεμικά έξεδα αυξανοντας τούς άμεσους και κυρίως τούς έμμεσους φόρους και έντεινοντας τήν έκδοση χαρτονομίσματος. Σέ σύγκριση μέ τό 1950 τό ποσό του χαρτονομίσματος πού βρίσκεται σέ κυκλοφορία αυξήθηκε πάνω από 2 τρισεκατομμύρια δραχμές. Η Άθηναική έφημερίδα «Βήμα» δημοσίευσε τήν πληροφορία ότι μόνο μέσα στον Αύγουστο και τό πρώτο δεκοήμερο του Σεπτέμβρη 1951 τό ποσό του χαρτονομίσματος αυξήθηκε κατά 330 δισεκατομμύρια, δηλ. περισσότερο άπ' όσο αυξήθηκε μέσα σ' ολάκερο τό 1949.

Σέ συνδυασμό μέ τήν πολιτική καθήλωσης των μεροκάματων, ό πληθωρισμός άποτελεί τή βασική μορφή επίθεσης κατά του βιωτικού επιπέδου ολάκερου του έλληνικού λαού. Τα πραγματικό μεροκάματο και οι μισθοί των εργατών και των ύπαλλήλων σέ σύγκριση μέ τό 1950, ελαττώθηκαν κατά 20, 30 και 50 στά έκατό. Άκόμα και ή έκθεση τής άμερικάνικης οικονομικής άποστολής (πού δημοσιεύτηκε κιόλας στην πρώτη έξαμηνία του 1951) άναγνώζει ότι σέ σύγκριση μέ τίς άλλες χώρες τής Εύρώπης ή Ελλάδα βρίσκεται «στό πιο χαμηλό επίπεδο κατανάλωσης τροφίμων» κατ' άτομο και ότι ή συντριπτική πλειοψηφία του έλληνικού λαού έχει γιά βασική τροφή τής τό ψωμί και τίς πατάτες.

Οι τιμές των τροφίμων, των ειδών πλατιάς κατανάλωσης, του νερού, του ρεύματος κλπ. αυξάνουν συνεχώς.

Η διομηχανία τής Ελλάδας περνά μία χρόνια κρίση πού δλο και σαθαίνει. Στους βασικούς διομηχανικούς κλάδους πού δέν έχουν στρατιωτικές παραγγελίες, ή παραγωγή είναι κατά 30% κάτω από τήν προπολεμική. Η παραγωγή των ελληνικών βιομηχανιών επιχειρήσεων δέ βρίσκεται άγορές. Αυτό εηγεΐται πρώτο μέ τό συναγωνισμό των άμερικάνικων προϊόντων στην έσωτερική άγορά και δεύτερο μέ τή μεγάλη πτώση τής άγο-

ραστικής ικανότητας του πληθυσμού. Στίς κεφαλαιοκρατικές χώρες ή λεγόμενη «ύπερπαραγωγή» ούσιαστικά είναι πάντα ένα ύποκριτικό δόγμα πού δίνεται στή λειψή κατανάλωση και τήν έξαθλίωση των λαϊκών μαζών. Μά στην Ελλάδα αυτό χτυπά έξαιρετικά στά μάτια. Ο φτωχός άγρότης κι ό πεινασμένος εργάτης δέ μπορούν ν' άγοράσουν ούτε τά πιο άποραΐτητα διομηχανικά προϊόντα. Η έσωτερική άγορά στενεύει άδιάκοπα. Οι διομηχανικές επιχειρήσεις κλείνουν ή περιορίζουν τήν παραγωγή τους. Μεγαλώνει ή άνεργία, πράμα πού προκαλεί μέ τή σειρά τής παραπέρα στένεμα τής έσωτερικής άγοράς. Ο άριθμός των άνέργων τό 1951 αυξήθηκε από 300 χιλ. σέ 350 χιλ. Μεγάλωσε επίσης ή μερική και ή περιοδική άνεργία. Οι καπνεργάτες, πού συνήθως δούλευαν 8-9 μήνες τό χρόνο, τό 1951 δούλεψαν μόνο 6-7 μήνες γιάτί περιορίστηκε ή παραγωγή του καπνού. Τό περιοδικό «Νέα Οικονομία» ύπολόγισε ότι ήδη τό Μάρτη του 1951 στίς πόλεις και στίς άγροτικές περιφέρειες ύπήρχαν ένα εκατομμύριο άνθρωποι πού δέν είχαν μόνιμη δουά. Άριθμός τεράστιος γιά τήν Ελλάδα μέ τά 7 έκατ. πληθυσμού.

Σύμφωνα μέ τά έπίσημα στοιχεία τό επίπεδο τής άγροτικής παραγωγής είναι κατά μέσο όρο 30-50% κάτω από τό προπολεμικό. Η παραγωγή σταριού ελαττώθηκε στά 70% του προπολεμικού επιπέδου, ή παραγωγή καπνών στά 75%, τής ξερης σταφίδας στά 50% και του λαδιού στά 31%. Οι άγρότες ύποφέρουν τόσο από τήν έλλειψη ζήτησης γιά τά προϊόντα πού προορίζονται γιά έξαγωγή, όσο και από τήν έντονη διάσπαση των πμών των διομηχανικών και των άγροτικών προϊόντων. Σέ σύγκριση μέ τίς προπολεμικές οι τιμές των βιομηχανικών προϊόντων αυξήθηκαν 500 φορές, ένώ οι τιμές των άγροτικών προϊόντων αυξήθηκαν μόνο 300 φορές και του καπνού 170 φορές δλο-δλο. Έτ σέ σύγκριση μέ άλλα προϊόντα ό καπνός έχασε τά δυό τρίτα τής αξίας του.

Τά ελληνικά καπνά—βασικό προϊόν τής χώρας, προοριζόμενο γιά έξαγωγή—τά έχουν έκτοπίσει από τίς άγορές τής Δυτικής Εύρώπης τά άμερικάνικα καπνά. Τό 1951 οι άμερικάνοι είσήγαγαν στή Δυτική Εύρώπη μεγάλες ποσότητες σταφίδας τής Καλιφόρνιας, κλείνοντας έτσι τίς άγορές αυτές γιά τήν ελληνική σταφίδα. Η έξαγωγή έλαιών περιορίστηκε 7 φορές σέ σχέση μέ τό προπολεμικό επίπεδο.

Οι τιμές συγκέντρωσης του σταριού των άγροτών πού καθόρισε τό κράτος γιά τό 1951 κάλυπταν μόνο τά 60% των έξόδων παραγωγής του. Μπροστά στην έντονη δυσარέσκεια των άγροτών ή κυβέρνηση τής Άθήνας ήταν έτοιμη να αυξήσει τίς τιμές συγκέντρωσης μά ή άμερικάνικη οικονομική άποστολή άπαγόρευσε κατηγορηματικά αυτό τό μέτρο. Έτσι στίς πόλεις παρατηρείται σοβαρή έλλειψη ψωμιού. Έξαιτίας τής έλλει-

ψης σταριοῦ ἡ κυβέρνησις ἀπαγόρευσε νὰ παρασκευάζεται ψωμί ἀπὸ καθαρὸ στορίσιο ἀλεύρι· καὶ ὁ πληθυσμὸς τῶν πόλεων τρῖει ψωμί ἀπὸ ἀμερικάνικο καλαμποκάλευρο ἀνάμιχτο μὲ πίτουρα. Ταυτόχρονα οἱ ἀγρότες, πού σαμποτιέρονουν τὴ συγκέντρωση πού ἐπιβάλλει ἡ κυβέρνησις, ἀναγκάζονται νὰ ταΐσουν τὰ ζῶα τους μὲ στάρι.

Ἡ αἰσχροκέρδεια ἀποτελεῖ τρομερὴ μάστιγα γιὰ τὸ χωριὸ καὶ τὴ φτωχολογίαν τῶν πόλεων. Δὲ μπορεῖ νὰ γίνηται ἡ διάκρισις «μαύρη ἀγορά» γιατί μέσα στὴ χώρα ὑπάρχει μόνο μαύρη ἀγορά. Οἱ ἀποθρασυμένοι μαυραγορίτες ἔχουν ὅλο τὸ ἐμπόριο στὰ χέρια τους. Τὸ π.ὸ χαρακτηριστικὸ παράδειγμα αἰσχροκέρδειας εἶναι οἱ δουλιές πού γίνονται μὲ τὸ λάδι, μοναδικὴ λιπώδης τροφή τοῦ ἐργαζόμενου λαοῦ. Κάθε χρόνο στὴν περίοδο τῆς συγκομιδῆς τῆς ἐλιάς οἱ μαυραγορίτες ρίχνουν πολὺ χαμηλὰ τίς τιμές τοῦ λαδιοῦ καὶ τ' ἀγοράζουν σχεδὸν τζάμπα ἀπὸ τοὺς ἀγρότες. Ὑστερα τὸ λάδι γιὰ ἓνα ὁρισμένο διάστημα ἐξαφανίζεται ἀπὸ τὴν ἀγορά καὶ ἔπειτα οἱ μαυραγορίτες τὸ πουλᾶν σὲ διπλάσια καὶ τριπλάσια τιμῇ. Δὲ μπορεῖ νὰ γίνη λόγος γιὰ κανενὸς εἶδους καταπολέμησις τῆς αἰσχροκέρδειας γιατί σ' ὅλες αὐτές τίς μηχανές εἶναι μπερδεμένοι οἱ ἄνθρωποι τῶν κομμάτων πού βρίσκονται στὴν ἐξουσία καὶ οἱ κάθε λογῆς ἀμερικάνικες ἀποστολές στὴν Ἑλλάδα.

Ἡ ὀξεῖα κρίσις ὅλης τῆς οἰκονομίας τῆς χώρας συνοδεύεται μὲ δέυνση τῆς πολιτικῆς κρίσεως, πού ὑπάρχει ἀπὸ τὴ στιγμή πού ἐπέβαλαν στὸν ἑλληνικὸ λαὸ τὸ μισητὸ φασιστικὸ καθεστῶς. Χαρακτηριστικὸ γινώρισμα αὐτῆς τῆς κρίσεως εἶναι ἡ ὁλοκληρωτικὴ κατὰπτωσις καὶ ἀποσύνθεσις τῶν ἰθυόντων ἀνώτερων ἑλληνικῶν κύκλων, πού πάντως στηρίζονται οἱ ἀμερικάνοι καὶ κρατοῦν ὑποδουλωμένη τὴν Ἑλλάδα.

Τὰ δύο μεγάλὰ «ἱστορικὰ» κόμματα, τὸ λαϊκὸ (μοναρχικὸ) κόμμα τοῦ Τσαλδάρη καὶ τὸ φιλελεύθερο κόμμα τοῦ Σοφοκλῆ Βενιζέλου, ἀπὸ καιρὸ ἔχουν διασπαστεῖ σὲ μικρὲς ὁμάδοι πού τρώγονται μετοξύ τους γιὰ τὸ ποιά θὰ ἔχει τὸ προνόμιον νὰ ληστεύει τὸν ἑλληνικὸ λαὸ καὶ γιὰ τὰ ἐπικερδῆ ὑπογυγικά χαρτοφυλάκια. Τὰ κόμματα αὐτὰ ξεσκεπάστηκαν πέρα γιὰ πέρα μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ μὲ τὴν πολιτικὴ τῆς αἰματηρῆς τρομοκρατίας, τὰ ἀτέλειωτα σκάνδαλα καὶ τίς πρωτοφανεῖς καταχρήσεις. Ὦντας στὴν ἐξουσία τὰ κόμματα αὐτὰ ἐδείξαν ἐμπραχτα σ' ὅλο τὸ λαὸ ὅτι δέν εἶναι πορὰ ἄθλιοι λακεδες τῆς ξένης καὶ τῆς ντόπιας πλουτοκρατίας. Ἐξαπάτησαν τόσες φορές τοὺς ἔκλογεῖς μὲ τίς προεκλογικὰς τοὺς ὑποσχέσεις, ὥστε ἔχασαν καθ' ἐμπιστοσύνη ἀπὸ μέρους τοῦ λαοῦ. Ὅπως λέει μιά πολὺ πετυχημένη ἑλληνικὴ ἔκφρασις, τὰ κόμματα αὐτὰ «ἐξέφισαν» πολιτικὰ καὶ ἠθικὰ. Τὴν ἴδια τύχη εἶχε καὶ τὸ «δημοκρατικὸ-σοσιαλιστικὸ» κόμμα τοῦ ἀνθρώπου τῶν ἀγγλων καὶ πρᾶχτορα Παπανδρέου.

Τὰ τρία αὐτὰ κόμματα, πού κυβέρνησαν τὴ χώρα τὰ τελευταῖα ἔξι χρόνια καὶ ἐφάρμοσαν τὴν πολιτικὴ τῶν ξένων ἱμπεριαλιστῶν στὴν Ἑλλάδα, δὲ μπορούσαν πιά νὰ ἀποτελοῦν σίγειο στὴν ἰσχύρ νὰ τοὺς ἀμερικάνους. Οἱ ἀμερικάνοι ἀρχισαν νὰ ζητοῦν τὴ δημιουργία «ἰσχυρῆς» σταθερῆς κυβέρνησης. Τούτῃ τῇ φορᾷ ἡ θέση τῶν ἀμερικάνων ἀνταποκρινόταν πέρα γιὰ πέρα στὰ συμφέροντα τῶν ἑλλήνων μεγαλοκορχοριῶν—τῶν Κατσάμπων, Μποντοσάκηδων κτλ. πού ἐπέδιδαν νὰ φέρουν στὴν ἐξουσία μιὰ κυβέρνησις, πραγματικὸ δῆμιον τοῦ λαοῦ. Καὶ οἱ ἀμερικάνοι καὶ οἱ Ἕλληνες κερχαρίες εἶχαν τὴ γνώμη πὺς ὁ καταληλότερος ὑποψήφιος γιὰ τὸ ρόλο τοῦ κυβερνήτη «πυγμῆς» εἶναι ὁ ἀρχιστράτηγος τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ, στρατάρχης Παπάγος.

Παλιότερα ὁ Παπάγος ἦτον μέσοτάτος συνεργάτης τοῦ Μεταξᾶ, πού τὸ 1936 ἐγκαθίδρυσε τὴ φασιστικὴ δικτατορία στὴν Ἑλλάδα. Στὸν ἑλληνο-ιταλικὸ πόλεμον ἦταν ἐπικεφαλῆς τῶν ἑλληνικῶν ἐνόπλων δυνάμεων. Ἡ ἑλληνικὴ ἀντίστασις τὸν στεφάνωσε μὲ τίς δάφνες τοῦ «σωτῆρα τῆς πατρίδας». Ἐν καὶ σήμερον ἀπὸ πάρα πολλὰ στοιχεῖα πού βρέθηκαν σὲ ἀρχεῖα καὶ δημοσιεύματα τόσο στὴν Ἑλλάδα ὅσο καὶ στὴν Ἰταλία, ἐπακρῶς ἐπὶ τὸν πόλεμον αὐτὸ ὁ Παπάγος ἐποίησε προδοτικὰ καὶ ἀντιτάχθηκε πρὸς τὴ συνθηκολόγησι τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ, ρίχνοντας ἀπλῶς ὁρισμένες τουφεκιές γιὰ «νὰ σωθεῖ ἡ τιμὴ τῶν ἑλληνικῶν ὀπλίων». Τὸ 1948-1949 ὁ Παπάγος μαζί μὲ τὸν ἀμερικάνον στρατηγὸ Βάν Φλήτ (πού τώρα διαπρέπει στὴν Κορέα) διεύθυνε τίς πολεμικὰς ἐπιχειρήσεις ἐναντίον τοὺς Ἕλληνες ἀντάρτες καὶ τὰ ἀντίποινα ἐναντίον τὸν εἰρηνικὸν πληθυσμὸν τῆς Βόρειας Ἑλλάδας.

Ὁ Παπάγος κέρδισε ἐπάξια τὸν τίτλον «πραγματικὸς δῆμιος». Τὸ φοβερὸ στρατοπέδον τοῦ Μακρονησιοῦ καὶ τὰ ματοβαμμένα στρατοδικεῖα εἶναι κυρίως ἔργα τῶν χειρῶν του.

Τὸ Μάη τοῦ 1951 ὁ Παπάγος προσπάθησε νὰ πάρει τὴν ἐξουσία μὲ τὴ βία. Τὸ ἀποτυχημένον πραξικόπημα ἔγινε μετὰ τὴν ἀνοιχτὴν ῥῆξιν τοῦ παλατιοῦ μὲ τὸν Παπάγον. Ἡ ῥῆξις αὕτη ὀφείλεται σὲ δύο αἰτίαι: στὸ φόβον πού ἔνιωσε ὁ βασιλιάς βλέποντας νὰ μεγαλύνει ἡ ἐξουσία τοῦ ἀρχιστράτηγου πού προσπαθοῦσε νὰ διοικεῖ ὀχι μόνο τὸν στρατὸν μὰ καὶ τὸ βασίλειον, καὶ στὸ γεγονός ὅτι ὁ Παπάγος ἄλλοῦξεν τὸν παλιὸ ἀγγλικὸν προσανατολισμὸν του πού τὸν ἀκολουθεῖ καὶ ἡ πλειοψηφία τῆς αὐλικῆς κλίμας καὶ πέρασε στὴν ὑπηρεσίαν τῶν ἀμερικάνων. Μόλις ἀνακοινώθηκε τὸ βασιλικὸν διάταγμα γιὰ ἀντικατάστασιν τοῦ Παπάγου στὴν ἀρχιστρατηγίαν, ἀξιωματικοὶ τοῦ στρατοῦ πού ἀνήκανε στὴ μυστικὴν φασιστικὴν ὀργάνωσιν «Ἱερὸς Δεσμὸς Ἑλλήνων Ἀξιωματικῶν» (ΙΔΕΑ) ἀποπειράθηκαν νὰ καταλάβουν τὰ κυβερνητικὰ κτίρια καὶ τὸν ραδιοσταθμὸν καὶ νὰ ἀνατρέ-

πουν την κυβέρνηση. Σύμφωνα με τις πληροφορίες του αθηναϊκού τύπου, ο Παπάγος σκόπευε να εκθρονίσει το βασιλιά Παύλο και ν' ανακηρύξει βασιλιά τον ανήλικο διάδοχο, να διορίσει τον εαυτό του αντιβασιλέα, να διαλύσει τη βουλή και να εγκαθιδρύσει στρατιωτική δικτατορία.

Μετά την άποτυχία του στρατιωτικού πραξικοπήματος του Μάη οι αμερικάνοι άξιωσαν να διεξαχθούν έκτακτες βουλευτικές εκλογές (δυόμισι χρόνια νωρίτερα από το κανονικό). Έλπιζαν να συγκεντρώσουν όλες τις αντιδραστικές παρατάξεις γύρω από τον Παπάγο, να του εξασφαλίσουν απόλυτη πλειοψηφία κι έτσι, μέσον της βουλής να του ανοίξουν το δρόμο για τη δικτατορία πού θα την περιορίζει μόνο η θέληση των ίδιων των αμερικάνων.

Οι βουλευτικές εκλογές έγιναν στις 9 του Σεπτεμβρίου 1951. Έγιναν μέσα σε συνθήκες πρωτόφαντης φασιστικής τρομοκρατίας, με έκτακτους νόμους και στρατοδικεία, με το κομμουνιστικό κόμμα, το αγροτικό κόμμα και πολλές λαϊκές οργανώσεις εκτός νόμου, με 60 χιλιάδες πατριώτες στις φυλακές και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, με εκατοντάδες χιλιάδες καταδικασμένους δημοκράτες πού κρύβονταν και δε μπορούσαν να εμφανιστούν στα εκλογικά τους τμήματα.

Σε τοίτο το βιβλίο, με το παράδειγμα των εκλογών του Μάρτη 1950, βλέπουμε μέσα σε ποιές συνθήκες διεξήχθησαν οι βουλευτικές εκλογές στην Ελλάδα. Ωστόσο, η κυβέρνηση Βενιζέλου πού διεξήγαγε τις εκλογές του 1951, παίρνοντας υπόψη πως την περίοδο των εκλογών του 1950, όποτε παρά την τρομοκρατία και τις νοθείες οι υποψήφιοι του Δημοκρατικού συνασπισμού σ' όλες τις μεγάλες πόλεις της χώρας ήρθαν πρώτοι στον αριθμό των ψήφων—επέβαλε μία σειρά καινούργια συμπληρωματικά μέτρα. Ίδιαίτερα επέβαλε το μέτρο αποκλεισμού των ετεροδημοτών, στις πόλεις δεκάδες χιλιάδες δημοκρατικοί πολίτες διατράπηκαν από τους εκλογικούς καταλόγους. Ένα σημαντικό μέρος των δημοσίων υπαλλήλων στερήθηκε εμπραχτα τη δυνατότητα να ψηφίσει. Τέλος, εφαρμόστηκε ένα νόθο εκλογικό σύστημα (ή λεγόμενη «ένισχυμένη αναλογική»).

Οι εκλογές όμως του Σεπτεμβρίου 1951 διέφεραν από τις προηγούμενες βουλευτικές εκλογές όχι μόνο γιατί διεξήχθησαν μέσα σε συνθήκες έντεινόμενης τρομοκρατίας και νοθείας και με ένα καινούργιο, γκαγκστερικό εκλογικό σύστημα. Διέφεραν ακόμα και ως προς την κατάσταση των δυνάμεων των κομμάτων. Στις εκλογές αυτές για πρώτη φορά πήρε μέρος ο δεξιός συνασπισμός πού σκάρωσε ο Παπάγος, ο λεγόμενος «ελληνικός συναγερμός». Ο συνασπισμός αυτός στηριζόταν στην ενίσχυση των αμερικάνων και στη δοθήθεια του μεγάλου ελληνικού κεφαλαίου. Τον υποστήριζαν σχεδόν όλες οι αστικές εφημερίδες,

πού πουλήθηκαν στον Παπάγο. Προς το συμφέρον αυτού του συνασπισμού κινήθηκε όλος ο αστυνομικός μηχανισμός του κράτους και οι συμμορίες των ΤΕΑ («τμήματα εθνικής άμυνας»), πού δρουν αθέατα σε όλοκληρες επαρχίες. Ο ελληνικός αντιδραστικός τύπος και οι εφημερίδες του συγκροτήματος Χέρστ στις ΕΠΑ προφήτευαν πως ο Παπάγος θα καταγάγει ολοκληρωτική νίκη και θα έχει την απόλυτη πλειοψηφία στη βουλή. Στην περίπτωση αυτή ο Παπάγος προσπάθησε να ποντάρει όχι μόνο στην απαγόρευση των ψηφοφόρων από τα παλιά αστικά κόμματα μά και στον πόθο του λαού για ειρήνη στην Ελλάδα και σ' όλο τον κόσμο. Ο Παπάγος και οι όπαδοί του αυτοανακηρύχθηκαν ειρηνευτές και στο πρόγραμμά τους υπόσχονταν πως θα χορηγήσουν ακόμα και μερική άμνηστία αναγράφοντας τη συγκεκριμένη θέση για «λήθη του παρελθόντος». Ο Παπάγος παρουσιάστηκε με το δημαγωγικό σύνθημα της πάλης ενάντια στα παλιά κόμματα και τη διαφθορά και τα άτελειωτα σκάνδαλά τους, αν και στις γραμμές του «ελληνικού συναγερμού» βρήκαν καταφύγιο πολιτικάντες των παλιών κομμάτων σαν το Μαρκεζίνη πού έγινε διάσημος με λαθρεμπόρια σε διεθνή κλίμακα.

Το δεύτερο χαρακτηριστικό των εκλογών του Σεπτεμβρίου του 1951 ήταν η συμμετοχή της Ένωσης Δημοκρατικής Άριστερας (ΕΔΑ). Το κόμμα αυτό δημιουργήθηκε τις παραμονές των εκλογών και προήλθε από την ένωση των στοιχείων πού ανήκαν προηγουμένα στο δημοκρατικό συνασπισμό. Όταν από το συνασπισμό αυτό αποχώρησε το ψευτοσοσιαλιστικό κόμμα της ΕΛΔ. Ο έναιος δημοκρατικός συνασπισμός ανάμεσα στους υποψηφίους του είχε και μία ομάδα πατριωτών, πού βρισκόταν στις φυλακές και στα στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Το γεγονός ότι η αντιδραστική κυβέρνηση Βενιζέλου πού διεξήγαγε τις εκλογές επέτρεψε να πάρει μέρος σ' αυτές το κόμμα της ΕΔΑ και μάλιστα με υποψηφίους γνωστούς κομμουνιστές, εξηγείται με την έσωτερική πάλη στο στρατόπεδο του λεγόμενου «πολιτικού κέντρου»—ανάμεσα στο κόμμα των φιλελευθέρων του Σοφοκλή Βενιζέλου και την εθνική προοδευτική ένωση του κέντρου (ΕΠΕΚ) του στρατηγού Πλαστήρα. Ανάμεσα στα δύο αυτά κόμματα και τους άρχηγούς τους διεξάγονταν σκληρός αγώνας για το ποιός θα ενώσει γύρω του τα λείψανα του παλιού κόμματος των φιλελευθέρων του Έλευθερίου Βενιζέλου, πού κάποτε είχε μεγάλη έπιροή. Αν απαγορευόταν η αποκλειστικότητα ή συμμετοχή της ΕΔΑ στις εκλογές ή πλειοψηφία των άριστερων προοδευτικών ψηφοφόρων θα ψήφισε τον Πλαστήρα, σά μικρότερο κακό. Αυτό το πράγμα θα δυνάμωνε έξαιρετικά την ΕΠΕΚ και τον Πλαστήρα και θα σήμαινε το τέλος της πολιτικής σταδιοδρομίας του Σ.

Βενιζέλου, πού δέ στηρίζεται παρά στήν έκμετάλ-
λευση του ήχηρου ονόματος του πατέρα του. Ο
Βενιζέλος, επιτρέποντας τή συμμετοχή τής ΕΔΑ
στις εκλογές, ήταν καί ὁ ἴδιος βέβαιος καί δια-
βεβαίωσε καί τίς πρεσβείες τῶν ΕΠΑ καί τής
Ἀγγλίας ὅτι χάρι στά μέτρα πού πήρε καί τό νέο
ἐκλογικό νόμο ἡ ΕΔΑ δέ θά μπορέσει νά βγάλει
οὔτε ἓναν βουλευτή.

Τά ἀποτελέσματα τῶν ἐκλογῶν δέ δικαίωσαν
τίς ἐλπίδες τής ἐλληνικῆς ἀντίδρασης καί τῶν
ἀμερικάνων ἱμπεριαλιστῶν. Ἀπότυχε αἰσχρά τό
ἀμερικάνικο σχέδιο νά συγκεντρωθεῖ ὅλο τό μαύ-
ρο μέτωπο τής ἀντίδρασης γύρω ἀπό τόν Παπά-
γο καί νά δημιουργηθεῖ μιά ἰσχυρή καί σταθερή
κυβέρνηση ἑνός κόμματος, νά σταθεροποιηθοῦν καί
νά «ἐξυγιανθοῦν» τά μετόπισθεν τής Ἑλλάδας,
πού εἶναι σημαντικότερο προγεφύρωμα τῶν ΕΠΑ
στά Βαλκάνια. Τά παλιά μοναρχοφασιστικά κόμ-
ματα, πού ὡς τώρα ἐφαρμόζαν τήν πολιτική τῶν
ἀγγλοαμερικάνων ἱμπεριαλιστῶν στήν Ἑλλάδα, ἔ-
παθαν συντριπτική ἥττα. Τό μεγαλύτερο ἀπ' αὐ-
τά τά κόμματα, τό λαϊκό κόμμα τοῦ Τσαλδάρη οὐ-
σιαστικά ἐμμενιστικῆς σ' αὐτές τίς ἐκλογές. Τό
κόμμα αὐτό στίς ἐκλογές τοῦ 1946 εἶχε συγκεν-
τρώσει 53% ὅλων τῶν ψήφων, ἐνῶ τούτῃ τή
φορά ἔλαβε μόνο τό 6% τῶν ψήφων καί ἔστειλε
στή βουλὴν τό ὅλο δυό βουλευτές. Τό ἴδιο σαρώ-
θηκε ἀπό τήν πολιτική κονίστρα τό «δημοκρατι-
κό-σοσιαλιστικό» κόμμα τοῦ Παπανδρέου. Τό κόμμα
αὐτό πού στίς ἐκλογές τοῦ 1950 εἶχε 35 βουλευτές,
τούτῃ τή φορά δέν ἔβγαλε κανένα. Μά καί τό τσα-
κισμα αὐτῶν τῶν κομμάτων δέν ἔδωσε τήν ἀποφα-
σιστική νίκη στόν Παπάγο. Ὁ ἐκλογικός του συν-
δυασμός συγκεντρῶσε μόνο τό 36% τῶν ψήφων.
Ἀποφεύχθηκε προσωρινά ὁ κίνδυνος ἐγκαθίδρυσης
στρατιωτικῆς δικτατορίας μέ ἐκλογική καλπονόθευση.

Ἐνα ἀπό τά σπουδαιότερα ἀποτελέσματα τῶν
ἐκλογῶν τοῦ Σεπτεμβρίου ἦταν ἡ σοβαρή ἐπιτυχία
τοῦ κόμματος τής Ἑνιαίας Δημοκρατικῆς Ἀριστε-
ράς. Παρά τήν ἔνταση τής τρομοκρατίας, τίς νο-
θείες τῶν ἐκλογικῶν καταλόγων καί τοῦ ἐκλογικοῦ
συστήματος, καί παρά τίς ἀνοιχτές κλεψιές τῶν ψή-
φων σέ πολλά ἐκλογικά τμήματα, ἡ ΕΔΑ πήρε πάνω
ἀπό 180 χιλ. ψήφους, δηλ. περίπου τό 11% ὅλων
τῶν ψήφων, 17 χιλ. περισσότερους ψήφους ἀπό τοὺς
ψήφους τοῦ ἀριστεροῦ συνασπισμοῦ στίς ἐκλογές
τοῦ 1950. Καί παρά τό γεγονός ὅτι τό ἐκλογικό σύ-
στημα σκαρώθηκε εἰδικά μέ τόν ὑπολογισμό νά μήν
ἀφήσουν νά μποῦν στή δουλή οἱ ἀντιπρόσωποι τής
ΕΔΑ, τό κόμμα αὐτό ἔβγαλε δέκα βουλευτές. Καί
ἐνῶ κάθε ὑποψήφιος τής ΕΔΑ γιά νά γρεῖ βου-
λευτής ἔπρεπε νά συγκεντρώσει 18 χιλ. ψήφους
κατά μέσο ὁρο, οἱ βουλευτές τοῦ «ἐλληνικοῦ συ-
νασπισμοῦ», τοῦ κόμματος τῶν φιλελεύθερων καί
τῆς ΕΠΕΚ, ὄγηκαν μέ 5.700 ψήφους ὁ καθένας.
Αὐτό εἶναι τό σύστημα τῆς «ἀναλογικῆς ἐκπρο-
σώπησης» στήν Ἑλλάδα.

Ἐχει ἐξαιρετική σημασία τό γεγονός ὅτι βου-
λευτές τῆς ΕΔΑ ὄγηκαν πολιτικοί κρατούμενοι-
δεσμῶτες τοῦ μοναρχοφασισμοῦ. Ἀνάμεσα σ' αὐ-
τούς εἶναι ὁ πρῶην ἀρχηγός τοῦ ΕΛΑΣ στρατηγός
Στέφανος Σαράφης, ὁ γενικός γραμματέας τοῦ
παράνομου ἀγροτικοῦ κόμματος Κώστας Γαβριη-
λίδης, ὁ ἐθνικός ἥρωας τῆς Ἑλλάδας κομμουνι-
στῆς Μανώλης Γλέζος, ὁ πρόεδρος τῆς ΟΕΝΟ
κομμουνιστῆς Ἀντώνης Ἀμπατιέλος, ὁ καθηγητής
τῆς φιλοσοφίας τοῦ πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης
Γιάννης Ἰμβριώτης, ὁ πειραιώτης ἐργάτης Μάν-
θος Τσιμπουκίδης ἓνας ἀπό τοὺς καθοδηγητές τῆς
ΕΠΟΝ, παράνομης ὁργάνωσης τῆς νεολαίας, ὁ
νομικός καί πολιτικός παράγοντας Μανώλης Πρω-
μάκης, πού τό γράμμα του γιά τίς θηριωδίες τοῦ
Μακρονησιοῦ δημοσιεύεται σ' αὐτό τό διβλίο. Τρεῖς
ἀπ' αὐτούς—ὁ Γλέζος, ὁ Ἀμπατιέλος καί ὁ Τσι-
μπουκίδης—εἶναι καταδικασμένοι ἀπό τά μοναρχο-
φασιστικά στρατοδικεῖα σέ θάνατο. Ἡ ἐκλογή
τούς ἦταν ἡ ἐκκάθαρη ἐκφραση τῆς λαϊκῆς διαμαρ-
τυρίας ἐνάντια στή ματοδαμμένη τρομοκρατία καί
στήν ἀστυνομική αὐθαιρεσία, ἐνάντια σέ ὅλο τό
ἀστυνομικό καθεστῶς, πού ἐπεβλήθηκε στόν ἐλλη-
νικό λαό μέ τίς ξένες λόγχες.

Ἡ κυβέρνηση μέ τή δοθήθεια τοῦ «ἀνώτατου
ἐκλογοδικείου», πού δημιουργήθηκε εἰδικά, παρα-
δίδοντας τή θέληση τῶν ψηφοφόρων, ἀκύρωσε
τήν ἐκλογή τῶν δέκα λαϊκῶν βουλευτῶν. Στή θέ-
ση τους ἀνακηρύχθηκαν δέκα ἄλλοι, πῶς μετριοπα-
θεῖς ὑποψήφιοι τῆς ΕΔΑ πού τή μέρα τῶν ἐκλο-
γῶν ἦταν λεύτεροι. Μέ τήν πίεση ὅμως τῆς κοι-
νῆς γνώμης ἡ κυβέρνηση ἀναγκάστηκε νά ἀπο-
λύσει ἀπό τά στρατόπεδα συγκέντρωσης τό Σα-
ράφη καί τέσσερις ἄλλους βουλευτές, ἄν καί δέν
ἀναγνώρισε τήν ἐκλογή τους.

Οἱ ἐκλογές ἔδειξαν σ' ὅλο τό λαό πῶς ἄν ὁ
στρατηγός Πλαστήρας δέν πρόδινε τίς προσδοκίες
τοῦ λαοῦ καί δέ διασποῦσε τό δημοκρατικό στρα-
τόπεδο, οἱ προοδευτικές δυνάμεις θά μπορούσαν
καί μέσα στίς σημερινές συνθήκες νά καταγάγουν
νίκη στίς ἐκλογές ἐνάντια σ' ὅλο τό στρατόπεδο
τῆς ἀντίδρασης. Τά ἔργα τῆς σημερινῆς κυβέρνη-
σης συνασπισμοῦ, στήν ὁποία ἡ προεδρία καί τά
περισσότερα ὑπουργικά χαρτοφυλάκια ἀνήκουν σέ
ἡγέτες τῆς ΕΠΕΚ, μά πού ἐφαρμόζει τήν ἀντι-
δραστική πολιτική τοῦ Βενιζέλου, ἐπιβεβαιώνουν
γιά μιά ἀκόμα φορά ὅτι ἡ ἡγεσία τῆς ΕΠΕΚ πρό-
δωσε τήν ὑπόθεση τῆς δημοκρατίας καί πέρασε
ὁλοκληρωτικά στήν ὑπηρεσία τῆς ἐλληνικῆς κεφα-
λαιοκρατίας καί τοῦ ἀμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ.

Στίς βουλευτικές ἐκλογές τοῦ Σεπτεμβρίου ἔγι-
ναν δυό πολιτικοί ἀντιπερισπασμοί κατά τῆς ΕΔΑ.
Ὁ ἓνας ἔγινε ἀπό τό ψευτοσοσιαλιστικό κόμμα
τῆς ΕΛΑ πού συνδέεται μέ τοὺς ἀγγλους ἐργα-
τικούς καί ἀνήκει στή λεγόμενη «σοσιαλιστική
δεξιὰ». Τό μικρό αὐτό κόμμα πήρε μέρος στίς
ἐκλογές χωρὶς νά ἔχει καμιά πιθανότητα ἐπιτυ-

χίας, με μοναδικό σκοπό να υπαρπάσσει ένα μέρος από τους ψήφους της ΕΔΑ. Μά το αποτέλεσμα δεν άξιζε τον κόπο: σ' όλη τη χώρα οι αντιπρόσωποι της ΕΛΔ συγκέντρωσαν τό 8λο 4343 ψήφους.

Ακόμα μεγαλύτερη αποτυχία είχε ή προσπάθεια της «ασφάλειας» (έλληνική γεμιστάπο). Τό δημιούργημά της, τό «έθνικό κομμουνιστικό» κόμμα τιτικού τύπου πfre μέρος στις εκλογές επιδιώκοντας τόν ίδιο σκοπό μέ τήν ΕΛΔ. Τά ψηφοδέλτια αὐτοῦ τοῦ κόμματος, πού τυπώθηκαν μέ λεφτά της άσ.υνομίας θρισκόταν σέ 8λα τά εκλογικά τμήματα. Καί τό αποτέλεσμα ήταν νά πάρουν οί Έλληνες 6μοιδατες τοῦ Τίτο σέ 8λη τήν Έλλάδα 69 ψήφους.

Οί βουλευτικές εκλογές τοῦ Σεπτεμβρίου ήταν τό μεγαλύτερο πολιτικό γεγονός στην Έλλάδι τό 1951. Μά καί οί δημοτικές εκλογές τοῦ Ἀπριλί τοῦ 1951 δέν είχαν μικρή σημασία. Οί δημοκρατικές δυνάμεις της χώρας είχαν σοδαρές επιτυχίες σ' αὐτές τις εκλογές. Σέ εικοσιπέντε από τά μεγαλύτερα κατοικημένα σημεα της χώρας οί δημοκράτες πήραν τά 16,7% 8λων τών ψήφων. Στά προάστεια της Ἀθήνας, τοῦ Πειραιά καί της Θεσσαλονίκης πού, 8πως καί τά προάστεια τοῦ Παρισιοῦ αποτελοῦν ιδιαίτερους δήμους, οί δημοκράτες υποψήφιοι πήραν τά 40-60% 8λων τών ψήφων. Ὑποψήφιοι τοῦ Δημοκρατικοῦ συνασπισμοῦ 8γήκαν δήμαρχοι σέ πόλεις σάν τήν Καβάλλα καί 8λλες καθώς καί στούς μεγάλους εργατικούς συνοικισμούς Κοκκινιά, Κερατσίνι, Κασσαριανή.

Οί δημοτικές καί βουλευτικές εκλογές τοῦ 1951 8δειξαν 8τι αναπτύσσεται ή συνειδητότητα καί ή δραστηριότητα τών μαζών, 8τι μεγαλώνει ή αντίσταση τοῦ 8λληνικοῦ λαοῦ στούς 8μερικάνους ιμπεριαλιστές, στό μοναρχοφασισμό καί στην πολιτική τους της τρομοκρατίας, της πείνας καί τοῦ πολέμου. Ἡ αντίσταση αὐτή 8γκαλιάζει 8λο καί πλατύτερες μάζες τοῦ πληθυσμοῦ, τόσο στις πόλεις 8σο καί στό χωριό.

Οί εργάτες καί οί υπάλληλοι αντιπολαίζουν τήν 8πίθεση της μοναρχοφασιστικής αντίδρασης 8ναντία στό 8ιωτικό τους 8πίπεδο. Οί 8περγιακοί 8γῶνες τοῦ 1951 ήταν πῶ μαζικοί καί πῶ 8ποφασιστικοί 8πό τόν προηγούμενο χρόνο. Μέσα σέ 8ντεκα μήνες—8πό τόν Ὀχτώβρη τοῦ 1950 8ς τόν Αὔγουστο τοῦ 1951—σύμφωνα μέ 8χι πλήρη στοιχεία, 8γιναν στην Έλλάδα 99 8περγίες 8που πήραν μέρος 440 χιλ. 8περγοί. Ἀπέρτησαν οί 8ασικοί κλάδοι τών 8ργατῶν καί 8παλλήλων της Έλλάδας: λιμενεργάτες, μεταλλορύχοι, καπνεργάτες, 8ριτεργάτες, 8ργάτες τοῦ 8λεκτρικοῦ σιδηροδρόμου, 8ργάτες καί 8πάλληλοι της τηλεφωνικής-τηλεγραφικής 8ταιρίας, 8ργαζόμενοι της πολιτικής 8εροπορίας, δημόσιοι καί τραπεζιτικοί 8-

πάλληλοι. Οί 8περγίες ήταν μεγαλύτερης διάρκειας 8πό τις 8περγίες τοῦ 1950 Ἡ 8περγία τών τραπεζιτικῶν 8άσταξε 12 μέρες, τών 8ποδηματεργατῶν της Ἀθήνας, τών μεταλλορύχων τοῦ Λαυρίου καί τών 8παλλήλων τοῦ «ΑΣΟ» 20 μέρες, τών ναυτεργατῶν της 8κτοπλοίας 25 μέρες. Τό μεγαλύτερο γεγονός τοῦ 8περγιακοῦ 8γῶνα ήταν ή γενική 8περγία τών δημοσίων 8παλλήλων πού 8άσταξε 15 μέρες. Τό βασικό χαρακτηριστικό της 8περγίας ήταν ή 8ργάνωσή της, ή 8πιμονή τών 8περγῶν καί ή παντελής 8λλειψη 8περγασιαστῶν. Ἡ 8περγία τών δημοσίων 8παλλήλων 8ποστηρίχθη με 8περγίες 8λληλεγγῆς τών 8παλλήλων τών 8ικονομικῶν 8δρυμάτων καί τών δήμων.

Ὅλες σχεδόν οί 8περγίες είχαν 8ικονομικό χαρακτήρα. Μέσα 8μως στις σημερινές συνθήκες 8 8ικονομικός 8γῶνας τών 8ργαζομένων της Έλλάδας, 8χει 8ξαιρετική πολιτική σημασία. Ἡ 8πίθεση 8ναντία στό 8ιωτικό 8πίπεδο τοῦ 8ργαζόμενου λαοῦ συνδέεται στενά με τά 8μερικάνικα σχέδια στρατιωτικοποίησης της Έλλάδας. Ἡ πολιτική καθήλωσης τοῦ μεροκάματου, παρά τήν 8ύηση της 8κρίσεως, 8ίναι ή πρώτη 8ξίωση πού προδάλλουν οί 8μερικάνοι σέ 8θε καινούργια κυβέρνηση της Ἀθήνας. Γι' αὐτό στην Έλλάδα 8 8γῶνας γιά τό 8μμι συνδέεται πολύ στενά με τόν 8γῶνα γιά τήν 8ρήνη. 8θε 8ίτημα γιά 8ύηση τοῦ μεροκάματου στρίφεται πῶτα 8α' 8θε κατὰ της 8μερικάνικης πολιτικής της πείνας καί τοῦ πολέμου. Καί οί 8ργαζόμενοι της Έλλάδας τό 8ν-τ λαμβάνουν σέ 8 8θε καί τό 8σθερά

Στο 8σθερά, 8κόμα πῶ 8ντιδραστικό σύνταγμα πού ψήφισε τό Δεκέμβριο τοῦ 1951 ή 8λληνική 8.α.α. 8πάρη 8να 8πῶ πῶ 8πάρη 8πό τούς δημοσίους 8πάλληλους τό δικαίωμα της 8περγίας. Τό 8ναπτυσσόμενο 8περγιακό κίνημα 8ραίνει τόσo μεγάλο 8όλο στην 8λληνική 8ντίδραση καί σ' 8λους τούς πολιτικούς λακέδες της πού 8κόμα καί οί βουλευτές της ΕΠΕΚ 8φησαν κατὰ μέρος σέ 8 8μαρτυρία καί ψήφισαν αὐτό τό 8ρθρο καί 8λο τό σύνταγμα πού δίκαια 8νομάτηκε «χρυσή χάρτα της 8λευτοκρατίας».

Οί δημόσιοι 8πάλληλοι στην 8ψήφηση τοῦ συντάγματος πῶ τούς 8πατόριε τήν 8περγία, 8πάντησαν με 8ικοσιτετράωρη 8περγία 8αμαρτυρίας. Ἡ 8περγία αὐτή ήταν ή πρώτη σοδαρή πολιτική 8περγία στα τελευταία χρόνια.

Τήν 8νοιξη καί τό καλοκαίρι τοῦ 1951 παρατηρεῖται με 8νδοξ τοῦ 8γροτικοῦ κινήματος. Ἀπό τόν Ἀπρίλη 8ς τόν Ἰούνη 8ίχαμε 8να κύμα 8γροτικῶν συλλαλητηρίων σ' 8λη τή χώρα. Ἀπό 8κατονιάδες χωριά οί 8γρότες συγκεντρώθηκαν στα τοπικά κέντρα, συζήτησαν τήν 8θλια κατάστασή τους καί 8πόβησαν τά 8ιτήματά τους στην κυβέρνηση. Τό κυριότερο 8ίτημα ήταν ή 8ύηση τών τιμών «8σφάλειας» πού 8ρίζει τό κράτος γιά ν' 8γοράσει τό σῆαρι, τά καπνά, τή στα-

Η ΞΕΝΗ ΕΠΕΜΒΑΣΗ, ΤΟ ΜΟΝΑΡΧΟΦΑΣΙΣΤΙΚΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ 41

φ'δα και τό λάδι. Τέτιες συγκεντρώσεις έγιναν στη Θεσσαλονίκη, Κομοτηνή, Φάρσαλα, Σοφάδες, Άλμυρό, Σουφλί, Καρδίτσα, Τρίκαλα, Λάρισα, Νιγρίτα, Αγρίνιο, στην Κορινθία και σε πολλά άλλα μέρη. Στο συλλαλητήριο του Κιλκίς ρίχτηκε τό σύνθημα: «Ούτε ξα σπειρί σιό κράτος!», πού δυνάμωσε τήν απόφαση τών αγροτών νά μήν πουλήσουν τό στάρι τους στις τιμές πού καθόρισε τό κράτος. Τό σύνθημα αυτό τό δέχτηκαν και τό έφάρμοσαν σε δίες τις βασικές στοπαρωαγωγικές περιφέρειες. Στο συλλαλητήριο της Δράμας στις 8 του Ιούνη 1951 συγκεντρώθηκαν 40 χιλιάδες αγρότες-καπνοπορωαγωί απ' όλα τά χωριά της περιφέρειας. Ζήτησαν ν' αυξηθούν οι τιμές συγκέντρωσης κατά 50% και διαμαρτυρήθηκαν ενάντια στις μέθοδες πού χρησιμοποιούν οι αμερικάνοι γιά νά έκτοπίουν τά αγροτικά προϊόντα της Ελλάδας από τις αγορές της Δυτικής Εύρώπης. Ζήτησαν από τήν κυβέρνηση νά αποκαταστήσει κανονικές έμπορικέ σχέσεις μέ τις χώρες της Ανατολής Εύρώπης. Σε αυτό τό συλλαλητήριο οι αγρότες δέν άρνησαν νά μιλήσουν οι βουλευτές τών μοναρχοφασιστικών κομμάτων πού προσπαθούσαν νά δικαιολογήσουν τήν πολιτική της κυβέρνησης.

Οι νέες διαθέσεις τών αγροτών φάνηκαν καθαρά και στον άγώνα κατά της δ'μευσης τών χωραφιών γιά νά γίνουν αμερικάνικα αεροδρόμια και πολεμικές βάσεις. Μεγάλη απήχηση είχαν σ' όλη τή χώρα τά γεγονότα του Μενιδίου, έξω από τήν Αθήνα στά τέλη του 1950. Η κυβέρνηση πήρε τήν απόφαση νά δημεύσει τά χωράφια τών αγροτών αυτού του χωριού γιά νά φτιάσει εκεί βάση μηχανοκίνητων. Οι κάτοικοι του Μενιδίου και κυρίως οι γυναίκες μέ τά ξύλα έδιωξαν τους φαντάρους πούχαν έρθει μέ τό σκοπό νά περιφράξουν τά κατασχεμένα χωράφια μέ συρματόπλεγμα. Έπιτόπου στάλθηκαν τάνκς μά οι άντρες τους άρνήθηκαν νά πυροβολήσουν και νά κινήσουν τά τάνκς πάνω στις γυναίκες και τά παιδιά, πού σχημάτισαν ένα ζωντανό τείχος και τους έφραζαν τό δρόμο. Έσ'ερα από τήν άποτυχία της προσπάθειας νά πατάξει τό Μενίδι ή κυβέρνηση παρατήθηκε από τήν απόφαση νά πάρει τά χωράφια.

Τό 1951 πρόβαλαν ανάλογη αντίσταση και οι κάτοικοι του χωριού Τριώδι της Μεσσηνίας (στήν Πελοπόννησο) και του χωριού Τιμπάκι (στήν Κρήτη), πού θέλαν νά τους πόρουν τά χωράφια τους γιά νά έγκαταστήσουν αμερικάνικα αεροδρόμια. Στο Τριώδιο οι αγρότες χάλασαν όλες τις εγκαταστάσεις, πού είχαν αρχίσει νά χτίζουν οι αμερικάνοι στα χωράφια τους και στο Τιμπάκι πήγαν μέ τις οικογένειές τους στα χωράφια και δήλωσαν πώς όσο ζούν δε θά αφήσουν νά τους τά πάρουν, δε θά επιτρέψουν νά ξεριζωθεί τό χωρό τους και νά γίνουν τά χωράφια τους αεροδρόμια. Μεγαλώνει ή αντίσταση της μεσαίας και της

μικρής αστικής τάξης ενάντια στην πολιτική της κυβέρνησης, πού αποτελεί άναπόσπαστο μέρος της αμερικάνικης πολιτικής προετοιμασίας του πολέμου. Δυναμώνει ακόμα και ή αντίθεση μιας μερίδας της βιομηχανικής κεφαλαιοκρατίας στην αμερικάνικη πολιτική πού πνίγει τή ντόπια βιομηχανία.

Έτσι, ή δυσαρέσκεια ενάντια στα έργα τών αμερικάνων και ενάντια σιή δουλοπρέπεια τών κυβερνητών της Αθήνας μπροστά στα ξένα άφεντικά άγκαλιάζει όλα τά στρώματα του ελληνικού λαού. Έξαιρεση αποτελούν μόνο μία φούχτα μαυραγορίτες και πολιτικοί τυχοδιώχτες πράχτορες του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στην Ελλάδα. Η αντίσταση στην αμερικάνικη πολιτική της πείνας και του πολέμου, πού εφαρμόζουν οι λακές της Γουόλ-Στρίτ παίρνει παλλούκό χαρακτήρα. Από τήν άποψη, αυτή είναι πολύ χοραχτηριστική ή εκδήλωση αλληλεγγύης τών διαφόρων στρωμάτων του πληθυσμού στον οικονομικό άγώνα ενάντια στην αντιδική πολιτική της κυβέρνησης της Αθήνας και της αμερικάνικης αμενομικής άποσας. Έτσι, οι συλλαλητήρια τών καπνοπορωαγωών τών τριών μεγάλων μερών και καπνεργάτες. Στις πόλεις πού έχουν νά σκεφτούν νά άναστατήσουν οι έπαγγελματίες και οι βιοτέχνες εκλείνουν τη μέση τους νά σκεφτούν νά άναστατήσουν νά άναστατήσουν νά άναστατήσουν. Στο διάστημα της τελευταίας τριετίας τών δημοσίων υπαλλήλων οι φουρνάρει και οι παντοπώλες δάλωσαν πώς θά πουλάν μέ πιστοση στους υπαλλήλους ώσπου νά λάβει ή άπεργία τους μέ νίκη.

Το ελληνικό ζήτημα συζητήθηκε επανειλημμένα στον ΟΕΕ. Τό Μάη του 1949 όταν στην Ελλάδα συνεχιζόταν ακόμα ό εμφύλιος πόλεμος, ό αντιπρόσωπος της ΕΣΣΔ πρότεινε τή μοναδική σωστή λύση γιά τό ελληνικό ζήτημα, λύση πού θά εξασφάλιζε τήν άποκατάσταση της ανεξαρτησίας της Ελλάδας και τήν επάνοδο της έσωτερικής της κατάστασης στον κανονικό δρόμο. Οι σοβιετικές πρωτάσεις περιλαβαίναν τό σταμάτημα της αίματοχυσίας, τή χορήγηση γενικής άμνηστίας, τή διεξαγωγή ελεύθερων βουλευτικών εκλογών και τήν άποχώρηση από τήν Ελλάδα τών ξένων στρατευμάτων και τών στρατιωτικών άποστολών. Σε συνέχεια οι σοβιετικοί αντιπρόσωποι στον ΟΕΕ υπέγραψαν επανειλημμένα τά θύματα της μοναρχοφασιστικής τρομοκρατίας. Η υπέγραψιση αυτή σταμάτησε πολλές φορές τό χέρι τών δημίων της Αθήνας και έσωσε τή ζωή έλλήνων πατριωτών.

Οι ιμπεριαλιστικοί κύκλοι μέ έπικεφαλής τις ΕΠΑ πήραν και παίρνουν διαφορετική θέση στο ελληνικό ζήτημα. Οι αμερικάνοι επέβαλαν στον ελληνικό λαό μία τέτια «λύση» του ελληνικού προβλήματος, πού διατηρούσε τήν αμερικάνικη κυριαρχία στην Ελλάδα, διατηρούσε τό λαομίσητο κα-

θεστώσ της τρομοκρατίας, των φυλακίων και των στρατοπέδων συγκέντρωσης, τό καθεστώς της αὐθαιρεσίας των στρατοδικείων πού κρατιέται μόνο μέ τίς ἀμερικάνικες λόγχες. Ἡ «λύση» αὐτή δέν ἔλυνε τίποτα, γιατί διατηροῦσε τή βασική αἰτία πού προκάλεσε ὄχι μόνο τόν ἐμφύλιο πόλεμο μά καί ὅλες τίς ἄλλες συμφορές τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ: τήν ἐνὲν ἐπέμβαση στίς ἐσωτερικές υποθέσεις τῆς Ἑλλάδας.

Ἡ θέση τῶν ἀμερικάνων ἱμπεριαλιστῶν στό ἑλληνικό ζήτημα ἀνταποκρινόταν πέρα γιά πέρα στά ἑξοφρενικά τους σχέδια γιά παγκόσμια κυριαρχία. Οἱ ἐπίσημοι ἐκπρόσωποι τῆς κυβέρνησης τῶν ΕἴΠΑ ἐπανελημμένα ἀναγνώρισαν ὅτι ἡ Ἑλλάδα εἶναι στά χέρια τους ἕνας βασικός συντελεστής γιά τόν «φυερό πόλεμο» κατά τῆς Σοβιετικής Ἐνωσης. Οἱ ἀμερικάνοι ἐμπρηστὲς τοῦ πολέμου ἀπό καιρό μετέτρεψαν τήν Ἑλλάδα σέ κέντρο τῆς καταστροφικῆς συμποταριστικῆς τους δράσης στό Βαλκάνιο, πού σιρρέφεται κατά τῶν χωρῶν τῆς λαϊκῆς δημοκρατίας. Αὐτό μᾶς τό δείχνει γιά μιὰ ἀκόμα φερά ἡ δίκη τῶν ἀμερικάνων κατασκόπων πού εἶχαν σταλεῖ στήν Ἀλβανία ἀπό τήν Ἑλλάδα, ἔικη πού ἔγινε τελετοῖα στά Τίρανα.

Οἱ ἀμερικάνοι ἀφοῦ στήν ἑκτη Γενική συνέλευση τοῦ ΟΕΕ ἔκαναν παράνομα τήν Ἑλλάδα μέλος τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας, τή χρησιμοποιοῦν τώρα γιά νά πετύχουν τίς διεθνείς ραδιοουργίες τους.

Ἡ Ἑλλάδα ὁμως κατέχει ἀκόμα πῶς σημαντική θέση στά ἀμερικάνικα σχέδια τοῦ «θερμοῦ πολέμου» σά σπουδαία πολεμική καί ἀεροπορική βάση στό Βαλκάνιο καί στό ἀνατολικό τμήμα τῆς Μεσογείου.

Μέσα στήν παλλαϊκή ἀγανάχτηση πού προκαλεῖ ἡ ἐξοστῆ πολιτική τῶν ἀμερικάνων στήν Ἑλλάδα δυναμώνει καί πλαταίνει ἡ ὁργανωμένη πάλι τῶν προοδευτικῶν δημοκρατικῶν δυνάμεων τῆς χώρας ἐνάντια στήν ἀμερικάνικη κυριαρχία, θάνατο στή μετατροπή τῆς Ἑλλάδας σέ πολεμικό προγεφύρωμα καί σέ προμηθευτὴ κρέατος γιά τὰ κανόνια, ἐνάντια στή συμμετοχή τῆς Ἑλλάδας στόν αἱματηρό ἀμερικάνικο τυχοδιωχτισμό στήν Κορέα — ἡ πάλι γιά τήν εἰρήνη.

Εἶναι γνωστό πῶς στήν Ἑλλάδα τό κίνημα τῶν ὁπαδῶν τῆς εἰρήνης καταδιώκεται σκληρά. Οἱ ἑλληνικές ὁρχές θεωροῦν «ἀνατρεπτικές» τίς ὁργανώσεις τῶν ὁπαδῶν τῆς εἰρήνης καί σύμφωνα μέ τό φασιστικό νόμο 509 τιμωρεῖται μέ βαριές ποινές πῆρ καὶ θάνατο ὁποιος ἀνήκει σ' αὐτές τίς ὁργανώσεις. Ὁ Νικηφορίδης, πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς εἰρήνης τῶν νέων Θεσσαλονίκης καταδικάστηκε ἀπό τό στρατοδικεῖο σέ θάνατο καί τουφεκίστηκε τό Μάρτη τοῦ 1951 μόνο καί μόνο γιατί ὁργάνωσε στή Θεσσαλονίκη τή συλλογή υπογραφῶν κάτω ἀπό τήν ἐκκλήση τῆς Στοκχόλμης.

Παρ' ὅλα αὐτά οἱ ἐπιτροπές τῶν ὁπαδῶν τῆς

εἰρήνης ὑπάρχουν καί δροθν σέ πολλές πόλεις καί χωριά τῆς Ἑλλάδας. Μιά μεγάλη ὁμάδα ἀπό συγγραφείς, ποιητές, καλλιτέχνες καί ἄλλους ἐπιφανεῖς ἐκπροσώπους τῆς ἑλληνικῆς διανόησης τάχτηκε μέ τό κίνημα τῶν ὁπαδῶν τῆς εἰρήνης. Πέρι σι ἡ κυβέρνηση Βενιζέλου ἔκλεισε τήν ἐφημερίδα «Δημοκρατικός» γιατί προπαγάνδιζε τήν ἰδέα τῆς εἰρήνης. Τό Γενάρη τοῦ 1952 ἡ κυβέρνηση Πλαστήρα ἔκλεισε γιά τό ἴδιο «ἔγκλημα» τήν ἐφημερίδα «Φρουροί τῆς εἰρήνης». Καί ὁμως στήν Ἑλλάδα κυκλοφορεῖ παράνομα ἡ ἐφημερίδα τῆς νεολαίας «Ἀγωνιστής τῆς λευτεριάς καί τῆς εἰρήνης». Τά μέλη τῆς παράνομης νεολαιστικῆς ὁργάνωσης ΕΠΟΝ σκορπᾶν τή γύχτα στούς δρόμους τῶν πόλεων, στά ἐργοστάσια, ἀκόμα καί στούς στρατώνες, χιλιάδες προκηρύξεις πού καλοῦν στήν πάλι γιά τήν εἰρήνη καί ἐσκεπάζουν τίς μηχανογραφίες τῶν ἀμερικάνων ἐμπρηστῶν τοῦ πολέμου. Τό ἀνακοινωθέν τῆς Γραμματείας τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῆς εἰρήνης πού δημοσιεύτηκε τό Γενάρη τοῦ 1952 ἀνάφερε ὅτι στήν Ἑλλάδα συγκεντρώθηκαν 36.725 ὑπογραφές κάτω ἀπό τήν ἐκκλήση γιά σύναψη συμφωνίου εἰρήνης ἀνάμεσα στίς πέντε μεγάλες δυνάμεις.

Οἱ Ἕλληνες ἀγωνιστές τῆς εἰρήνης παράλληλα μέ τίς ὑπογραφές πού βάζουν κάτω ἀπό τό σύμφωνο εἰρήνης στέλνουν καί ὁμαδικά γράμματα στό ραδιοσταθμό τῆς «Ελευθερίας Ἑλλάδας». Τά γράμματα αὐτά δείχνουν ὅτι καταλαβαίνουν περίφημα ἀπό ποῦ πρέρχεται ἡ ἀπειλή γιά τήν εἰρήνη.

«Υπογράφοντας τήν ἐκκλήση τοῦ Συμβουλίου εἰρήνης, ζητοῦμε νά λυτρωθεῖ ἡ Ἑλλάδα ἀπό τοὺς ἀμερικάνους ἐμπρηστὲς τοῦ πολέμου, πού μετέβαλαν τήν πατρίδα μας σέ στρατόπεδο συγκέντρωσης», — γράφουν 567 κάτοικοι τῆς Καλλιθέας, συνοικίας τῆς Ἀθήνας.

300 κάτοικοι τῶν Νέων Σφαγείων γράφουν: «Υπογράφουμε τήν ἐκκλήση τοῦ Συμβουλίου τῆς εἰρήνης γιατί θέλουμε εἰρήνη γιά τή χώρα μας, γιατί θέλουμε νά λείψει ἡ φτώχεια, ἡ πείνα κι ἡ ἀνεργία πού αἰτία τῆς εἶναι οἱ ἀμερικάνοι γκάγκστερς. Ξεζουμίζουν τό λαό καί θέλουν νά μετατρέψουν τήν πατρίδα μας σέ πολεμικό προγεφύρωμα. Δηλώνουμε πῶς ποτέ δέ θά πολεμήσουμε τίς χώρες τῆς λαϊκῆς δημοκρατίας καί τή χώρα τοῦ ἀγαπημένου μας Στάλιν, πρωταγωνιστῆ τῆς εἰρήνης».

Ἡ «Τρίτη Γαλανή Βίβλος» μέ πειστικά γεγονότα ἐσκεπάζει τίς μηχανογραφίες τῶν ἀμερικάνων ἱμπεριαλιστῶν στήν Ἑλλάδα. Τό βιβλίο αὐτό ἀποτελεῖ ἐπίσης μιὰ μαρτυρία ὅτι, παρά τίς ἐξαιρετικά δύσκολες συνθήκες ὁ ἑλληνικός λαός συνεχίζει τό γεμάτο αὐτοθυσία ἀγῶνα του γιά τήν εἰρήνη, τήν ἐθνική ἀνεξαρτησία καί τή λευτεριά του, ἐνάντια στόν ἐξοστῆ καί αἰμοβόρο ἀμερικάνικο ἱμπεριαλισμό καί τοὺς λακέδες του τῆς Ἀθήνας.

Η ΝΕΟΛΑΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ ΣΤΗΝ ΠΑΛΗ ΓΙΑ ΤΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ, ΤΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ

ΓΡΗΓΟΡΙΟ ΦΑΡΑΚΟΥ

STAT

Τό λαϊκό μαζικό κίνημα στην πατρίδα μας δλοέ-
να φουντώνει κι αναπτύσσεται. Οι λυσσασμένες προ-
σπάθειες των αμερικανοαγγλων ιμπεριαλιστών· καταχτη-
τών νά λυγίσουν μέ την πείνα, την τρομοκρατία τό λαό
μας καί νά τόν οδηγήσουν άδιαμαρτύρητα σ' ένα και-
νούργιο μακελιό, βρίσκουν την πιο θαρραλέα άπάντηση
στην ήρωική πάλη του λαού μας γιό τό ψωμί καί τίς
δημοκρατικές του ελευθερίες, γιό τή λευτεριά καί τήν Ειρή-
νη. Άναπόσπαστο κομμάτι τής λαϊκής πάλης είναι καί
οι άγώνες τής νεολαίας. Καί άποτελούν μιά σοβαρή συμ-
βολή στην άνάπτυξη του παλλαϊκού άγώνα, τό στέριω-
μα του παλλαϊκού πανδημοκρατικού μετώπου πάλης έ-
νάντια στην αμερικανοκρατία καί τόν πόλεμο. 'Η άπό-
φαση τής δεύτερης όλομέλειας του κόμματός μας ('Ο-
χτώδρης 1951) διαπιστώνει :

«'Η νεολαία έχει κίνει σοβαρά βήματα γιό τήν ένό-
τητα της καί πρέπει νά βοηθηθεί γιό νά ολοκληρω-
σει τήν ένότητα αυτή, νά πάρει πιο άποφασιστικά μέ-
ρος στη γενική πάλη του λαού γιό τή ζωή, τήν ειρή-
νη, τή δημοκρατία καί τήν εθνική ανεξαρτησία. Έ-
νάντια στη σφαγή. Νά ναι έτοιμη, οργανωμένη καί άπο-
φασισμένη τόν αμερικάνικο πόλεμο νά τούς τόν κώ-
νει τάφο».

Αυτή ή αισιόδοξη διαπίστωση γιό τήν άνάπτυξη του
άγώνα τής νεολαίας γίνεται πιο φανερή μέ τούς τελευ-
ταίους άγώνες της, πού άποτελούν ένα άπ' τά χαρακτη-
ριστικά στοιχεία ότς άλλαγές τής έσωτερικής κατάστα-
σης, όπως διαπιστώνει ή άπόφαση του ΠΓ τής ΚΕ τής
8 του Μάη 1952 :

«'Η δίκη καί ή θανατική καταδίκη του
Μπελογιάννη καί ή παλλαϊκή κινητοποί-
ηση, στην Έλλάδα καί σ' όλο τόν κόσμο,
γιό τή σωτηρία του, τό κύμα τής άγαν-
κτησης καί τών διαμαρτυριών πού προ-
κάλεσε ή έκτέλεσή του δημιούργησαν
νέα στοιχεία καί προκάλεσαν άλλαγές
στην έσωτερική μας εξέλιξη. Τά πιο σημα-
ντικά είναι τά παρακάτω : πρώτα. Οι πλατιές λαϊκές μά-
ζες καί πρωτ' άπ' όλα τά μέλη μας καί ή νεολαία
μας έμπνευσμένοι άπ' τό ήρωικό παράδειγμα του Μπε-
λογιάννη παλαίδουν τώρα πιο άποφασιστικά, μέ πε-
ρισσότερο ήρωισμό καί αυτοθυσία...».

Στό άρθρο αυτό θά προσπαθήσουμε νά τοποθετήσου-
με τό κίνημα τής νεολαίας μέσα στό λαϊκό δημοκρατικό
κίνημα μας, νά δόσουμε συνοπτικά τή σημερινή θαρ-
ραλέα πάλη τής νεολαίας μας συνδέοντάς την καί μέ
τούς περασμένους άγώνες της.

* * *

Οι άρχηγοί καί δάσκαλοι του παγκόσμιου προλεταρια-
κού κινήματος απέδιναν πάντοτε μεγάλη σημασία στό έ-
παναστατικό κίνημα τής νεολαίας. 'Ο Λένιν άπαντώντας
στός μενσεβίκους πού δυσανασχετούσαν γιατί στό κόμ-
μα τραβίδαν μεγάλος αριθμός άπό εργαζόμενη νεολαία
έπαναλδβaine τά λόγια του «ενγκελς πώς είναι φυσικό
ότι στό κόμμα τής επανάστασης επικρατεί τό στοιχείο
τής νεολαίας, καί συνέχιζε :

«Εμείς είμαστε τό κόμμα του μέλλοντος καί τό μέ-
λον άνηκει στη νεολαία. Είμαστε κόμμα νεω-
ριστών καί ή νεολαία μέ μεγαλύτερη πάντα διδασια άπολου-

θεί τούς νεωτεριστές. Είμαστε τό κόμμα τής τιμή-
της άυταπάρνηση πάλης ένάντια στην παλιή ασπία
καί ή νεολαία θά τραβήξει πάντα πρώτη σ' αυτή τή
γεμιά άυταπάρνηση πάλη» (Λένιν, Άπαντα τομ. ΙΙος
σελ. 149, IV έκδ.).

STAT

Στή μακρόχρονη ένδοξη ιστορία του τό μολσεβίκικο
κόμμα καί ο σύντροφος Στάλιν έδιναν καί δίνουν τερά-
στια σημασία στη διαπαιδαγώγηση τής νεολαίας σέ δρα-
στήριους μαχητές τής ύπόθεσης τής εργατικής τάξης. 'Ο
σ. Στάλιν λέει :

«'Η νεολαία είναι τό μέλλον μας, ή έλπίδα μας, σύν-
τροφοι. 'Η νεολαία θά άντικαταστήσει έμάς τούς γε-
ρους. Θά πρέπει νά φέρει τή σημαία μας ως τό νι-
κηφόρο τέλος» (Στάλιν, Ζητήματα του Λεντισμού, σελ.
582, έλλ. έκδ.).

καί μάς διδάσκει πώς τό κόμμα

«κάνει αυτές τίς άρτηνότητες τών νέων επεξεργεί τών
δυνάμεών τους» (Ιστορία ΒΚΠ (6), Έπιτομή, σελ.
207, έλλ. έκδ.).

Σύγχρονα τό μολσεβίκικο κόμμα καί οι άρχηγοί του
Λένιν καί Στάλιν πάντα έπιμένουν νά σημειώσουν ότι
τό έπαναστατικό κίνημα τής νεολαίας μας δέν μπορεί
νά σταθεί σάν ανεξάρτητο, έσχωριστό κίνημα, ότι ή νέα
γενιά πρέπει νά σταθεί στό πλευρό τής παλιάς γενιάς,
σέ κοινό μέτωπο μαζί της :

«'Η δύναμη τής επανάστασης μας σύγκειται σ' αυτό,
ότι σέ μάς δέν ύπάρχει χωρισμός άνδμεσα στην πα-
λιά καί στην καινούργια γενιά τών επαναστατών. Θά
νικήσουμε γιατί σέ μάς ή παλιά καί ή νέα φρουρά προ-
χωρούν μαζί σέ κοινό μέτωπο, σέ μιά φάλαγγα ένάν-
τια στους έσωτερικούς έχθρους, έτσι, όπως καί ένάν-
τια στους έξωτερικούς» (Στάλιν, Άπαντα, τόμ. ΙΙος,
σελ. 78).

'Η νέα γενιά δέ μπορεί νάχει έσχωριστή γραμμή στόν
άγώνα γιό τήν άπελευθέρωση τών εργαζομένων άπ' τήν
έκμετάλλευση πού είναι καί δική τής Ιωαννός. 'Η νεολαία
δέν άποτελεί έσχωριστή τάξη, έπομένως κι ή άργάνωσή
της δέ μπορεί νά ναι σάν ένα έσχωριστό κόμμα. Τό έ-
παναστατικό κίνημα είναι ένιαίο μέ ήγετική τάξη τήν
εργατική καί μέ καθοδηγητικό κόμμα τό κόμμα τής έρ-
γατίας. Χρειάζεται νά τονίζουμε πάντα αυτό τό χαρα-
κτηριστικό στό κίνημα τής νεολαίας, γιατί όσο κι άν εί-
ναι άπλό κι αυτόνόητο συχνά άπό υπερανθουσιασμό καί
επιπολαιότητα έκδηλώνονται άνδμεσα στους νέους έσω
καί άσυνείδητα τάσεις άθανγκαρντιστικές. Πχ. ή άπόφαση
του ΚΣ τής ΕΠΟΝ τής 19 του Άπρίλη πάνω σ' ένα
τέτιο λήθος τονίζει : «τό ΚΣ σημειώνει ότι δέν είναι
ή πρώτη φορά πού γίνονται τέτια λήθη καί παρουσιδι-
ζονται άθανγκαρντιστικές έκδηλώσεις άπό μέλη καί στε-
λέχη τής ΕΠΟΝ» («Έπονίτης», άρ. 5—1952 σελ. 28). 'Ε-
μείς προεισται λοιπόν πάντοτε νά έχουμε άνοιχτό μέτω-
πο ένάντια στόν άθανγκαρντισμό. 'Η πολύχρονη ήρωική
δράση τής Κομμουνήλ είναι κι εδώ παράδειγμα. 'Ο σ. Στά-
λιν άπαντώντας τό 1925 σέ έρωτήματα τής σύνταξης
τής «Κομμουνιστική Πράβντα» γιό τά καθήκοντα τής
Κομμουνήλ τονίζει :

«'Η κομμουνήλ είναι τυπικά μή κομματική άργάνωση.
'Αλλά μαζί μ' αυτό είναι άργάνωση κομμουνιστική. Αδ-
τό σημαίνει, ότι όντας τυπικά μή κομματική άργάνω-

STAT

ση των έργατων και αγροτών, ή κομπομόλ όφείλει σύγχρονα να δουλεύει κάτω απ' την καθοδήγηση του κόμματός μας. Μή έξασφαλίζουμε την έμπιστοσύνη της νεολαίας προς τό κόμμα μας, να έξασφαλίζουμε την καθοδήγηση του κόμματός μας στην κομπομόλ—τέτιο είναι τό καθήκον. 'Ο κομπομόλος πρέπει να θυμάται ότι ή έξασφάλιση της καθοδήγησης του κόμματος είναι τό πιο κεφαλαιώδες και πιο σπουδαίο στην δλη δουλιά της κομπομόλ. 'Ο κομπομόλος πρέπει να θυμάται ότι χωρίς τέτια καθοδήγηση ή κομπομόλ δέ μπορεί να εκπληρώσει τό βασικό της καθήκον—τή διαπαιδαγώγηση της έργατοαγροτικής νεολαίας στό πνεύμα της δικτατορίας του προλεταριάτου και του κομμουνισμού» (Στάλιν, "Άπαντα. τόμ. 7ος, σελ. 243).

Οι λενινιστικές-σταλινικές αρχές γιό τή σημασία και τό καθήκοντα του κινήματος της νεολαίας αποτελούν και γιό τό δικό μας κίνημα της νεολαίας καθοδηγητικές αρχές, πού τό δοθήσαν γιό τήν ανάπτυξη ενός πλατιού μαζικού κινήματος νεολαίας—αναπόσπαστο κομμάτι του λαϊκοδημοκρατικού μας κινήματος—στην πάλη γιό τή λευτεριά και τήν ειρήνη, γιό τήν υπεράσπιση των δικαιωμάτων της.

* * *

Τό Κομμουνιστικό Κόμμα 'Ελλάδας πάντα πρόσξε τό κίνημα της νεολαίας και βοήθησε γιό τήν ανάπτυξη του. 'Η 'Όμοσπονδία Κομμουνιστών Νεολαίων 'Ελλάδας (ΟΚΝΕ) τό 1922, πού αποτελεί ένα βαρυσήμαντο ιστορικό γεγονός γιό τό κίνημα της νεολαίας, είναι και δείγμα ότι τό κόμμα σεόθηκε δ καλύτερος φίλος και καθοδηγητής της νεολαίας. Τό ΚΚΕ δοήθησε μέ τή δημιουργία της ΟΚΝΕ να συνενωθούν οι σκόρπιες προαχθείς των πρωτοπόρων νέων και ή νεολαία να αποκτήσει γιό πρώτη φορά τή δικιά της συνεπή έπαναστατική όργάνωση μέ προοδευτικό ιδανικό. Τό κόμμα δοήθησε παραπέρα τήν όργάνωση ΟΚΝΕ ν' αναπτυχθεί, να επεξεργάζεται τό πρόγραμμα της πάλης γιό τίς δικαίσεις και, ιδίως μετά τό '931, τή δοήθησε να ξεπερδοεί τήν όργανωτική της στενότητα και ν' αρχίσει ν' αναπτύσσεται σε μαζική όργάνωση της νεολαίας. Στην απόφαση του 6ου Συνεδρίου του ΚΚΕ (1935) τονίζεται:

«... Χρειάζεται να ξεριζωθεί από μέσα απ' τίς γραμμές της ΟΚΝΕ δ σεχταρισμός. 'Η ΟΚΝΕ πρέπει να γνωρίζει τό προβλήματα, τίς ανάγκες, τήν ψυχολογία και τό χαρακτήρα της νέας γενιάς της χώρας μας και ν' ανταποκριθεί σ' αυτά» («Τό ΚΚΕ από 1931 ως τό 1952—Βασικά Ντοκουμέντα», σελ. 76-77).

Παρά τό λδοη και τίς αδυναμίες πού ήταν και φυσικό, ως ένα βαθμό, να δείξει, ιδίως στην παιδική της ηλικία, ή ΟΚΝΕ στάθηκε δοηθός του κόμματος στην όργάνωση των παλλαϊκών αγώνων. Τά μέλη της πδλαιψαν μέ ήρωισμό γιό τήν έφρημογή της κομματικής γραμμής στην νεολαία. 'Η συμβολή τους στους μαζικούς αγώνες των εργαζομένων, ή αντιπολεμική φιλειρηνική τους πάλη μέ τό συνέδριο πού όργάνωσαν, ιδίως ή ήρωική τους δράση μέσα στό στρατό, ή γεμάτη αυτοθυσία υπεράσπιση της κομματικής γραμμής μέσα στις φυλακές και στό Εερονήσια, όπως πχ. στό Καλπάκι και τή Μαρμάρω, πού βασανίζονταν οι νέοι κομμουνιστές, φαντάροι και ναυτες, ή υπερόχη τους πίστη και άντοχή στην σκληρή μακρόχρονη παράνομη δουλιά αποτελούν μια λαυπή σελίδα στό κίνημα της νεολαίας της πατρίδας.

'Η 'Όμοσπονδία της ΕΠΟΝ στό 1943 μέσα στις συνθήκες της χιτλεροφασιστικής κατοχής αποτελεί μια καινούργια απόδειξη της συνεχούς φροντίδας του κόμματος γιό τήν ανάπτυξη του κινήματος της νεολαίας. 'Ακόμα απ' τό 6ο Συνέδριο του 1935, τό ΚΚΕ στις αποφάσεις του σημείωσε τήν ανάγκη της δημιουργίας πλατιάς, μαζικής όργάνωσης νέων:

«Στίς συνθήκες της 'Ελλάδας, μέ τό δυνατό δημοκρατικό αντιφασιστικό κίνημα επιδίδεται ή δημιουργία μιας ένιας πλατιάς αντιφασιστικής όργάνωσης των νέων, πού θα περιλαμβάνει όχι μόνο τους νέους κομμουνιστές, αλλά όλους τους νέους, πού μισούν τήν αντίδραση, τό φασισμό, θέλουν τήν πρόοδο, τή λευτεριά, τήν ειρήνη» («Τό ΚΚΕ από 1931 ως τό 1952—Βασικά Ντοκουμέντα», σελ. 75).

'Η πατρίδα μας υποφέρει διπλά κάτω απ' τήν έπιροή του ξενικού κεφαλαίου, και πολύ περισσότερα κάτω απ' τίς συνθήκες της χιτλεροφασιστικής και σημερινής άμερικανικής κατοχής. Όλα τά δικαιώματα της νέας γενιάς στην ζωή, στην μόρφωση και στην χαρή καταπατούνται άσυστολα και αυτό βραίνει όχι μόνο τήν εργατική νεολαία αλλά και τήν αγροτική και σπουδάζουσα, τήν απταπληχτική πλειοψηφία της νέας γενιάς στην πάλη και στό χωριό. Νί γιατί τά ιδανικά πού θόβριζε μια ένια όργάνωση: της δημοκρατίας ενάντια στό φασισμό, της ειρήνης ενάντια στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο, της διεθνούς αλληλεγγύης και φιλίας άνδμεσα στους λαούς ενάντια στις φυλετικές και σωβινιστικές διακρίσεις, της δημιουργικής εργασίας ενάντια στην έκμετάλλευση και καταπίεση των εργαζομένων, της μόρφωσης και της χαράς ενάντια στην άγριαματσούνη και τή διασθορά, θα συγκινηθούν τό πιο πλατιά στρώματα των νέων και θα δώ συνένωναν στην πάλη γιό τήν πραγματοποίησή τους. Πά να σ' αυτή τή θέση τό κόμμα μας βοήθησε στην συνέναση των προοδευτικών όργανώσεων της νεολαίας σε μια ένια πανελλαδική όργάνωση νέων τήν ΕΠΟΝ.

Και πραγματικά ή ΕΠΟΝ μέ τή θαρραλέα δράση της ενάντια στους κοταχτητές έγινε ή πρώτη μαζική έθελοντική όργάνωση, κατόχησε και έπηρεασε τό πλατιά στρώματα της νεολαίας της χώρας. Οι παραδόσεις των αγώνων της ΕΠΟΝ στην πρώτη κατοχή, τό Δεκέμβρη και μετά τή Βάρκιζα, πού σ' όλους μας είναι γνωστές, μαζί μέ τίς παραδόσεις της ΟΚΝΕ, αποτελούν ένα πολύτιμο κεφάλαιο στην σημερινή πάλη της νεολαίας μας. Οι έκατοντάδες διαλεχτοί ήρωες πού μέ τό αίμα τους έγραψαν αυτό τό πλούσιο κεφάλαιο των αγώνων αποτελούν γιό πάντα σύμβολο πίστης και παραδειγματισμού γιό τή νέα γενιά μας πού ακολουθεί τό δρόμο τους. Τό κόμμα μας και στις καινούργιες συνθήκες της μεταβαρκιζιανής τρομοκρατίας βοήθησε τήν ΕΠΟΝ γιό να πάρει τό πλατύ μαζικό της χαρακτήρα και να κερδοει στις γραμμές της τίς πιο πλατιές μαζες. Στην απόφαση του 7ου Συνεδρίου ('Οχτώβρης 1945) έτσι μπαίνει τό καθήκον αυτό:

«'Η πλειοψηφία της ελληνικής νεολαίας πρέπει να όργανωθεί στην δημοκρατική της όργάνωση, τήν ΕΠΟΝ, πού σωστό είναι ν' άγκαλιδοει όλες τίς πολύμορφες όργανώσεις της νέας γενιάς, άθλητικές, έκδρομικές, μορφωτικές, έκπολιτιστικές» («Τό ΚΚΕ από 1931 ως τό 1952—Βασικά Ντοκουμέντα», σελ. 129-130).

Και ή κατοπινή απόφαση του ΠΓ της ΚΕ του ΚΚΕ (Δεκέμβρης 1945) δοηθοοσε και όργανωτικά τους νέους κομμουνιστές να μπόυν έπικεφαλής γιό τήν πραγματοποίηση του βασικού καθήκοντος της συνένασης των δυνάμεων της νέας γενιάς:

«Οι νέοι κομμουνιστές, πού δουλεύουν μέσα σ' όποιαδήποτε όργάνωση νεολαίας άπαλλδοσονται από κδοε άλλη κομματική δουλιά και υποκρέωση». («Τό ΚΚΕ από 1931 ως τό 1952—Βασικά Ντοκουμέντα», σελ. 159).

'Ετσι ή ΕΠΟΝ γίνονταν πραγματικά ή ένια'α μαζική όργάνωση της νεολαίας της 'Ελλάδας και έφτασε ναχει τό Γενάρη του 1946 στό πρώτο της Συνέδριο 450.000 μέλη νέους και 150.000 παιδιά στις έπονίτικες και δετοπουλίστικες όργανώσεις.

'Απ' τήν άνοιξη του 1946 κι δοτερα πού γιό δλο τό

λαϊκό μας κίνημα έμενε πιδ σάν μόνη λύση ή ένοπλη λαϊκή εξέγερση, μπροστά και στην ΕΠΟΝ έμπαινε τό καθήκον, παλαίοντας γιά τή νόμιμη ύπαρξη και δράση της, νά ανασυγκροτεί σύγχρονα τίς δυνάμεις της πάνω σέ συνωμοτική βάση και νά προετοιμάζεται οργανωτικο-τεχνικά γιά ν' αντιμετώπιζει τήν τρομοκρατία του έχθρου, νά σπένει νέους στό ΔΣΕ και νά οργανώνει τήν πάλη γιά τά ζητήματα της νεολαίας στίς κατεχόμενες περιοχές. Όμως ή αναδιοργάνωση και οργανωτικοτεχνική προετοιμασία της ΕΠΟΝ δέν έγινε όσο χρειαζόνταν έγκαιρα ώστε νά κατορθώσει ν' αντιμετώπιζει γρήγορα τά χτυπήματα του έχθρου. Η ανεπάρκεια αυτή διευκόλυνε τόν έχθρο στό νά δώσει πιά μεγάλα χτυπήματα, ν' αποσυνθέσει τίς περισσότερες οργανώσεις της ΕΠΟΝ και νά κάνει νά υποχωρήσει σημαντικά τό κίνημα της νεολαίας. Αυτό τό αποτέλεσμα ορέλλονταν ακόμα στην όπορουνιστική αντιμετώπιση της τρομοκρατίας του έχθρου μέσα στίς πόλεις. Στην αντίληψη ότι τίποτα δέ μπορεί νά γίνει, αντίληψη πού χαντάκωνε και σταματούσε τή δράση, έμπόδιζε τήν ΕΠΟΝ νά κάνει μέ τήν πύλη της τήν υπόθεση της διαφύλαξης των οργανώσεων της υπόθεση των μαζών της νεολαίας πού τήν υποστηρίζουν και ταν τροφοδοτούν μέ νέες δυνάμεις.

Πρέπει ακόμα νά ποθμε πώς παρά τό μεγάλο ποσοστό νέων στό ΔΣΕ τό πρόσωπο της οργάνωσης της νεολαίας δέ φάνηκε όσο χρειαζόνταν μέσα στόν ένοπλο αγώνα. Η πέμπτη δλομέλεια της ΚΕ του ΚΚΕ πού συήλθε τό Γενάρη του 1949 στό Γράμμο τονίζει αυτή τήν ανεπάρκεια της δράσης της νεολαίας μας σ' αυτό τό διάστημα.

«... άπαρδεχτή καθυστέρηση παρουσιάζουμε μέ τή ΔΝΕ. Πρέπει και εδώ στό πιά σύντομο χρονικό διάστημα νά βελτιώσουμε τήν κατάσταση, ριζικά μέ τήν κατάσταση της ΕΠΟΝ δίνοντας στή νεολαία και στίς οργανώσεις της, σ' όλες τίς εκζηλώσεις της πολιτικής, κρατικής, στρατιωτικής, εκπαιδευτικής ζωής μας, τή θέση πού τόσο άντρεία καταχτά μέ τό έπλο στό χί-ρι» («Τό ΚΚΕ άπό 1931 ως τό 1952—Βασικά Ντοκουμέντα», σελ. 196).

Πέρασαν τρία χρόνια από τότε πού ό μοναρχοφασισμός μέ τήν δλόπλευρη άμερικάνικη υποστήριξη σέ πολεμικά μέσα και τό πιάσπιατο χτύπημα της προδοτικής κλίμας του τίτο ανάγκασε τίς δυνάμεις του ΔΣΕ νά υποχωρήσουν. Η αντίδραση δημαγωγούσε άναίσχυντα τότε και υπόσχονταν στή στρατευμένη νεολαία άποστράτευση, άπολυτήριο, ειρήνη και άνοικοδόμηση, «περίοδο άνασυγκρότησης και άναδημιουργίας». Τά τρία τούτα χρόνια έβρισαν καινούργια πικρή πείρα στίς μύζες του λαού και της νεολαίας, έσοκέπασαν δλη τήν εγκληματική άδιαφορία και τό γκρεμό πού ήθελαν νά κρύψουν αυτές οι άνακοινώσεις.

Αντί γιά άποστράτευση ντύουν έκατοντάδες χιλιάδες νεολαία στό χαλί, πάνε νά φτάσουν τίς 700.000 πού διατάσσουν οι άμερικάνοι άφέντες, άποσπώντας και τούς φοιτητές και τούς μαθητές ακόμα άπ' τό θρανίο. Μέ τά συνεχή πολεμικά γυμνάσια και τίς άσκήσεις άερόμυνας, τά πολεμικά έργα, τίς πολεμικές προκλήσεις στό σύνορα των ΑΔ μέ άποκορύφωμα τίς τελευταίες θρασυτάτες ενέργειες στόν Έβρο πάνε νά μεγαλώσουν τήν πολεμική ψυχωση. Έντεκα καραβίες φαντόροι ως τώρα πετσοκόφηκαν στην Κορέα και άλλες πάντοτε έτοιμάζουν. Ο Ριτζίουέ και οι άλλοι άτλαντικοί μακελάρηδες μέ τίς συχνές τούς έπισκέψεις, τίς προσπθέσεις γιά σύμφωνη των πολεμικών συμφωνιών μέ τούς προδότες του Βελιγράδιου και τούς αντίδραστικούς της Αγκυρας, οργανώνουν τόν πόλεμο στό Βαλκάνια. Η νεολαία της Ελλάδας θέλει καθαρά τό μακελίο πού της μαγειρεύουν. Η άνεργία, ή πείνα είναι τί «άμυθλι» αυτού του πο

λεμικού άφηνιασμού πού μαζί μέ όλο τό λαό δοκιμάζε ή νεολαία μας. Στίς 400.000 άνεργους πού έχει ή Ελλάδα ένα μεγάλο ποσοστό είναι νέοι. 40% άπ' τήν εργαζόμενη νεολαία και 70% άπτή μαθητεύουμένη εργατική νεολαία είναι άνεργοι. 50.000 νέοι, έλεγε παλιότερα ή μοναρχοφασιστική «Ελευθερία», μπαίνουν κάθε χρόνο στην παραγωγή και μένουν ούσιαστικά χωρίς άπασχόληση. Τά μεροκάματα πού γιά τούς ένήλικους κατά μέσον όρο δέν ξεπερνούν τίς 22.000 γιά τούς νέους εργάτες και εργάτριες είναι μόλις 30-40%. Ο τελευταίος νόμος περί «μαθήτευση» επιτρέπει σά χαμηλότερο μεροκάματο 15% του κανονικού, είναι γνωστό ότι στό χί-ρια των έκμεταλλευτών βιομήχανων αυτό γίνεται μεγαλύτερο και παρατείνει αυτή τή δήθεν μαθήτευση—στην ούσια έεθωτική άπλήρωτη άγγareia—στό πέντε έως έξι χρόνια.

Τά χάλια της εκπαίδευσης πού δμολογούσε ό Παπανούτσος πριν δυό χρόνια τώρα μεγάλωσαν και μέ τή δική του και όλων των πλαστοπροβενιζελικών σκοταδιστών, τίς φροντίδες. Τό 1/100 του προϋπολογισμού δίναν στην εκπαίδευση και τώρα ό προϋπολογισμός προβλέπει κόψιμο των πιστώσεων πού προορίζονταν εις τήν άνέγερσιν και προαγωγήν σχολείων». 6000 δμολογούν κενές θέσεις δασκάλων και προβλέπουν διορισμό 450 μόνο κάθε χρόνο, αν διορίζονται και αυτοί. Μέ τίς πρόσθετες εισφορές τούς υποχρεωτικούς έρδνους, τήν αύξηση των διδάχτρων κλπ. προωθούν συστηματικά τά σχέδια τους και κλείνουν τίς πόρτες των σχολείων στό παιδίό του λαού.

Σ' αυτά τά σύντομα στοιχεία πού δίνονται γιά τή σημερινή κατάσταση της νεολαίας—ό σκοπός του άρθρου αυτού δέν ήταν νά δώσει εικόνα της κατάστασης άναλυτική—πρέπει νά προστεθεί ή συγκεκριμένη προσπάθεια διασποράς και έκφυλισμού πού γίνεται γιά τή νεολαία μας μέ τόν άμερικάνικο τρόπο ζωής. Όλες οι μοναρχοφασιστικές έφημερίδες κάνουν πω. διαμαρτυρούνται γιά τό «κύμα διασποράς και εγκληματικότητας». Τό δηλητήριο και τό διτρίδι εισήλθον πλέον εις τήν καθημερινήν ζωήν» έλεγε τό «Εμπρός». οι ένα άπ' τά πολλά τέτια σχόλιά του. Και πότε πότε δμολογούν ότι τά γκαγκατσιρικά φ' λμ και τά πορνογραφήματα παρασύρουν τή νεολαία σ' αυτό τό δρόμο. Δεκάδες είναι οι καθημερινές αυτοκτονίες και παιδιών 15 χρονών ακόμα, μέ τίς ίδιες πάντοτε άφορμές «εις λόγους οικονομικούς», «οιότι το έκομαν έξωση», «γιατί τόν άπέλυσαν», «οιότι δέν είχε τά μέσα νά θεραπευτεί» κλπ. Μία στό καθεστώς της άμερικανοκρατίας ή χιοι έχει σήσει άπ' τό πρόσωπο της νεολαίας μας. Πραγματικά εκπαιδευτικοί σύλλογοι βρίσκονται σέ διωγμό. Ο άθλητισμός παρουσιάζει τά χάλια πού είχαμε στους Όλυμπιακούς του Χέλσινκι—πιά χαμηλά δέν ύπήρχε θέση γιά νάρθει ή Ελλάδα.

Μέσα σ' αυτή τήν κατάσταση ή νεολαία πείθεται μέ τήν ίδια της τήν πείρα τί λογής είναι τό μέλλον πού της δίνουν ή άμερικάνικη κατοχή και τό άστοισιφικό-δικο καθεστώς των λακέδων της. Γι' αυτό και πιά πολύ δυναμώνει τήν πάλη της, άκούει τή φωνή του κόμματος, ένώνεται και δίνει όλες τίς δυνάμεις στην εκπλήρωση των καθηκόντων της. Μετά τήν υποχώρηση του ΔΣΕ, εφαρμόζει και ή ΕΠΟΝ τή γενική γραμμή πού χάραξε γιά δλόκληρο τό κίνημα μας ή όη Όλουέλια της ΚΕ του ΚΚΕ :

«Νά μεταφέρει τό κέντρο βάρους της δουλιές του στην οργάνωση και καθοδήγηση των οικονομικών και πολιτικών αγώνων όλων των στρωμάτων του εργαζόμενου λαού, στην πρώτη γραμμή της εργατικής τάξης και των υπαλλήλων, των έσοπιτωμένων αγροτών, των έκατοντάδων χιλιάδων τραυματιών, άναπήρων και θυμάτων πολέμου, των γυναικών και της νεολαίας» («Τό ΚΚΕ άπό 1931 ως τό 1952—Βασικά Ντοκουμέντα», σελ. 204).

Παρά την καθυστέρηση που είχαμε στη δουλειά της ΕΠΟΝ στα χρόνια του εμφυλίου πολέμου, ιδιαίτερα στις κατεχόμενες περιοχές οι παραδόσεις των αγώνων της δεχί μόνο δεν έσβησαν αλλά αντίθετα και στις καινούργιες συνθήκες της σκληρής παράνομης δουλειάς, της δράσης των μαζικών αγώνων, η νεολαία μας έδειξε και δείχνει ακατάβλητο ένθουςιασμό, ήρωισμό και αυταπάρνηση. Με τη συνεχή βοήθεια του κόμματος η ΕΠΟΝ ανασυγκροτεί προοδευτικά τις παράνομες οργανώσεις και ξεδιπλώνει μαχητικά τη σημαία της πάλης για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων της νεολαίας, στέκει στο πλευρό του λαού μας στους αγώνες του για τη λευτεριά και τη δημοκρατία, για την υπεράσπιση της ειρήνης, ενάντια στην αμερικανοκρατία και τον πόλεμο. Και μέσα στις συνθήκες της αμερικανικής κατοχής που βαστίζει και την ΕΠΟΝ σε παρανομία, ο χαρακτήρας της δραστηριότητας παραμένει πλατύς, μαζικός. "Αν και σήμερα η παρανομία έχει περιορίσει τον αριθμό των οργανωμένων μελών της ή έπιση της στη νεολαία είναι πλατιά και πολλοί είναι οι νέοι που αν και έξοκμένοι οργανωτικά ακολουθούν τη φωνή της ΕΠΟΝ από το ΡΣΕΕ και συμβάλλουν μ' όλες τους τις δυνάμεις στην δραστηριότητα των πλατιών μαζικών αγώνων του λαού και της νεολαίας, που ξετυλίγονται στην πατρίδα μας.

Τό ΚΣ της ΕΠΟΝ στην απόφασή του στις 20 Μάρτη 1951 έκανε μια γενική έκτιση της πάλης της νεολαίας και ανέλυσε τα καθήκοντα με βάση τη γενική γραμμή του κόμματος. Κάλεσε τη νέα γενιά με πλέρια επίγνωση των κρίσιμων στιγμών που περνάει η πατρίδα, ο λαός κι η νεολαία μας να παλαίψει με αποφασιστικότητα στους καινούργιους αγώνες, στις απεργίες, στις διαδηλώσεις, στη διαφωτιστική δουλειά να σταθεί μ' αλύγιστη πίστη στις φυλακές και τα στρατόπεδα που τή ρίχνουν οι αμερικάνοι καταχρηστές κι οι λακέδες τους. Σε κάθε χωριό και πόλη σε κάθε τόπο που ζει και δουλεύει ή μαθαίνει ή νέα γενιά ακούστηκε το καινούργιο έθνικό προσκλητήριο «Ένωθείτε», που άκουσαν η ΕΠΟΝ οι έλληνες τους νέους και τις νέες της Ελλάδας. Έλληνες και Ελαιομακεδόνες, ανεξάρτητα από πολιτικές, θρησκευτικές πεποιθήσεις και κοινωνική προέλευση, σάπιασμα ένδοξης και πάλης κάτω από ένα κοινό έθνικοσυνελευθερωτικό, αντιιμπεριαλιστικό, αντιφασιστικό, φιλεργητικό πρόγραμμα, για την ειρήνη και την έθνική λευτεριά, το ψωμί, τη μόρφωση, τη χαρά.

Η νεολαία μας έκανε σ' αυτό τό διδάγμα σοβαρά βήματα προς την πραγματοποίηση της ένότητάς της. Έτσι τον Αύγουστο του 1951 μέσα στο φούντωμα των προεκλογικών μαζικών αγώνων τό συμβούλιο της άριστερης φιλελεύθερης, άριστερης ριζοσπαστικής νεολαίας και στέλεχη άλλων οργανώσεων αποφάσισαν την αυτοδιάλυσή τους και την ίδρυση της «Ένιαίας Δημοκρατικής Νεολαίας Ελλάδας»—ΕΔΝΕ. Σε συνέχεια τό ΚΣ της ΕΔΝΕ απευθύνεται τό Σεπτέμβρη 1951 προς τις άλλες οργανώσεις νεολαίας της ΕΠΕΚ, φιλελεύθερων κλπ. των προσκόπων και της ΧΑΝ και τις καλεί σε κοινή σύσκεψη για τη συνεργασία των οργανώσεων νεολαίας. Την έκκληση αυτή επανέλαβε η ΕΔΝΕ και φέτος τον Ιούλη 1952. Τό κίνημα για την ένότητα της νεολαίας στην πάλη για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων της γίνεται όλο και πιο δυνατό. Η νέα γενιά σε κάθε τόπο που ζει και δουλεύει ή μαθαίνει δυναμώνει την ένωμένη πάλη της. Κοινή έπιτροπή πχ. σπουδαστών, όπως και μαθητών και νέων εργαζομένων διαμαρτυρήθηκε για τη σύλληψη του σπουδαστή Ν. Νικολάου. Ακόμα πιο χαρακτηριστικές είναι οι κοινές εκδηλώσεις της νεολαίας για την άμνηστία και προπαντός οι εκδηλώσεις διαμαρτυρίας για τον ήρωα Μπελογιάννη. Τό συμβούλιο της νεολαίας της ΕΠΕΚ Θεσσαλονίκης παρατήθηκε σ' ένδειξη διαμαρτυρίας για την έκτέλεση του Μπελογιάννη, τό ίδιο δια-

μαρτυρήθηκε και τό ΔΣ της νεολαίας της ΕΠΕΚ στην Αθήνα. Η ένότητα της νέας γενιάς ήταν και μένει και σήμερα άπαραίτητη προϋπόθεση για την έπιτυχία στην πάλη.

Μαζί μ' όλο τό λαό μας παλαίβουν οι νέοι κι οι νέες μας για την ειρήνη που άποτελεί κοινό πόθο τους, ενάντια στον πόλεμο που έτοιμάζουν αμερικάνοι ιμπεριαλιστές και οι μοναρχοφασίστες λακέδες τους. Οι σπουδαστές παλαίβουν ενάντια στην έπιστράτευση τους. Ο σπουδαστής της ανώτατης έμπορικής Αλξέου σε συνέλευση της σχολής του δηλώνει: «Η έπιστράτευση των φοιτητών δεν ύπαγορεύεται σήμερα από καμιά έθνική ανάγκη». Οργανώνονται σε κάθε τόπο έπιτροπές υπεράσπισης της ειρήνης. Την έπόμενη άπ' την έκτέλεση του Νικηφορίδη, που έγινε γιατί όργωνσε ένα τέτοιο φιλεργητικό μέτωπο Νέων στη Θεσσαλονίκη, στην Αθήνα κυκλοφόρησαν χιλιάδες προκηρύξεις της ΕΠΟΝ για την Ειρήνη, γράφθηκαν 50 συνθήματα και κρεμάστηκε στο δρόμο του σπιτιού του μεγάλο πλακάτ. Στην καμπάνια για την ύπογραφή των εκκλήσεων της Στοκχόλμης και τό συμβώνιο ειρήνης χιλιάδες νέοι υπέγραψαν και συγκέντρωσαν ύπογραφές. Μία όμάδα σπουδαστές του Πολυτεχνείου έγραψε: «Υπογράφοντας την έκκληση της Στοκχόλμης θέλουμε ν' άκουστεί ή φωνή μας, πως δε θα γίνουμε ποτέ υπηρέτες των δολοφόνων του λαού. Και ότι τό νιάτα της Ελλάδας ποτέ δε θα πολεμήσουν ενάντια στους νέους της Σοβιετικής Ένωσης και των ΑΔ». Ένας νέος άπ' την Κυψέλη δημοσίευσε την ύπογραφή του στην έφημερίδα «Φρουροί της Ειρήνης» με τό λόγια «έγώ ένα κατεστραμμένο παιδί, που δοκίμασα από κοντά τη φρίκη του πολέμου δίνω τό λόγο μου ότι θα είμαι πάντα στο πλευρό όλων αυτών των αγωνιστών της ειρήνης έτοιμος να δώσω και τό πιο πολύτιμο που έχω». Τέτα γράμματα δημοσιεύονταν πολλά στην έφημερίδα της ΕΔΝΕ «Φρουροί της Ειρήνης» που είχε άνοη: «μεγάλη καμπάνια για την ειρήνη πάνω σε πέντε έρωτήματα. Στον τρίμηνο άπολογισμό που πρόλαβε να δημοσιεύει, πριν την κλείσουν, είχαν απαντήσει 15 χιλιάδες άγνωστοι στην καμπάνια της.

Τό μίσος της νεολαίας μας για τον πόλεμο εκφράζεται χαρακτηριστικά και στη στρατευμένη νεολαία παρά την άφόρητη τρομοκρατία που έπικρατεί μέσα στο στρατό. Τό πλήρωμα του άτμοπλοίου «Ελληνικό», όπως έγραφε μία έπονίτισσα προς τό ραδιοσταθμό της Μόσχας, που τό μεγαλύτερο μέρος του άποτελούνταν από νεολαίους, έγκατέλειψε τό πλοίο όταν έμαθε ότι θα στείλουν στην Κορέα με πολεμικό υλικό. Άπ' τη Σαγκάη μεταδόθηκε ότι έλληνες και τούρκοι φαντάροι στασίασαν πέρσι τό καλοκαίρι μέσα στο καράβι που τους πήγαινε στην Κορέα και οι μοναρχοφασίστες δολοφόνησαν τον έλληνα άνθυπολοχαγό που ήταν έπικεφαλής της στάσης.

Τόν έρχομό του Ριτζουέι ύποδέχτηκαν οι έπονίτες με προκηρύξεις που σκορπίστηκαν στην Αθήνα, Πειραιά, Θεσσαλονίκη για την Ειρήνη, συμμετέχοντας έτσι μαχητικά στην άπάντηση που έδωσε ο λαός μας στον άτλαντικό μακελάρη μ' άνώτερη έκφραση τό πλακάτ του Μετοχικού «Στρατηγέ χολέρα Εκκουμπίου—Ειρήνη» που είχε την ύπογραφή «Όμάδα Μπελογιάννη». Τό αδόρημο κίνημα της νεολαίας ενάντια στον πόλεμο εκφράζεται πολύ χαρακτηριστικά στο μεγάλο αριθμό άνυπόταχτων. Οι μοναρχοφασιστικές έφημερίδες σημειώνουν με τρόπο πως έφτασαν τούς 30.000. Είναι βέβαιο πως άπ' τό αδόρημο αυτό κίνημα «κινδυνεύει να προκληθεί τεραστιάς έκτάσεως πρόβλημα», όπως γράφει τό «Βήμα» και «θα πρόκειται περί πρωτοφανούς άναστατώσεως». Και φυσικά πολύ χειρότερος τρόμος θα τούς πιάσει όταν τό κίνημα αυτό όργανωθεί και οι τριάντα γίνονταν χρειαστεί τριακόσιες και έξακόσιες χιλιάδες φαντάρων που θα πολεμήσουν ενάντια στον πόλεμό τους. Οι στρατευμένοι νέοι παλαίβουν και θα παλαίβουν με όλους τούς τρόπους, ώστε τον πόλεμο πού έτοιμάζουν οι μοναρχοφα-

Η ΝΕΟΛΑΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ ΣΤΗΝ

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ

55

σίστες κατ' έντολή των αμερικανοδύγγλων ιμπεριαλιστών να τους τόν κάνουν τάφο.

Σοβαρή είναι η συμβολή της νεολαίας καί σ' όλους τους οικονομικούς καί τους άλλους μαζικούς πολιτικούς αγώνες του λαού μας. Οι νέοι εργάτες συμμετέχουν ενεργά στους γενικούς απεργιακούς αγώνες, υπερασπίζονται τα ιδιαίτερα δικαιώματά τους στη δουλειά, το μεροκάματο την επαγγελματική μόρφωση. Οι μαθητές καί φοιτητές κινούνται επανειλημμένα σε διαμαρτυρίες, κινητοποιήσεις, απεργίες. Οι δύο περσινές μαθητικές απεργίες, η μεγάλη απεργία των φοιτητών που κράτησε δεκαπέντε μέρες, η απεργία των 3000 σπουδαστών της Σιδικανιδείου, οι κινητοποιήσεις των άλλων νυχτερινών επαγγελματικών σχολών, όπως μέσης εμπορικής των 'Αθηνών κλπ., είναι ορισμένα γεγονότα απ' την πάλη της νεολαίας γι' την υπεράσπιση των δικαιωμάτων της. Μεγάλη έκταση πήραν οι κινητοποιήσεις της νεολαίας καί κυρίως των φοιτητών καί μαθητών γι' την ένωση της Κύπρου με άποκορύφωμα τη συμμετοχή της νεολαίας στην τελευταία κινητοποίηση όλου του λαού στην πλατεία Μπελογιάννη στην 'Αθήνα που ήταν μια παλλαϊκή μαχητική διαδήλωση ενάντια στους αμερικανοδύγγλους ιμπεριαλιστές καί τα όργανά τους. Στους πολιτικούς αγώνες, ενάντια στο φασισμό καί τη δικτατορία συμμετέχουν επίσης ενεργά. Όταν ο Παπάγος έπισκέφθηκε την Κοζάνη οι έπονίτες έγραψαν συνθήματα καί τράκ «Κάτω ο Παπάγος—Ειρήνη!».

Με ιδιαίτερο πείσμα, έφευρετικότητα καί αυτοθυσία η νεολαία συμμετέχει καί στην παράνομη δουλειά. Η φωτεινή επιγραφή «Ειρήνη—ΕΠΟΝ» άναψε καί πάλι στο κέντρο της 'Αθήνας, του Πειραιά καί στους λόφους κοντά στα χωριά. Σημαίες κρεμούν οι έπονίτες στους έξωστες των κινηματογράφων καί τα σύματα των δρόμων. Τράκ καί προκηρύξεις μοιράζονται κατά χιλιάδες, γι' την ειρήνη, γι' την άμνηστία καί τη σωτηρία του ήρωά μας Μπελογιάννη, ενάντια στην αμερικανοκρατία καί το φασισμό, ενάντια στον έρχομό του 'Αιζενχάουερ καί τη συμμετοχή στο βορειοατλαντικό, ενάντια στη φασιστική συγκέντρωση των έργατοκράτηνων την Πρωτομαγιά. Οι μοναρχοφασιστικές έφημερίδες έντρομες δημοσιεύουν φωτοτυπίες αυτών των τράκ, αλλά κανένας άφορισμός δέ μπορεί να σταματήσει την παράνομη δράση της νεολαίας. Οι παράνομες έφημερίδες πληθαίνουν καί εξακολουθούν να διαβάζονται καί να κυκλοφορούν από χέρι σε χέρι. Έπανεκδόθηκε στο τελευταίο διάστημα η «Λεβεντιά», όργανο της ΕΠΟΝ 'Αθήνας, εκδίδεται επίσης ο «Νος άγωνιστής», το «Φλάμπουρο»—όργανο της ΕΠΟΝ Πειραιά, «Άγωνιστές της Λευτερίας καί της Ειρήνης»—όργανο της έργαζόμενης νεολαίας, «Φλόγα»—της ΕΠΟΝ σπουδαστών, «Τό κρυφό σχολειό»—της ΕΠΟΝ μαθητών κλπ. Όλη αυτή η παράνομη δράση δείχνει ότι η ΕΠΟΝ με την άμεση βοήθεια καί την καθοδήγηση του κόμματος άνασυνκροτεί προοδευτικά τις δράσεις της, κερδίζει τη μαζική συμπαράσταση της νεολαίας, πλαταίνει με καινούργια στρατολογία τις δυνάμεις της καί μπαίνει σιγά-σιγά έπικεφαλής στους αγώνες της νεολαίας μας.

* * *

Μελετώντας τους πολύμορφους αγώνες που κάνει σήμερα η νεολαία μας πρέπει να δοθούμε σ' ένα χαρακτηριστικό τους εκτός απ' το ότι αποτελούν άναπόσπαστο κομμάτι του λαϊκού μας κινήματος, ότι έχουν σύγχρονα βαθιά διεθνιστικά χαρακτήρα. Η νεολαία μας αισθάνεται στην πάλη της όχι μονάχα της, ξεκομμένη, αλλά πως αποτελεί κομμάτι της παγκόσμιας στρατιάς των νέων, κομμάτι του παγκόσμιου στρατοπέδου της Ειρήνης που έχει έπικεφαλής το μεγάλο δόσκαλο καί φίλο του λαού μας ΣΤΑΛΙΝ. Τό δείχνει αυτό στα χαιρετιστήρια που στέλνει στα διάφορα σώματα του παγκόσμιου κινήματος Ειρήνης, στις εκκλήσεις που άπευθύνει γι' τη σωτηρία

των δεσμευμένων αγωνιστών μας. Οι 16 έπονίτες άπευθύνονται στην οργανωτική έπιτροπή του III Παγκόσμιου Φεστιβάλ με τα λόγια: «Εμείς οι κρατούμενοι στις φυλακές 'Αδέρωφ, 16 νέοι Έλληνες πατριώτες, στέλνουμε σε σας, την άκατανίκητη δύναμη της ειρήνης άδερφικό χαιρετισμό». Καί σε άλλο τους μήνυμα προς την ΠΟΔΝ έγραψαν: «Πιστεύουμε στην τεράστια δύναμη της νεο-λαϊστικής αλληλεγγύης». Η έπονίτισσα που άναφέραμε καί πιο πάνω γράφει στο γράμμα της προς το ραδιοσταθμό της Μόσχας: «Αδέρφια! Δοσ μακριά μας κι αν βρίσκεστε, σας γράφουμε μ' αυτό το γράμμα μας, ότι είστε μαζί μας». Σε χαιρετιστήριο προς το Παγκόσμιο Συνέδριο Ειρήνης—στη Βαρσοβία 500 κρατούμενοι των φυλακών Λευκάδας κι άνάμεσά τους πολλοί νέοι καί φοιτητές έλεγαν «Κάθε άνθρωπος, όποιος κι αν είναι, όπου κι αν βρίσκεται πρέπει να δώσει το παρόν στο προσκλητήριο της ειρήνης. Έτσι καί μες δέ θα λειψουμε απ' το προσκλητήριο τοτο». Γι' τα Ιδανικά της Λευτερίας, της Δημοκρατίας καί της Ειρήνης παλαίει η νεολαία μας καί νιώθει πολύ καλά πως είναι τα ίδια τα παγκόσμια Ιδανικά της προόδου γι' τα όποια παλαίβουν οι έργαζόμενοι καί οι νεολαίες όλων των χωρών.

Ο ήρωισμός, η λεβεντιά, η αυτοθυσία διακρίνει σήμερα την πάλη της νεολαίας μας. Καινούργιοι ήρωες ρίψαν με το αίμα τους ακόμα πιο πολύ την πίστη της νεολαίας μας στη νίκη. Η νέα γενιά στέκει στο ύψος των ήρωικών παραδόσεων που ο λαός μας με έπικεφαλής το ΚΚΕ έχει δημιουργήσει. Η Ιδιομορφία της ηλικίας της, έλεγε γι' τη νεολαία ο Καλίνιν, βρίσκεται στον τεράστιο έσωτερικό πόθο που έχει γι' μια ζωή γεμάτη Ιδανικές πράξεις. Ο νέος έχει πάντα τον πόθο της αυτοθυσίας. Η νεολαία της 'Ελλάδας δείχνει καί σήμερα πως έχει έξαιρετικά άνεπτυγμένο το χράσμα αυτό της παλικαρίας καί της αυτοθυσίας. Εκτός απ' την καθήκον της δράση ή στάση των νέων μας στις φυλακές καί στις έξορες γεμίζει έθνική περηφάνεια κάθε τιμιο άγωνιστή καί άνθρωπο στην πατρίδα μας. Οι 16 έπονίτες άπαντούν στους στρατοδίκες: «Εμείς είμαστε πέρσωνοι που ανήκουμε στην ΕΠΟΝ καί δεν άποκηρύσσουμε τον ίδιο τον έαυτό μας». Η άγέρωχη στάση τους στο διαστήριο, οι φλογερές άπολογίες τους συγκίνησαν τις νεολαίες όλων των χωρών, στάθηκαν εύμεσολο στην πάλη της δικιάς μας νεολαίας, που τίμησε κι όλους τον Μάνθο Τσιμπουκίδη, έναν απ' τους τέσσερις που καταδικάστηκαν σε θάνατο, ψηφίζοντάς τον γι' αβουλήτη.

Παντού η νέα γενιά μας παραδειγματίζεται καί έμπνεύεται απ' το παράδειγμα των κουκουέδων μπροστάρηδων του αγώνα. Η καινούργια βάρδια των άγωνιστών μας άντλη έθρος κι προσπαθεί ν' άκολουθήσει το δρόμο του χράζε ο Μπελογιάννης. Είναι χαρακτηριστικό ότι καί στις δυό δίκες του μεγάλου μας ήρωα, απ' το δικό του άμετρο σθένος παίρνουν περίσσια δύναμη καί οι έπονίτες που δικάζονται μαζί «Άγάπησα την ΕΠΟΝ, λέει ο έπονίτης Σολωμός στην πρώτη δίκη, γιατί μ' έδηγησε στο πλευρό της ελληνικής νεολαίας, στον τιμημένο δρόμο της έθνικής αντίστασης καί μου έμαθε, ότι η λευτεριά δέ χαρίζεται αλλά καταχτιέται με άγώνες, με αίμα, με δάκρυα, με θυσίες». Ο έπονίτης Λαζαρίδης στέκεται πιστός μαθητής του ήρωα Μπελογιάννη στη δεύτερη δίκη, έτοιμος να τον άκολουθήσει ως το θάνατο καί άπευθύνει τα άγέρωχα λόγια στους δικαστές του: «Πάντοτε πίστευα καί πιστεύω στα κομμουνιστικά Ιδανικά. Πιστεύω ότι το ΚΚΕ άγωνίζεται γι' το λαό, γι' την καλύτερη κι ευτυχισμένη ζωή, γι' όλους μας».

Σήμερα που η ήρωική θυσία του μεγάλου μας ήρωα Νίκου Μπελογιάννη στέκεται δρόσμο στην άνάπτυξη της παλλαϊκής πάλης, έμπνέει όλους τους άγωνιστές, άνεμόζει την έπιμονή καί μαχητικότητα τους, η διαπαιδαγώγηση της νεολαίας μας με το παράδειγμα της ύπεροχης Ζωής του πρέπει ν' αποτελεί συνεχή φροντίδα της ΕΠΟΝ. Τη νεολαία της 'Ελλάδας τη συγκίνησε θα-

STAT

θιδ και τη συνταγή. Εξή η ήρωική πάλη και η εκτέλεση του Μπελογιάννη και δη η μάχη που δόθηκε απ' το λαό μας γι' τη σωτηρία του. Έδειξε κι εδώ η νεολαία μας πόσο είναι ευαίσθητη ν' ακούει κάθε φορά το κάλεσμα του καθήκοντος, τη φωνή του κόμματος.

Σ' αυτή τη διάρκεια της μάχης του Μπελογιάννη η νεολαία κινητοποιήθηκε δραστήρια γι' τη σωτηρία του, πλάτυνε πιά πολύ την ενότητά της σ' αυτή την πάλη. Έκατοντάδες νέοι επικέκλησαν το πρωθυπουργικό γραφείο και άπαιτησαν να μην εκτελεστεί ο Μπελογιάννης. Στις 21 του Μάρτη το πρωί στο Πανεπιστήμιο και στις συνοικίες της Αθήνας έγιναν διαδηλώσεις διαμαρτυρίας των φοιτητών και των εργαζόμενων νέων. Σ' αυτές τις κινητοποιήσεις πήραν μέρος και μάζες νέων η στελέχη που έπηρεάζονται απ' την ΕΠΕΚ και απ' τα άλλα κόμματα. Μετά την εκτέλεση η αγανάκτηση κρυφώθηκε. Η υπέρβαση έκδηλωση των 500 φοιτητών που έβρναν με λουλούδια τον τάφο του ήρωα ή-αν η άπαρχή σειράς παρόμοιων εκδηλώσεων. Στα σχολεία το σύνολο των μαθητών εκδηλώνονταν ενάντια στη δολοφονία.

Είναι φανερό πως οι προοπτικές που εανοίγονται τώρα με την άνοδο που έχει το κίνημα της νεολαίας και το ήρωικό παράδειγμα του Μπελογιάννη που έμπνευσε ιδιαίτερα τους νέους και τις νέες μας, είναι μεγάλες. Γιατί πρέπει εδώ να πούμε ότι πορ' την ανάπτυξη της θωρακικής πάλης της νεολαίας μας, η ΕΠΟΝ δεν κατόρθωσε να αποκρυσταλλώσει και οργανωτικά, στον ίδιο βαθμό, την ανάπτυξη τούτη: Δεν ξεπεράστηκε ακόμη ολοκληρωτικά η οργανωτική καθυστέρηση που σημείωσε η πμπη και έκρηξη ολομέλειας. Πολλοί έποντες μένουν άνομα άθρανα, ή μάζα των οργανώσεων σε τριτάτες κλπ. είναι ακόμη μικρή. Το ξεπέρασμα τη οργανωτική καθυστέρηση έχει σήμερα πρωταρχική σημασία. Και αθημερινά, δύσκολα είναι αλήθεια και άργα, με σταθερά συντελείται η καινούργια άνοδος του κινήματος της νεολαίας που έρχεται σε συνέπεια και της γενικόλης ανόδου του επαναστατικού κινήματος. Και η σημασία που έχει το πυράπια δυνάμωμα της πάλης της νεολαίας είναι το ίδιο σοβαρή. Είναι χαρακτηριστικό πως γι' αυτό με ιδιαίτερη λίσσα χτυπούν οι μοναρχοφασίστες το κίνημα της νεολαίας και η λίσση ΕΠΟΝ άμεσα μπορεί να στοιχίσει το θάνατο. Άλλα και την ΕΔΝΕ και κάθε προοδευτικό μαζικό σύλλογο προσπαθούν να διαλύσουν. Ο προβοκάτορας τροτσκιστής Πανακωσταντίνου σε ραδιοφωνικά του σχόλια στην επέτειο της ΕΠΟΝ καθρέφτισε όλα τ' όντα τους: «... ΕΠΟΝ ότι μόνο δέξια λύση μετά την κατοχήν, είπε, άλλ' ένοση ιδιαιτερώς

και πρότεινε—τί άλλο;—να ένισχυθεί η τρομοκρατία, ν' ούξει ή γκαγκοτερική προπαγάνδα. να έντωθεί ο αμερικονικός τρόπος ζωής γι' ν' αποτραβήξει τη νεολαία απ' τα άμεσα προβλήματα της. Μα τίποτε δε μπορεί να τους ιώει απ' τους έφιντες τους. Το κίνημα της νεολαίας μαζί μ' όλο το λαϊκό κίνημα φουντώνει και θεριεύει. Ο σ. Μπριζιώτας στην είσησή του στη 2η ολομέλεια της ΚΕ του ΚΚΕ τονίζει ότι:

«Οι άγωνες της νεολαίας αποτελούν σοβαρή συμβολή στην πάλη του ελληνικού λαού γι' τη ζωή, την ειρήνη, τη δημοκρατία».

Ο δρόμος της τιμής και του καθήκοντος που έχει διαλέξει η νέα γενιά μας είναι μακρύς και δύσκολος. Πολλές και πιά σοβαρές μάχες μάς περιμένουν. Μείνει ψηθεί κιόλας η νεολαία μας μέσα στη μακρόχρονη πάλη. Της δίνει κύριο ρόλο και δύναμη διεθνής συμπράταση. Αποτελεί έγγυηση το ότι καθοδηγείται απ' το πρωτοπόρο κόμμα της εργατιάς μας που άσφαλώθηκε στα 34 χρόνια της ιστορίας του, ότι η βοήθανε στο δρόμο του άγωνα τόσοι παλιότεροι σύντροφοι, οι κουκουέδες, σ' αυτό Μπελογιάννη. Ιίποτα δε μπορεί να σταθεί άεπείραστο εμπόδιο γι' να πραγματοποιήσει το καθήκον της που μένει και σήμερα: να ένωθεί και να παλαίψει πιά μαχητικά, πιά αποφασιστικά στους καινούργιους άγώνες που ώριμίζουν, γι' την ειρήνη και την Έθνική λευτεριά, το ψωμί, τη μόρφωση και τη χαρά, στους άγώνες που θα μάς δώσουν τη Νίκη.

«Δε μπορεί να ύπάρχει—μάς μαθαίνει ο σ. Ζαχαρίας στην „Απέντησή του σε έποντες και έποντοδ λε;”—πιά ευγενικά φιλοδοξεί γι' κανένα νέο και νέα, γι' κανένα παιδί στην πατρίδα μας; από το νά σταθεί άντ'είας με το Μπελογιάννη αγωνιστής του λαού. Το ίδιο αποφασιστικός, σταθρός, άτρη μαχτός. Ασυμπάδα που καίει πάντα στητή, μόνο γι' το λαό και ως το τέλος Μεγάλη καρδιά που άγκαλιάζει όλο το λαό και όλο τ' όν κόσμο που τους δίνει δη τ' όν άγώνα. Μυλό και μάτι που μετρά σωστά, όπολογίζει, στρεφά και όρα σίγουρα. Άγωνιστής που γι' την ύπόθεση του λαού δίνει όλο τ' όν γι' τους εχθρούς του λαού δέν έβρει συμβιβασμό και ύποχώρηση. Καθοδηγητής και μάχηκός, που είναι άειλίχτος στη λιποταξία, στην τ'όλάντευση, στη συνθηκολόγηση, τ' όν τ'όλάντεια. Έργαγωγής που χιτίζει άτρίνταχτα τη γερή παρμόνη κομματική άργάνωση πρωταρχική προϋπόθεση γι' το νά η Κουκουέδες και μπροστάρης. Αυτό τ'ό λείε δλα».

ΟΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΜΑΣ ΣΤΙΣ Α. ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΕΣ

Σοβαρό ρόλο στη ζωή των προσφύγων μας που ζουν και εργάζονται στις Α. Δημοκρατίες παίζουν οι εφημερίδες μας που εκπαιδεύουν οι οργανώσεις μας. Οι εφημερίδες μας στο διάστημα της έκδοσής τους έχουν πραγματοποιήσει αξιόλογη πρόοδο. Έχουν αρχίσει να γίνονται οργανικά καθοδηγήσεις που βοηθούν τις κομματικές οργανώσεις στην πλήρη τους για την εφαρμογή της κομματικής γραμμής. Είναι τα κυριότερα όργανα μαζικής διαφώτισης που εκλαϊκεύουν τις επιτυχίες της ανοικοδόμησης της νέας ζωής, διακαταναγκάζουν επαναστατικά-μαχητικά τους πρόσφυγές μας πάνω στο πνεύμα της πάλης του ελληνικού λαού ενάντια στην αμερικανοκρατία και το φασισμό.

Όλες οι εφημερίδες μας δίνουν υλικό για την πάλη του λαού μας στην Ελλάδα, αξιοποιούν άρετα τις εκπομπές του Ραδιοσταθμού «Ελευθερή Ελλάδα», και δίνουν στο κέντρο της προσοχής των προσφύγων μας τα βασικά ζητήματα των οργανώσεών μας.

Άλλες λιγότερο και άλλες περισσότερο δίνουν υλικό απ' τη χώρα που εκδίδονται και προσπαθούν να διακαταναγκάζουν τους πρόσφυγές μας πάνω στο πνεύμα της οικοδόμησης του σοσιαλισμού. Μια σοβαρή στροφή έχουν κάνει όλες οι εφημερίδες στα ζητήματα που απασχολούν τους πρόσφυγες. Κάθε εφημερίδα έχει οργανώσει ένα δίκτυο αντιστοιχιών και δημοσιεύει σε κάθε της φύλλο ανταποκρίσεις και ρεπορτάζ απ' τη ζωή των προσφύγων. Στις αρχές αυτού του χρόνου ο «Δημοκράτης» είχε 70 ανταποκριτές, ο «Α. Αγώνας» 76, η «Νέα Ζωή» 30, η «Α.Υ.Ε.» 34. Στις ανταποκρίσεις και τα ρεπορτάζ των εφημερίδων γύρω απ' τα ζητήματα των προσφύγων υπάρχουν πολλά κομμάτια που δείχνουν τα καλά παραδείγματα και τις πρωτοβουλίες, όπως επίσης και άλλα που χτυπούν τις αδύνατες πλευρές και δοθούν για το ξεπέρασμά τους.

Πιο ειδικά μπορούμε να τονίσουμε ορισμένα καλά σημεία που παρατηρούν οι εφημερίδες και που θα βοηθούσαν για τον πλουτισμό της πείρας ανάμεσά τους.

Η «Νέα Ζωή» και τελευταία ο «Α. Αγώνας» κάνουν ένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον των ζητημάτων που πρέπει να ανταποκριθούν οι εφημερίδες μας. Απασχολούνται με τη ζωή των προσφύγων, τη ζωή της Α. Δημοκρατίας, δίνουν τα κυριότερα από τα διεθνή γεγονότα και αρκετό υλικό από τους αγώνες του λαού μας στην Ελλάδα.

Η «Νέα Ζωή» και ο «Α. Αγώνας» προωθούν τα προγράμματα της χώρας που βγαίνουν και τα συνδέουν με τις απαιτήσεις των προσφύγων μας, όπως λχ. η καμπάνια για τη νομισματική μεταρρύθμιση στη Ρουμανία, ή αμύλλα για την πρωτομαγιά κλπ.

Η «Α.Υ.Ε.» με μια σειρά κύρια άρθρα, με την καμπάνια της για την αμύλλα βοήθησε τη γενική προσπάθεια της οργανώσεως. Ορισμένα άρθρα της «Α.Υ.Ε.» όπως πχ. στο φύλλο της 15/4/52 για την πολιτισμένη ζωή του κόσμου μας, το άρθρο για την αξιοποίηση του βιβλίου και για τη μαρξιστική προσπάθεια είναι καλογραμμένα και βοηθούν πολύ τη δουλειά μας. Η «Α.Υ.Ε.» έχει πιά στρωτό γράψιμο.

Ο «Δημοκράτης» δημοσιεύει αρκετό υλικό γύρω απ' τη ζωή των προσφύγων, έχει ένα πλατύ δίκτυο ανταποκριτών. Κάνει συχνά κριτική και χτυπάει τις άσχημες εφημερίδες και αδυναμίες. Πιάνει συστηματικά τα ζητήματα του κολλόζ που δίνει μια οξεία προοπτική και βοηθάει πρακτικά για τη λύση των ζητημάτων που το απασχολούν.

Ο «Α. Αγώνας» άρχισε να καταπιδνεται αρκετά καλά με ορισμένα κεντρικά προβλήματα που απασχολούν την οργάνωση και τους πρόσφυγες όπως πχ. στον τομέα της παραγωγής, της αναπροσαρμογής της νόρμας, την αμύλλα και άλλα.

Έξελκοντες σήμερα τις εφημερίδες μας στις Α. Δημοκρατίες μπορούμε να πούμε γενικά ότι άρχισαν να ανταποκρίνονται βασικά στον προορισμό τους.

Ωστόσο αυτό δε σημαίνει ότι δεν παρουσιάζουν σοβαρές αδυναμίες. Άν'ιθα, παρά τη σημαντική πρόοδο, ο τύπος μας παρουσιάζει ακόμα σοβαρές αδυναμίες, ελλείψεις και λανθ.

Θα εξετάσουμε ορισμένα βασικά ζητήματα που απ' τον τρόπο της αντιμετώπισης και της λύσης τους εξαρτιέται η επιτυχία της εφημερίδας.

...

Το κεντρικό καθήκον γύρω απ' το οποίο στρέφεται σήμερα η πάλη των λαών σ' όλο τον κόσμο είναι η πάλη για τη διατήρηση της ειρήνης, και το ξεσκάσμα της εμπεριστικής και εγλημματικής πολιτικής των ιμπεριαλιστών. Όλος ο προοδευτικός τύπος και ιδιαίτερα ο σοβιετικός και ο τύπος των λαϊκών Δημοκρατιών πάντα προωθεί τα γεγονότα που αναφέρονται στην πάλη για την ειρήνη στην πρώτη γραμμή και όλη του η ύλη διαπνέεται από τα συνθήματα του παγκόσμιου κινήματος για την ειρήνη.

Οι δικές μας εφημερίδες που βγαίνουν στις Α. Δημοκρατίες έχουν στη διάθεσή τους υλικό που καθημερινά δημοσιεύεται στο λαϊκοδημοκρατικό τύπο και θίγει επρεπώς να έχουν πραγματοποιήσει μια ολοκληρωτική προσαρμογή στο ζήτημα αυτό. Ωστόσο πάνω σ' αυτό οι εφημερίδες παρουσιάζουν βασική προσοχή σε βασικά γεγονότα που αναφέρονται στην πάλη για την ειρήνη. Πχ. ο «Αγώνιστής» και ο «Α. Αγώνας» στα δομαδιτικά φύλλα τους στο πρώτο τρίμηνο του 1952 έδωσαν τόσο λίγο υλικό για το κίνημα της ειρήνης που φαίνεται σε νά των τίς απάχκει. Ο βακτηριολογικός πόλεμος στην Κορέα από ορισμένες εφημερίδες ούτε γκαίρα πιάστηκε, ούτε πέρα την έκταση που έρεπε να πάρει στις στήλες τους. («Νέα Ζωή», «Α. Αγώνας» κ. ά.). Οι εφημερίδες μας δεν ένωσαν τη σημασία του και δε μπόρεσαν να διδαχθούν από τις εφημερίδες των Α. Δημοκρατιών. Το ίδιο θί μπορούσε να πεί κανείς για το ζήτημα της δολορηνίας των αλκαλικών στην Κορέα από τους αμερικανούς εισβολείς, καθώς και για την πάλη που κάνει η Σοβιετική Ένωση στον Όργανισμό των Ένωμένων Έθνών για τα ζητήματα του αποπλισμού, του βακτηριολογικού πολέμου κ. ά. Σχετική με το ίδιο ζήτημα είναι και η άμυνα που δείχνουν οι εφημερίδες (έκτός της «Ν. Ζ.» στο τελευταίο διαστημα) που πολύ λίγο ασχολούνται με το συγκεκριμένο συστηματικό ξεσκάσμα της αντιλαϊκής και φιλοπόλεμης πολιτικής της φασιστικής κλίμας του Τίτο. Η αντιτιτική προπαγάνδα των εφημερίδων περιορίζεται κυρίως στο ότι αναφέρεται στα σχόλια του ΡΣΕΕ σχετικά με τις συνεννοήσεις της Αθήνας-Βελιγραδίου. Ο τύπος των λαϊκών Δημοκρατιών έχει άφθονη όλη για την κατάσταση στη Γιουγκοσλαβία, και δημοσιεύει συχνά άρθρα που ξεσκεπάζουν την προδοτική-φασιστική πολιτική της κλίμας του Βελιγραδίου.

Η αδυναμία που παρουσιάζουν οι εφημερίδες μας στην πάλη τους για την ειρήνη έχει και άλλοτε υποδειχθεί. Η συνέχιση αυτής της αδυναμίας και οι παραλείψεις αυτές αποτελούν σοβαρό πολιτικό λάθος που πρέπει να εξαλειφθεί οριστικά. Η υποτίμηση του καθήκοντος αυτού είναι μια έκτροπή από το σωστό πολιτικό προσανατολισμό. Θα πρέπει οι εφημερίδες να δουν τη σημασία αυτού του ζητήματος και να διδαχθούν από την πείρα των σοβιετικών και των λαϊκοδημοκρατικών εφημερίδων και να στρέφουν την προσοχή των εργαζομένων σε κείνα τα βασικά διεθνή γεγονότα που την κάθε φορά μπαίνουν στο κέντρο του παγκόσμιου κινήματος των λαών για την ειρήνη.

Η σύγκληση του παγκόσμιου συνεδρίου των λαών το Δεκέμβριο του 1952 είναι βασικό πολιτικό γεγονός γύρω απ' το οποίο αναπτύσσεται μια τεράστια πολιτική δουλειά και η προετοιμασία του είναι κεντρικό καθήκον για

STAT

STAT

STAT

δλα τὰ ΚΚ καί τίς δημοκρατικές οργανώσεις. Οί εφημερίδες μας έτσι θά πρέπει νά δώδν τό ζήτημα καί νά ἀνοίξουν πλατιά καμπάνια γιά τήν ἐκλαίκευσή του καί γιά τή συμμετοχή τῶν ἐργαζομένων μας στήν προσυνεδριακή κίνηση.

Βασικό κριτήριο γιά μιά κομμουνιστική εφημερίδα εἶναι ἡ σύνδεσή της μέ τούς ἐργαζομένους, μέ τό λαό. Κατά πόσο δηλ. ἀντικαθερφετίζει σωστά τή Ζωή τῶν ἐργαζομένων—τό ζήτημα τῆς δουλειᾶς, τῆς μόρφωσης καί διαπαιδαγώγησης, τὰ ζητήματα τῶν γυναικῶν, τῆς νεολαίας, τό ζήτημα τῆς τεχνικῆς εἰδίκευσης, τῆς ἐκμάθησης τῆς γλώσσας, τῆς πειθαρχίας στή δουλειά, τὰ ζητήματα τῶν ὁργανώσεων κλπ. κλπ.—καί κατά πόσο γίνεται ὁ πρωτοπόρος στήν ὁργάνωση τῆς πᾶλης τούς γι' αὐτά. Ἡ σύνδεση τῆς εφημερίδας μέ τό λαό φαίνεται ἀκόμα ἀπ' τό πῶς γράφεται ἡ εφημερίδα, τί δίχτυ ἀνταποκριτῶν καί συνεργατῶν ἔχει, ἀπό τόν τρόπο πού παρακολουθεῖ καί βοηθεῖ τούς ἀνταποκριτές καί συνεργάτες της νά γράφουν.

Σ' αὐτό τό ζήτημα πρέπει νά ποῦμε ὅτι παρὰ τήν πρόοδο καί παρὰ τήν ὕπαρξη ἑνός πλατιοῦ δικτύου ἀνταποκριτῶν παρουσιάζουν οἱ εφημερίδες μας σοβαρές ἀδυναμίες. Ὑπάρχουν βέβαια ἀρκετές ἀνταποκρίσεις, ὁρισμένα ἀρθρα καί ρεπορτάζ καλογραμμένα ἀλλά στήν πλειοψηφία τους οἱ ἀνταποκρίσεις αὐτές καί τὰ ρεπορτάζ ἔχουν ἕνα ἑρρό περιγραφικό χαρακτήρα πού δέ βοηθᾶνε τόν πλουτισμό τῆς πείρας καί δέ γίνονται παρὰδειγμα γιά μίμηση. Στή «Νέα Ζωή» πχ. θά βροῦμε τίς περισσότερες ἀνταποκρίσεις νά ναι μ' αὐτό τόν τρόπο γραμμένες. Σ' ὅλες τίς εφημερίδες βρίσκει κανεῖς τίς στερεότυπες ἀνταποκρίσεις ἀπό συλλεξιές καί συνεδριάσεις τῶν ΚΟΒ πού στήν πλειοψηφία τους δέν εἶναι παρὰ δελτία ἀπολογισμοῦ τῆς δουλειᾶς πού μωρεῖ νά κατατοπίζουν κάπως τόν ἀναγνώστη. Ἀλλά δέν πλουτίζουν τήν πείρα του καί δέ βοηθᾶν σοβαρᾶ στήν προώθηση τῆς δουλειᾶς.

Οἱ εφημερίδες μας ἔχουν καλές ἀνταποκρίσεις πού μποροῦσε νά σταθοῦν σάν παρὰδειγμα γιά τό πῶς πρέπει νά γράφονται οἱ ἀνταποκρίσεις, πχ. ὁ «Λαϊκός Ἀγῶνας» σκευταῖα ἔχει κάνει μιά στροφή καί δημοσιεύει ἀρκετές ἀνταποκρίσεις ἢ ἄλλο ρεπορτάζ ἀπ' τή Ζωή τῶν προσφύγων μας πού ἀνέμεσα εἶναι ἀρκετά καλὰ κομμάτια. Στό φύλλο τῆς 20/7/52 ἔχει μιά πολύ ὡραία ἀνταπόκριση, ὅπου ἐκλαίκευε τήν ἀνάδειξη τοῦ σ. Κώστα Παπαδόπουλου σέ σταχανοφικό. Συνδέει μ' ἕνα ἐπαγωγικό τρόπο τή συνείδηση τῶν κομματικῶν ὑποχρεώσεων μέ τήν προσπάθεια τοῦ λαικοῦ ἀγωνιστῆ νά βγεῖ σταχανοφικός.

Στό φύλλο τῆς 22/7 ἔχει μιά καλή συνεργασία γιά τή δουλειά τῶν μανδῶν στούς παιδικούς σταθμούς. Μ' ἕναν τρόπο ἀπλό καί συντροφικό γράφει γιά τή δουλειά τῶν μανδῶν στούς παιδικούς σταθμούς, ἐκτιμᾷ τή φιλότιμη προσπάθεια καί τήν ἀφοσίωσή τους στή δουλειά, ὑποδείχνει τίς βασικές ἀδυναμίες, καταλογίζει ἐθῶνες γιά τίς ἀδυναμίες καί τό σπουδαιότερο δείχνει τρόπον γιά τήν προώθηση τῆς δουλειᾶς σ' αὐτό τόν τομέα. Μπορεῖ κανεῖς ν' ἀναφέρει σάν καλό παρὰδειγμα, τήν προσπάθεια, τή σχετική μέ τήν ἀναπροσαρμογή τῆς νόρμας. Στό φύλλο τῆς 29/6 δείχνει τίς ἀπολαδές τῶν ἐργαζομένων πού ξεπερνοῦν τή νόρμα πού φτάνουν μέχρι 2.260 φιορίνια μηνιαίκο μισθό. Σέ συνδυασμό μ' αὐτό στό φύλλο τῆς 8/7 γράφει πῶς οἱ ἴδιοι οἱ ἐργαζόμενοι μας προτείνουν στή συνέλευσή τους τήν ἀναπροσαρμογή τῆς νόρμας. Ἐνας ἐργαζόμενός μας λέει στήν ὁμιλία του: «Ἐμένα στή δουλειά πού δούλεψα μούτυχαν περιπτώσεις γ' δουλεύω δύο μονάχα ὥρες καί νά βγάλω τόση δουλειά, πού σύμφωνα μέ τή νόρμα ἔπρεπε νά τή βγάλω σέ 10-11 ὥρες. Εἶναι φανερό πῶς ἡ νόρμα αὐτή δέν ἦταν σωστή καί πῶς τέτοιες νόρμες δέ βοηθᾶν τήν ἀνάπτυξη τῆς παραγωγῆς». Τέτια παρὰδείγματα εἶναι ἀκριβῶς πού διαπαιδαγγοῦν τόν ἄνθρωπο τῆς σοσιαλιστικῆς κοινωνίας.

Ἡ «Νέα Ζωή» ἔχει δύο καλὰ κομμάτια. Τή συνεργασία τῆς σ. Φῶνης Γούλιου καί τήν ἀνταπόκριση γιά τόν σ. Παυλάκη. Εἶναι καλὰ γιατί δείχνουν πῶς αὐτοί οἱ σύντροφοι κατέβαλαν προσπάθειες καί ἀναδείχθηκαν στήν παραγωγή, πῶς ἀξιοποίησαν τή βοήθεια τοῦ μαστορά τους, πῶς ἀφοσιώθηκαν στή δουλειά τους μέ ἀποτελεσματική ἀνδρεία τούς στήν παραγωγή. (Θά πρέπει ὅμως νά ποῦμε ὅτι τέτοιες ἀνταποκρίσεις πολύ λιγοστές βρίσκει κανεῖς στή «Νέα Ζωή»). Στόν «Ἀγωνιστή» καλὰ εἶναι τὰ κομμάτια τῆς 8/3/52 γιά τίς γυναῖκες ὅπως «ἡ δουλειά τῶν γυναικῶν στήν Τσεχοσλοβάκικη γυναικεῖα ὁργάνωση». «Οἱ Ἕλληνίδες ἀνέμεσα στίς Νέι Λέφι» (καλύτερες) πού βοηθᾶν γιατί δείχνουν πῶς οἱ γυναῖκες μας προσαρμόζονται στήν παραγωγή καί παίρνουν μέρος στό γυναικεῖο κίνημα τῆς χώρας. Στά σημειώματα γιά τήν ὁργάνωση τοῦ Βίρ τῆς 16-19 Γενάρη καί 2 Φλεβάρη μέ αὐστηρό τρόπο γίνεται κριτική στίς ἀδυναμίες πού παρουσιάζει ἡ ὁργάνωση, ὑποδείχνονται τὰ στραβά καί φωτίζεται ὁ σωστός δρόμος πού πρέπει νά τραβῆει ἡ ὁργάνωση αὐτή.

Στή «Λευτερίδα» δημοσιεύεται ἡ ἀνταπόκριση γιά τήν εἰδίκευση στήν ὁργάνωση τῆς ΚΟΒ «Βοροσίλοφ». Στήν ἀνταπόκριση φαίνεται ὅχι μόνο ἡ πρόοδος στό ξεπέρασμα τῆς νόρμας καί στήν εἰδίκευση ἀλλά καί τό πῶς ἡ ὁργάνωση ὁργανώνει ὅλη τή δουλειά γιά τήν εἰδίκευση καί τό ἀνέδασμα τῆς παραγωγῆς. Πῶς μελέτησε τούς ἐργαζομένους καί τούς τοποθέτησε στήν παραγωγή δίπλα στούς εἰδικούς μαστόρους καί πῶς φρόντισε γιά τήν παρακολούθηση τεχνικῶν κοῦρας.

Στό «Δημοκράτη» τῆς 5/6 δημοσιεύτηκε μιά καλή ἀνταπόκριση μέ τόν τίτλο «Τί πετύχαμε δημιουργώντας τή μπριγκάδα» ὅπου ἐξαιρούνται τὰ καλὰ ἀποτελέσματα τῆς δουλειᾶς στή μπριγκάδα. Στήν ἀνταπόκριση τονίζεται ἡ σημασία τῆς ἡμαδικῆς δουλειᾶς καί συνεργασίας, ἡ συλλογική ἐθῶνη καί οἱ ὑποχρεώσεις, ἡ ἀμύλη στή μπριγκάδα, πού φέρνουν σάν ἀποτέλεσμα τή σημαντική αὔξηση τῆς παραγωγῆς καί τό ξεπέρασμα σέ μεγάλο ποσοστό τῆς νόρμας. Στόν «Ἀγωνιστή» δημοσιεύεται ἡ ἀνταπόκριση «Ἀπαρδεχτή ἡ κατόρθωση τῆς καθαρότητάς». Εἶναι γραμμένη μέ αὐστηρό τρόπο, περιγράφει παραστατικά τήν ἔλλειψη καθαρότητος ἑνός χιτρίου ὅπου μένουν οἱ πρόσφυγές μας καί ἀντιπαρᾶν τήν ἀδιαφορία τῶν ἐνοίκων τοῦ χιτρίου πρὸς τὸ ἐνδιαφέρον καί τή φροντίδα τοῦ Λαϊκοῦ κράτους. Αὐτή ἡ ἀνταπόκριση βοηθεῖ καί τούς πρόσφυγες πού μένουν στό Μπέρκοφ, ἀλλά καί γενικότερα τούς πρόσφυγες στή Λ. Δημοκρατία μιά καί τό ζήτημα εἶναι γενικότερο.

Ἀναφέροντας τίς περιπτώσεις αὐτές τῶν καλῶν ἀνταποκρίσεων καί ρεπορτάζ ἀπ' τή Ζωή τῶν προσφύγων, θέλουμε νά δείξουμε πῶς πρέπει νά γράφονται τὰ σχετικά μέ τή Ζωή τῶν προσφύγων μας. Γιά παραπάνω κομμάτια ἔχουν τοῦτα τὰ θετικά στοιχεία. Ἐκλαίκευον τίς ἐπιτυχίες ἢ κριτικάρουν τίς ἀδύνατες πλευρές. Φέρνουν στήν ἐπιφάνεια τίς πρωτοβουλίες αὐτές πού δοθοῦν καί προωθοῦν γενικότερα τή δουλειά. Δέν εἶναι ἀπλῶς περιγραφικά καί δέν ἀπαριθμοῦν ξερὰ τὰ ζητήματα, ἀλλά ἀναπτύσσουν εὐρύτερα τό θέμα τους ἔτσι πού ἡ πείρα τους νά χρησιμεύει καί στούς ἄλλους γιά τή δική τους προσπάθεια καί πρόοδο. Οἶγουν ζητήματα πού οἱ κομματικές ὁργανώσεις τὰ προωθοῦν στήν πρώτη γραμμή. Πολλά ἀπ' αὐτά εἶναι γραμμένα μ' ἕνα ἁπλό καί στραυτό γράψιμο.

Αὐτό ὅμως δέ σημαίνει ὅτι ὅλες οἱ ἀνταποκρίσεις καί τὰ ρεπορτάζ εἶναι καλογραμμένα. Ὑπάρχουν πολλά ἀρθρα, ἀνταποκρίσεις καί σχόλια ἔξω ἀπὸ τή Ζωή τῶν προσφύγων. Πχ. ἡ «Νέα Ζωή» δημοσίεψε ἀνταπόκριση πού ἐκλαίκευε τίς ἀνύπαρχτες ἐπιτυχίες ἑνός ἐργαζομένου ἐνῶ στήν πραγματικότητα συνέβαινε τό ἀντίθετο. Τέτοιες περιπτώσεις ὑπάρχουν καί ἄλλες καί στίς ἄλλες εφημερίδες καί ὀφείλονται στό γεγονός ὅτι οἱ εφημερίδες δέν ἔχουν ἐξασφαλίσει πάντα καλοῦς ἀνταποκριτές

ΟΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΜΑΣ ΣΤΙΣ Λ. ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΕΣ

R-39

και δεν είναι σε θέση να ελέγχουν τα γραφεία. Άλλο παράδειγμα: δίνονται πολλές φορές ανταποκρίσεις για τα παιδιά που στέκονται μόνο στα θετικά σημεία της δουλειάς, και πολλές φορές ξενοκωμένα, και δε θίγουν ορισμένα βασικά ζητήματα για τη διαπαιδαγώγηση των παιδιών. Αυτό το βλέπει κανείς σε όλες τις εφημερίδες. Έτσι δεν καθρεφτίζουν την πραγματική κατάσταση στα παιδιά. Άλλο παράδειγμα. Υπάρχουν ένα σωρό κακά παραδείγματα και κακές εκδηλώσεις στις οργανώσεις και στα άτομα που παρουσιάζονται για να κριτικαριστούν στις εφημερίδες. Πχ. μια σειρά άσχημες εκδηλώσεις και ζητήματα στις οργανώσεις της Φλωρίδας, Χονολουλού, Μπασκόν, δεν παρουσιάστηκαν από τις στήλες της «Νέας Ζωής». Ο «Αστικός Αγώνας» πολύ αδύνατη κριτική κάνει στις άσχημες εκδηλώσεις που παρουσιάζονται στην οργάνωση.

Από τις εφημερίδες μας οργανώνονται κατά καιρούς καμπάνιες για διάφορα ζητήματα που οι οργανώσεις μας τα υποβάλλουν στο κέντρο των προβλημάτων που αντιμετωπίζουν. Πχ. έχουν οργανωθεί οι καμπάνιες για τον έρωτα, για την άμυνα της πρωτομαγιάς, για την προστασία των κομμωτικών συνδικαλιστικών, για την άμυνα στο όνομα του Ιντεργκίννη κλπ. κλπ. Τέτοιες καμπάνιες με την έγκριση βασικών γεγονότων βοηθούν πολύ. Βοηθούν την προσοχή των προσφύγων μας σε ορισμένα βασικά προβλήματα και βοηθούν στο γενικότερο έργο της οργάνωσης. Η έλλειψη για τον έρωτα βοηθά να περάσει μόνο στην πραγματοποίηση του πλάνου αλλά και στη γενικότερη πρόοδο. Οι άφρονες περιπτώσεις της ανώτερης άνωσττικής συνείδησης και αγωνιστικής ιδιοσυμπεριφοράς οι οποίες προσφέρουν για τους διαμαρτυρόμενους, διαπαιδαγωγούν τους πρόσφυγές μας στο πνεύμα της αλληλεγγύης με τους δεσμευμένους άλλους μας, κρατάνε έμφυτο το ενδιαφέρον για το κίνημα του έρωτα μας. Ο συνδυασμός του έρωτα με την άμυνα στην παραγωγή έδωσε μεγαλύτερη ώθηση στους εργαζόμενους για νέες επιτυχίες στη δουλειά.

Η καμπάνια γύρω από τη δική του Μπελοζίννη και κατοικία ή άμυνα στο έργο του στην οργάνωση στο κέντρο της άμυνας των εφημερίδων και στήθηκε βασικό κίνητρο για την όλη πολιτική διαπαιδαγωγική και διαφωτιστική δουλειά στους πρόσφυγές μας.

Ωστόσο πρέπει να παρατηρήσουμε και μια σειρά αδυναμίες που παρουσιάζει η οργάνωση της καμπάνιας σε πολλές περιπτώσεις. Μια καμπάνια προϋποθέτει την άμεση οργάνωση γύρω από το ζήτημα στο οποίο αναφέρεται, και την πλατιά κινητοποίηση και συμμετοχή του κόσμου στην καμπάνια αυτή. Ας πάρουμε για παράδειγμα την καμπάνια για την άμυνα στους εργαζόμενους της δουλειάς. Δεν αντικαθρεφτίστηκε σε ικανοποιητικό βαθμό η κίνηση για την άμυνα μέσα στους εργαζόμενους και τις οργανώσεις. Μια σειρά θαυμάσια παραδείγματα όπως το σταχνοφικό στο εργοστάσιο πορσελάνης που η φερέση του φέρνει μεγάλες οικονομίες στο κράτος, οι επιτυχίες της ταξιαρχίας Ν. Μπελοζίννη που ελάττωσε τη διάρκεια της καύσης του φούρνου από 50 σε 23 ώρες και περιόρισε το καύσιμο που καίει από 23 σε 13 ιόντους και άλλες ακόμα δεν πιαστήκαν από την οργάνωση. Στη μόνη στήλη της με τον τίτλο «Η στήλη της άμυνας» δημοσιεύτηκαν πολλές ανταποκρίσεις και άρθρα που όμως στο μεγαλύτερο μέρος τους ήταν περιγραφικές ή δελτία πληροφοριών. Η άμυνα είναι ένα φαινόμενο που ξεπηδάει μέσα από τις μάζες. Δεν γέλιο πρέπει να δείχνει τις πρωτοβουλίες των εργαζομένων, τη μαζική συμμετοχή και τον ενθουσιασμό αυτών που συμμετέχουν σε αυτήν. Στη διεξαγωγή μιας τέτοιας καμπάνιας θα πρέπει να φαίνονται όλα τα παραδείγματα που δείχνουν την πρωτοβουλία στην άμυνα και τη μαζική συμμετοχή, να υπάρχουν άρθρα, ανταποκρίσεις, γράμματα, λόγοι εργατών, προσκλήσεις πρωτοπόρων εργατών, που να προέρχονται κατευθείαν από τους

εργαζόμενους. Αντί των δελτίων απολογισμού μπορούσε να έχει περισσότερες ανταποκρίσεις από αυτή της ΚΟΒ «Βοροσιλοφγκρντ» που δίνει αρκετά πείρα για τον τρόπο που δούλεψε η οργάνωση στην άμυνα. Άλλος ήταν επίσης και η δημοσίευση στατιστικών πινάκων για την άμυνα όπου μαζί με τα παραγωγικά στοιχεία, τα οποία σωστά δημοσιεύονταν, μπήκαν και πίνακες κομματικής οργανωτικής δουλειάς, μόρφωσης κλπ. που όπως είναι φανερό δε μπορούν ποτέ να δώσουν πραγματική εικόνα γιατί οι δουλιές αυτές δε μετρούνται με στατιστικούς πίνακες και αριθμούς.

Παρόμοιες παρατηρήσεις μπορεί να κάνει κανείς και για τις άλλες περιπτώσεις όπως την πρωτομαγιάτικη καμπάνια της «Ν. Ζωής», την καμπάνια του «Αγώνα» για την άμυνα της οργάνωσης σε όνομα του Μπελοζίννη κλπ.

Ένα άλλο ζήτημα που θα πρέπει επίσης να προσέχουν οι εφημερίδες μας είναι ότι πολλές φορές προσπαθούν σε ένα φύλλο να πιάσουν όλα τα ζητήματα που απασχολούν τους εργαζόμενους έτσι που να μην ξεχωρίζει ποιο είναι το βασικό και πιο δευτερεύον. Πχ. στο «Δημοκράτη» ταχτικά το συναντά κανείς αυτό. Χρειάζεται η εφημερίδα να βάζει κάθε φορά ένα στόχο στον οποίο να στρέφει τη μεγαλύτερη προσοχή της. Ο στόχος αυτός καθορισμένος σύμφωνα με τις επιδιώξεις της οργάνωσης να προβάλει έντονα απ' την όλη της εφημερίδας έτσι που να κινητοποιεί τις δυνάμεις της οργάνωσης προς την πραγματοποίησή του.

Εξετάζοντας όλο το ζήτημα της σύνδεσης της εφημερίδας με τους εργαζόμενους και την απασχόλησή της με τα προβλήματα τους πρέπει να πούμε ότι χρειάζεται να γίνει πολύ δουλειά ακόμα στον τομέα αυτόν.

Δεν έχουν κατορθώσει ακόμα οι εφημερίδες μας να αγκαλιάζουν και να απεικονίζουν σωστά όλα τα προβλήματα των προσφύγων μας, να βοηθούν στην οργάνωση για τη λύση τους, να γράφουν άρθρα και ανταποκρίσεις που να βγαίνουν πάνω μέσα απ' τη ζωή Βασική τους επισημείωση αδυναμία παραμένει ότι δεν έχουν σε ικανοποιητικό βαθμό αναπτύξει τον τόπο της κομμουνιστικής κριτικής και αυτοκριτικής, που θα βοηθούσε στην εξέλιξη των αδυναμιών και στη γενικότερη πρόοδο της δουλειάς. Το δίχτυ των ανταποκριτών και των συνεργατών της κάθε εφημερίδας θα πρέπει να πλατύνει και κυρίως να καλυτερεύει η παρακολούθηση και καθοδήγηση του. Στο ζήτημα αυτό παρουσιάζουν οι εφημερίδες πολλά σκαμπανεβάσματα. Πολλοί θυμάται αλλάζουν οι ανταποκριτές, πολλές συνταχτικές μετατροπές από οργάνωση στο δίχτυ αυτό δεν το παρακολουθήσαν και δεν το βοηθήσαν να αναπτυχθεί. Δε γίνεται υποδείξεις προς τους ανταποκριτές και δεν τους δίνεται κατεύθυνση για το τι πρέπει να γράφουν και πώς να γράφουν.

Οι εφημερίδες μας έχουν αρχίσει να δίνουν αρκετό όλο για τις λαϊκές Δημοκρατίες όπου εκδίδονται. Μ' αυτό τον τρόπο βοηθάνε σημαντικά τους πρόσφυγές μας να γνωρίσουν και να προσαρμοστούν στη γύρω ζωή. Τους βοηθούν στην επίδοσή τους στην παραγωγή, τους διαπαιδαγωγούν πάνω στο πνεύμα της καινοβουργίας ζωής που ανοικοδομείται γύρω τους. Επίσης δίνουν ολική άποψη της ζωής στη Σοβιετική Ένωση και τις άλλες Λ. Δημοκρατίες. Και όμως όμως θα πρέπει να σημειώσει κανείς τις αδυναμίες που παρουσιάζουν οι εφημερίδες μας. Πχ. ο «Αγωνιστής» το πρώτο τρίμηνο του 1952 ελάχιστα άρθρα έδινε για τη ζωή της ΛΔ Τσεχοσλοβακίας. Γι' αυτό το είχε γίνει και σχετική κριτική. Ωστόσο την αδυναμία αυτή εξακολουθεί να την παρουσιάζει μέχρι σήμερα. Μπορεί να περάσει ολόκληρη μήνας που θα διεσπομαδιτικά φύλλα του συνέχεια ο «Αγωνιστής» να

μή γράφει τίποτε γιὰ τὴ Ζωὴ στὴ Α. Δημοκρατία. Ἀδύνατα πιδίνει τὰ ζητήματα τῆς Α. Δημοκρατίας καὶ ἡ «Λευτερίδα». Δὲ μπορεῖ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ὁ ἀναγνώστης τῶν ἐφημερίδων αὐτῶν νὰ ἐνημερωθεῖ στὰ γεγονότα καὶ στὰ προβλήματα τῆς χώρας ὅπου ζεῖ καὶ ἐργάζεται.

Γιὰ ὅλες δὲ τὶς ἐφημερίδες μας μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι δὲν παρουσιάζουν τὴν ταξικὴ πλὴν πού γίνεται στὴς Α. Δημοκρατίες ἐνάντια στὴν ἀντίδραση καὶ ἔτσι δὲν δύνουν τὴν ἐπαγρύπνηση ἐνάντια στὸν ταξικὸ ἐχθρό. Μὴ ἀδυναμία ἐπίσης τῶν ἐφημερίδων μας εἶναι ὅτι δὲν καθρεφτίζουν ὅσο χρειάζεται τὴν ἀνοδο στὸν ἐκπολιτιστικὸ τομέα καὶ πολλὰς φορὲς περιορίζονται μόνον σὲ πληροφορίες γιὰ τὴν παραγωγή.

Γενικὰ πρέπει καλύτερα ν' ἀντιμετωπίζεται τὸ ζήτημα τῆς ἐνημέρωσης πᾶν ὅσα προβλήματα καὶ τὰ γεγονότα τῆς χώρας, ὅπου ἐκδίδεται ἡ ἐφημερίδα. Ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα μας ὁ ἀναγνώστης πρέπει νὰ κατατοπίζεται στὰ γενικὰ προβλήματα τῆς Α. Δημοκρατίας, νὰ γνωρίζει τὴν πολιτικὴ τοῦ ΚΚ, νὰ ἀφομοιώνει τὴν παραγωγικὴ πείρα τῶν ἐργαζομένων τῆς Α. Δημοκρατίας. Ἡ ἐφημερίδα πρέπει νὰ βοηθεῖ στὴν ἀφομοίωση τῶν νέων μεθόδων τῆς παραγωγῆς, νὰ ἐκκινεῖ τὰ διόφορα κινήματα τῶν οἰκονομῶν, τῶν νοδοτόρων καὶ σταχνοφικῶν κλπ. καὶ νὰ συνδέει τὶς προσπάθειες τῶν δικῶν μας ἐργαζομένων μετὰ τὶς γενικότερες προσπάθειες τῶν ἐργαζομένων τῆς χώρας. Στὰ διόφορα ἄρθρα, ἀνταποκρίσεις, σχόλια πρέπει νὰ συνδέεται ἡ ἑθνικὴ προσπάθεια τοῦ καθενὸς ἐργαζομένου μετὰ τὶς υποχρεώσεις του πρὸς τὸ κίνημα τοῦ λαοῦ μας καὶ πρὸς τὸ κράτος πρὸς ἀνοικοδομῆ τὸ σοσιαλισμὸ καὶ στὸ ὅποιο βρῆκε στρατηγικὴ φιλοξενία. Οἱ ἐφημερίδες μας πρέπει νὰ δίνει ὅσο μποροῦν περισσότερα γιὰ τὴ Ζωὴ τῆς Ζορ. Ἐμῶν, καὶ τῶν Α. Δημοκρατιῶν σ' ὅλους τοὺς τομεῖς τὸν οἰκονομικὸ, τὸν πολιτικὸ, τὸν ἐκπολιτιστικὸ καὶ νὰ ἐσηκώνει τοὺς ἐργαζομένους μας στὸν ἀγῶνα πού γίνεται στὴς Α. Δημοκρατίες γιὰ τὸ λῦσιμα τῆς ἀντίδρασης καὶ τῶν καπιταλιστικῶν στοιχείων.

Ὅλες οἱ ἐφημερίδες πού ἐκδίδονται στοὺς τόπους πού βρίσκονται καὶ μακεδόνες ἔχουν ἀφιέρωση εἰδικὴ μακεδονικὴ σελίδα. Οἱ μακεδόνες σελίδες ἐκπληρώνουν ἕνα σοβαρὸ σκοπὸ καὶ βοηθοῦν τὴν ἰδιαίτερη δουλειὰ τοῦ Μακεδόνα. Παρουσιάζουν βασικὰ τὰ ἴδια θετικὰ καὶ ἀρνητικὰ στοιχεῖα πού παρουσιάζουν καὶ οἱ ἄλλες σελίδες. Μερικὰ ἰδιαίτερα ζητήματα πού θὰ πρέπει κανεὶς νὰ παρατηρήσει εἶναι τὰ παρακάτω:

Οἱ μακεδόνες σελίδες παρουσιάζουν μὴ ἀνομοιομορφία στὴ γλῶσσα. Οἱ συνταχτικὲς ἐπιτροπὲς καθὲς χώρας ἔχουν νὰ κάνουν πολλὰ καὶ κοπιαστικὴ δουλειὰ γιὰ νὰ βοηθήσουν στὴ σωστὴ διαμόρφωση τῆς φιλολογικῆς μακεδονικῆς γλώσσας καὶ αὐτὸ βέβαια δὲν εἶναι ἀπλὸ ὅτι μόνον ἔργο τῶν συνταχτικῶν ἐπιτροπῶν. Πρέπει νὰ προσπαθοῦν νὰ βελτιώσουν τὴ γλῶσσα τοὺς καὶ νὰ παίρνουν ὅ,τι καλύτερο βλέπουν στὶς ἐφημερίδες τῶν ἄλλων χωρῶν καὶ γενικότερα στὰ ἐντυπα πού κυκλοφοροῦν στὰ Μακεδόνικα. Συχνὰ ἐνῶ ὑπάρχουν καθαρὲς μακεδόνικες λέξεις, καταφεύγουν σὲ ξένες χωρὶς νὰ σκοτίζονται ἂν κατανοοῦνται ἢ ὄχι («Δημοκράτης», «Α. Ἀγῶνας»). Παράδειγμα: Γράφουν πολλὰς φορὲς μακροσκελεῖς προτάσεις ἀπὸ 10-18 σειρὰς («Α. Ἀγῶνας» 1/5/52 κ. ἄ.). Στὶς μεταφράσεις συχνὰ δὲν προσέχουν νὰ ἀποδόσουν τὸ νόημα, ἀλλὰ κάνουν κατὰ λέξη μετάφραση καὶ στραπατσέρνουν τὸ νόημα.

Ἡ μακεδονικὴ σελίδα δὲ φαίνεται πάντοτε ὅταν ὅρα νὰ πού ν' ἀσχολεῖται μετὰ τὰ ἰδιαίτερα μακεδονικὰ ζητήματα. Κάποτε εἶναι ἀτόφιο ἀντίγραφο τῶν ἐλληνικῶν σελίδων μεταφρασμένων στὰ μακεδόνικα. Ἐδῶ θὰ πρέπει νὰ ποῦμε ὅτι ἔτσι δὲν ἐκπληρώνεται ὁ σκοπὸς τοὺς. Ἐξω ἀπὸ τὰ βασικὰ ντοκουμέντα καὶ ὁρισμένα δικαστικὰ σχόλια τοῦ ραδιοσταθμοῦ ἢ ὅλη τῶν μακεδόνικων σελίδων θὰ πρέπει ν' ἀσχολεῖται μετὰ διόφορα ζητήματα πού ἐνδιαφέρουν ἰδιαίτερα τοὺς μακεδόνες. Παρουσιάζονται καὶ τὸ φαινόμενο διὰ πού θὰ πρέπει περισσότερο νὰ μπαίνει στὴ μακεδονικὴ σελίδα νὰ δημοσιεύεται στὶς ἄλλες σελίδες καὶ ἀντίστροφα. Ἀνταποκρίσεις γιὰ μακεδόνικα ζητήματα μπαίνουν στὰ ἐλληνικὰ καὶ ἀνταποκρίσεις πού δὲν ἀφοροῦν μακεδόνες μπαίνουν στὶς μακεδόνικες σελίδες, χωρὶς νὰ ὑπάρχει ἰδιαίτερος λόγος.

Πολλὰς φορὲς μὴ γενικόλογα χαρακτηρίζει τὶς μακεδόνικες σελίδες γιατί δὲν ἔχουν ἀνταποκρίσεις καὶ οἱ συνταχτικὲς ἐπιτροπὲς δὲν εἶναι γερά δεμέναι μετὰ τὴ βδομή («Α. Ἀγῶνας», «Ν. Ζωὴ»). Ἐνῶ ὑπάρχουν πολλὰ παραδείγματα ἐπίδοσης στὴ δουλειὰ σ' ὅλες τὶς χώρες, αὐτὰ δὲν περνοῦν στὴ μακεδονικὴ σελίδα. Οἱ ὁργανώσεις τοῦ «ΗΛΙΝΤΕΝ» ἔχουν πολλὰ παραδείγματα συντρόφων πού διακρίνονται στὴν παραγωγή πού θὰ πρέπει νὰ δημοσιεύονται ταχτικὰ στὶς ἐφημερίδες.

Στὴν ἀντιτιτικὴ προπαγάνδα πού ἀφορᾷ ἰδιαίτερα τοὺς μακεδόνες δὲν παίρνουμε ὅπως τὸ πλοῦσιο ὕλικό πού δίνουν οἱ ἐφημερίδες τῶν ΑΔ καὶ οἱ ἐφημερίδες τῶν Γιουγκοσλάβων πολιτικῶν προσφύγων.

Γενικὰ ἀπ' τὴ μακεδονικὴ σελίδα δὲ φαίνεται τὸ πρόσωπο τῆς ὁργάνωσης «ΗΛΙΝΤΕΝ» («Ν. Ζωὴ»). Ἡ μακεδονικὴ σελίδα σ' ὅλες τὶς ἐφημερίδες ἀγνοεῖ τὶς σοβαρότερες ἀδυναμίες πού παρουσιάζουν οἱ ὁργανώσεις ΗΛΙΝΤΕΝ, στὸν ὁργανωτικὸ τομέα, στὸν τομέα τῆς διαφωτιστικῆς πολιτικῆς δουλειᾶς, στὴν ἰδιαίτερη ἑθνικὴ δουλειὰ ὅπως εἶναι ἡ ἐξέλιξη τῆς ἀγρομαματοσύνης, ἡ ἐκμάθηση τῆς γλώσσας καὶ ἡ καλλιέργεια τῆς ἑκπολιτιστικῆς ἀνάπτυξης.

Λεῖπει τὸ δίκτυο τῶν πολλῶν ἀνταποκριτῶν τῆς μακεδονικῆς σελίδας καὶ αὐτὸ εἶναι ἡ πηγὴ τῶν περισσότερων ἀδυναμιῶν τῆς.

Μερικὲς εἰδικὲς παρατηρήσεις πού μπορεῖ νὰ κάνει κανεὶς ἐξαιριστὰ γιὰ τὴν καθὲ ἐφημερίδα εἶναι οἱ παρακάτω:

Ὁ «Δημοκράτης» παρὰ τὴ βελτίωση στὸ ζήτημα τῆς σελιδοποίησης χρειάζεται ἀκόμη μεγαλύτερη προσπάθεια γιὰ τὴν καλύτερη τῆς ἐμφάνισής του. Στὴ σελιδοποίησίν του ν' ἀποφεύγει τὰ σπασίματα καὶ νὰ δίνει καλὴ τερη θέσιν σ' ὁρισμένα βασικὰ γεγονότα ὅπως λόγοι ἀρχηγῶν, γράμματα στὸ σ. Στάλιν κλπ. Τέτια ντοκουμέντα μπαίνουν πάντα στὴν πρώτη σελίδα. Νὰ ἐλέγχει περισσότερο τὴν ὅλη του γιὰ ν' ἀποφεύγει τὰ λάθη πού παρουσιάζονται.

Ὁ «Ἀγωνιστής» θὰ πρέπει νὰ δίνει περισσότερο ὕλικό ἀπ' τὴ ΑΔ τῆς Τσεχοσλοβακίας καὶ ἀπ' τὴ Σοβιετικὴ ἔνωση. Νὰ ὁργανώσει καλύτερα τὴ δουλειὰ τῶν ἀνταποκριτῶν καὶ νὰ ἐπεκτείνει τὴν ὑποχώρησιν πού σημειώθηκε τελευταῖα.

Ὁ «Α. Ἀγῶνας» συνεχίζοντας τὴν καλὴ προσπάθεια πού ἀρχισε, θὰ πρέπει νὰ κάνει περισσότερη κριτικὴ στὶς διόφορες κακὲς ἐκδηλώσεις καὶ ἀδυναμίες. Νὰ συνδέει τὶς ἐπιτυχίες καὶ τὶς προσπάθειες τῶν ἐργαζομένων μετὰ τὰ καθήκοντά τοὺς ἀπέναντι στὸν ἀγῶνα τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ. Νὰ προσέχει περισσότερο μερικὰ ἄρθρα βασικὰ τοῦ σταθμοῦ καὶ ὅλα τὰ κομματικὰ ντοκουμέντα.

Ἡ «Ν. Ζωὴ» πρέπει ν' ἀποχτήσει περισσότερη ἐπαφή μετὰ τοὺς ἐργαζομένους, νὰ παρακολουθεῖ καὶ νὰ κριτικάρει τὶς ἀσχημὲς ἐκδηλώσεις. Πολὺ θὰ πρέπει νὰ προσέχει τὸ ὅρος καὶ νὰ ἐξελίξει τὴν προκρίστητα στὸ γράψιμο καὶ στὶς μεταφράσεις.

Ἡ «Λευτερίδα» περισσότερο θὰ πρέπει νὰ καταπιδνεταί μετὰ τὰ ζητήματα τῆς Α. Δημοκρατίας. Ἡ κριτικὴ πού κάνει στὰ ὅργανα καὶ στὰ πρόσωπα εἶναι ἀδύνατη. Τῆς ἐπαύουν βασικὰ ζητήματα τῆς ὁργάνωσης καὶ γεγονότα τῆς διεθνούς Ζωῆς.

Γιὰ ὅλες τὶς ἐφημερίδες ὅλας κανεὶς νὰ παρατηρήσει ὅτι χρειάζεται μεγαλύτερη προσοχὴ στὴ γλῶσσα, μεγαλύτερη

ΟΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΜΑΣ ΣΤΙΣ Α. ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΕΣ

61

λύτερη προσέγγιση γιὰ τὴν καλλιέργεια καλοῦ ὅφους καὶ τὴν ἀποφυγὴ τυπογραφικῶν λαθῶν.

Ἐξετάζοντας τὰ θετικὰ καὶ ἀρνητικὰ σημεῖα τῶν ἐφημερίδων μας, μπορεῖ κανεὶς νὰ καταλήξει σ' ὁρισμένα συμπεράσματα. Γιὰ τὶς ἐφημερίδες μας παρουσιάζονται ὁρισμένα βασικὰ προβλήματα ποὺ ἀπὸ τὴ λύση τους ἐξαρτῆται ἡ παραπέρα βελτίωσή τους.

1) Ἡ συγκρότηση γερῆς μόνιμης συνταχτικῆς ἐπιτροπῆς. Ἡ ὁμαρὴ μιᾶς μόνιμης συνταχτικῆς ἐπιτροπῆς, ἀπὸ μέλη μὲ τὴν ἀπαιτούμενη θεωρητικὴ καὶ πολιτικὴ κατάρτιση καὶ τὶς ἀνήλογες δημοσιογραφικὲς ἱκανότητες καὶ πείρα, εἶναι ἕνας πρωταρχικὸς ὁρος, ἀπ' τὸν ὁποῖο ἐξαρτῆται ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐφημερίδας.

Ἐδῶ πρέπει νὰ ποῦμε ὅτι ἀκόμα δὲ λύθηκε ἱκανοποιητικὰ τὸ ζήτημα αὐτό. Σ' ὁρισμένες ἐφημερίδες ἀλλὰ, συχνὰ οἱ συνταχτικὲς ἐπιτροπές. Δὲν καταβάλλονται προσπαθεῖες γιὰ τὴν ἐπαγγελματικὴ ἐδικοὺς τῶν μελῶν τῆς συνταχτικῆς ἐπιτροπῆς. Χρεῖζεται οἱ σύντροφοι ποὺ δουλεύουν στὶς ἐφημερίδες ν' ἀσχολοῦνται μὲ τὰ ζητήματα τῆς δημοσιογραφίας, νὰ μελετοῦν τὴν πείρα τοῦ σοβιετικοῦ καὶ τοῦ λαϊκοδημοκρατικοῦ τύπου, νὰ παρακολουθήσουν ὁρισμένα μαθήματα δημοσιογραφίας, καὶ νὰ καταβάλλουν σοβαρὰ προσπαθεῖες γιὰ ν' ἀνεβάσουν τὴ μαρξιστικὴ-λενινιστικὴ τους μόρφωση. Νὰ γίνῃ προσπάθεια νὰ φοιτήσουν τὰ μέλη τῶν συνταχτικῶν ἐπιτροπῶν, ἀνταποκριτῆς ἢ ἄλλα πρόσωπα ποὺ θὰ θέλου με νὰ εἰδικεύσουμε στὴ δημοσιογραφία σὲ ἀντίστοιχες σχολές τῶν ΑΔ. Βασικὴ ἐπίσης ἀδυναμία τῶν συνταχτικῶν ἐπιτροπῶν εἶναι καὶ τὸ ὅτι τὰ μέλη τους στὴ μεγάλη πλειοψηφία, δὲν ἔχουν τὴ γλῶσσα τῆς χώρας χωρὶς τὴ γνώση τῆς γλώσσας, οὔτε στὶ καθημερινὰ τετὰ νῦν μπορεῖ νὰ κινεῖ κανεὶς πλήρη ἐνημέρωση, οὔτε τὴν πείρα τῶν ἐφημερίδων ποὺ θγαίνουν μπορεῖ ν' ἀφομοιώσει καὶ οὔτε ἔχει πολλὲς προσωπικὲς ἐξέλιξεις στὸν τομέα τῆς δουλειᾶς του.

2) Τὸ δίχτυ τῶν ἀνταποκριτῶν εἶναι βασικὴ δύναμη γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς ἐφημερίδας. Τὸ δίχτυ τῶν ἀνταποκριτῶν χρεῖζεται περισσότερη παρακολούθηση, τεχνικὴ ἐπαφὴ, προσωπικὴ καὶ μὲ ἀλληλογραφία, ταχτικὴ καθοδήγηση, ὑποδείξεις στοὺς ἀνταποκριτῆς καὶ διόρθωση τῶν ἀνταποκρισίων τους, ὑπόδειξη θεμάτων ποὺ πρέπει νὰ θίγουν, ἐνημέρωσή τους πᾶνω στοὺς στόχους καὶ τὰ προβλήματα ποὺ τοποθετεῖ στὸ κέντρο τῆς δουλειᾶς ἡ ἐφημερίδα. Ἀκόμα χρεῖζεται πλάνο τοῦ δικτύου τῶν ἀνταποκριτῶν καὶ μονιμοποίησή τους καθὼς καὶ χρησιμοποίηση μὴ μόνιμων ἀνταποκριτῶν.

3) Τὰ στελέχη μας πολὺ λίγο γράφουν στὶς ἐφημερίδες ἐνῶ πρέπει ν' ἀποτελοῦν μόνιμους συνεργάτες. Ἄν κἀθε ἐφημερίδα εἶχε μόνιμους συνεργάτες τοὺς γραμματεῖς τῶν ΚΟΒ καὶ τὰ μέλη τῆς Κομ. Ἐπιτροπῆς τῆς ὁργάνωσης, θὰ ἐξασφάλιζε ἀφθονὴ καὶ ζωντανὴ ὁλη γιὰ τὰ προβλήματα τῶν προσφύγων, θὰ διέθετε ἕνα γερὸ δπλο στὴ δουλειά της.

4) Ἡ κάθε ἐφημερίδα δὲ μπαίνει ὅσο χρεῖζεται σὲ θέμα συζήτησης στὴ συνεδρίαση τῆς Κ. Ἐπιτροπῆς. Ἔτσι δὲν ἐκτιμᾶται στὸ βαθμὸ ποὺ χρεῖζεται ἡ ταχτικὴ καὶ συστηματικὴ παρακολούθηση, ὁ ἐλεγχος καὶ ἡ καθοδήγηση τῆς ἐφημερίδας ἀπὸ τὴν ΚΕ. Νομίζουμε ὅτι μὴ φορὰ τὸ μήνα θὰ πρέπει νὰ μπαίνει γιὰ συζήτησις θέματα γιὰ τὴν ἐφημερίδα, σὲ εἰδικὴ συνεδρίαση τῆς ΚΕ ὅπου μποροῦν νὰ παίρνουν μέρος καὶ μέλη τῆς συνταχτικῆς ἐπιτροπῆς.

5) Ὅλες οἱ ἐφημερίδες θὰ πρέπει νὰ λύσουν τὸ ζήτημα τῆς ἐπαφῆς μὲ τὸ ντόπιο τύπο καὶ τῆς ἀξιοποίησής του. Ἀπὸ τὸ ντόπιο τύπο θὰ πάρουμε πείρα γιὰ τὰ προβλήματα τῆς δημοσιογραφίας, ἀλλὰ καὶ θὰ πετύχουμε τὴν κανονικὴ ἐνημέρωση πᾶνω στὰ διεθνή καὶ ντόπια προβλήματα.

6) Βασικὴ μέθοδος δουλειᾶς τῶν συντ. ἐπιτροπῶν πρέπει νὰ γίνῃ ἡ προγραμματισμένη δουλειά (πλάνο). Δὲν τὸ προσέχουν ὅσο πρέπει οἱ ἐφημερίδες μας αὐτὸ τὸ ζήτημα. Μηνιαῖο πλάνο δουλειᾶς πρέπει νὰ καταστρώνουν ὅλες οἱ ἐφημερίδες, ποὺ νὰ στηρίζεται πᾶνω στὶς κεντρικὰ προβλήματα ποὺ ἀπασχολοῦν τὸν τύπο τῆς χώρας καθὼς καὶ τὴν ὁργάνωση τῶν προσφύγων. Τὸ πλάνο πρέπει νὰ θγαίνει ἀπὸ τὴν κολεχτιβιστικὴ ἐπεξεργασία τῶν μελῶν τῆς συνταχτικῆς ἐπιτροπῆς σὲ συζήτηση καὶ μὲ τὴν Κομ. Ἐπιτροπή. Ὅταν ἡ ἐφημερίδα ἔχει ἕνα καλὸ μελετημένο πλάνο, ὅπου θ' ἀφήνει καὶ ἕνα χώρο γιὰ τὶς ἀπρόβλεπτες ἐπικαιρότητες, ποὺ σύμφωνα μ' αὐτὸ θὰ καταμερίζεται ἡ δουλειά στοὺς συντάκτες καὶ συνεργάτες θὰ μπορεῖ νὰ ἔχει ἔγκαιρα τὴ βασικὴ ὁλη, νὰ τὴν ταχτοποιεῖ καὶ νὰ τὴν ἐλέγχει στὴ δουλειά της. Μὲ θίση τὸ μηνιαῖο πλάνο τῆς μπορεῖ νὰ καταρτίζει καὶ τὸ βδομαδιατικὸ καὶ τὸ καθημερινό.

Οἱ συνταχτικὲς ἐπιτροπές ἐπίσης θὰ πρέπει νὰ ἔχουν ἕνα πλάνο ἐπεξεργασίας θεμάτων γιὰ ἕνα μεγαλύτερο χρονικὸ διάστημα ποὺ θὰ τὰ ἀναθέτει στοὺς συνεργάτες καὶ ἀνταποκριτῆς τῆς.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΚΕ

ΠΡΟΣ ΤΟ ΛΑΟ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

STAT

Ο άμερικάνικος πολεμικός δολοκλήρωτισμός, που τόσο ώμα εφαρμόζεται στην Ελλάδα, και η δουλική σ' αυτόν όποταγή, δόλεκλρου τοδ μοναρχοφασιστικού πολιτικού κόσμου, έφεραν για μιά ακόμα φορά την έσωτερική μας κατάσταση σέ καινούργια έξονση. Η νέα αυτή έξονση εκδηλώνεται άπτη μια, στην έλο και πίο τραγική έξαθλίωση τοδ λαοδ, στην οίκονομική καταβαράθρωση και την άποικοποίηση της χώρας, που οδηγούν τις πλατείε λαϊκές μάζες σέ έλο και πίο έντονη άγωνιατική κινητοποίηση και πάλη για τη ζωή τους, για τη λευτεριά και την ειρήνη. «Οι θυσίες θά διπλασιαστούν», στέλνει μήνυμα για τό χειμώνα ο Π. ουρζόι με τό μεγάφωνό του «Βήμα». Και άπτην άλλη, σέ πίο μεγάλο πελάγωμα, στην πίο έντονη σύγχιση και τό άλληλοφάγωμα μέσα στο μοναρχοφασιστικό στρατόπεδο που βρίσκην την έξτραση τους και στη βουλή. Τρομαγμένοι άπ' την οικική λαϊκή αντίθεση στην άμερικάνικη πολιτική τους το πολέμου και τοδ έλευθρου, άνίκανοι ν' άντισταθούν τό οίκονομικό χάος, που μεγαλώνει, οι άμερικανοδουλοι προσκυνημένοι και άφανιστές τοδ λαοδ μοναδική διεξοδο βλέπουν στην άπόλυτη και άγέγυστη όποταγή στην άμερικανοκρατία. Σέ δσα ο νόμος της επιβάλλει.

Απ' τα μαρμένι άπ' τόν έργαζέμενο λαό οι προσκυνημένοι της άμερικανοκρατίας, πλαστηροβουζελικοί και παπαγικοί, με δλα τά παρακλάδια τους, συναγωνίζονται σέ δουλικότητα και όποταγή άπέναντι στον άφέντη τους γιατί ξέρουν ότι μόνον η εδνοιά του τοδς έξασφαλίζει τη συνέχιση της καταλήστευσης τοδ λαοδ, που πλουτίζει καινούτους ίδιους.

Και σήμερα, μπροστά στο χάος που δημιούργησαν και τις καταστροφές που συσώρευσαν, καταφύγουν έλοι σέ καινούργιες μηχανοραφίες και δολόπλοκίες για νά τρομοκρατήσουν μά και νά έξαπατήσουν και παραπέρα τό λαό, για νά συνεχίσουν την πολιτική τους. Ο Πιουριτζέ, ξέροντας ότι καινούργιες εκλογές δέ θά δώσουν, παρ' όλες τις καλπίες, λαϊκή όποστήριξη στην πολιτική του, προσπαθεί νά ένώσει σέ μιά στρούγκα δλουφ' τους λακέδες του για νά επιβάλλει πίο τρομοκρατικά και συγγά τη γραμμή του. Οι παπαγικοί, με τις άποσυνθετικές έσωτερικές φαγωμάρες τους, μιλουν για νέες εκλογές, με την προοπθή ότι θά τις κάνουν οι ίδιοι, όπολογίζοντας ότι, η πλαστηρική και κυβερνητική χρεωκοπία και οι θέσεις πούχουν στο στρατό και στον κρατικό μηχανισμό, τοδς δημιουργοδν εδνοικές συνθήκες και τη δυνατότητα νά ξεπεράσουν την κρίση τους, που τη δυναθύνει τό ζεμικαρέμα τους μπροστά στο Λαό. Ο Πλαστήρας με τό Βενιζέλο κάνουν δλα δσα

μπορούν για νά κρατηθοδν στην άρχή με τη σάπια κοινοβουλευτική «πλειοψηφία» τους, ένω ταυ-
 STAT
 τέχρονα μγχειρεύουν νέα εκλογική επικράτηση με καλπίες, που θά ξεπεράσουν τις περσινές, και που τις δμολόγησαν προχτές στη βουλή, και ο Βενιζέλος και ο Παπάγος. Οι πλαστηροβενιζελικοί ξέρουν ότι τά εγκλήματά τους, που έυσκολα μπορεί κανείς νά βρει παρόμοιά τους στα χρονικά της χώρας, συσώρευσαν τη λαϊκή κατακραυγή ενάντια τους και γι' αυτό δπλα δπ' τό ξαναζωοτάνεμα της κοινωνικής διαμαγωγίας, ζητάν νά κρατηθοδν, εκλ:κρώντας την άμερικάνικη εδνοια και έντεινοντας την άνταλ:κή τρομοκρατία. Μερικά δείγματα της τρομοκρατίας αυτής, ύστερα άπ' τη δολοφονία τοδ Μεσολογιάννη, είναι και τό ότι συνεχίζουν νά κρατάν στη φυλακή τό Γλέζο και τόν έναδικάζουν, όπως και τόν Άμπατιέλο, και έτοιμάζουν για δολοφονίες με τη δίκη, τη δερπορία.

Όλοι τους, πλαστηροβενιζελικοί, παπαγικοί και Πιουριτζέ, έξέως θά καταϊνέξουν τελικά σέ νέες εκλογές, άποφάσισαν με τον ένα ή τόν άλλο τρόπο νά άποκλείουν οποιαδήποτε δυνατότητα για λεύτερη συμμετοχή σ' αυτές των λαϊκών δημοκρατικών δυνάμεων και όργανώσεων. Σ' αυτόν τό σκοπό άποβίπ: και η δα σπινόθεσία «δίκη» ενάντια στο ΚΚΕ Π:ς: η:ς Ρέντης νά σκαρώσει άποδείξεις για διωξη, και άπαγόρευση ενάντια σέ κάθε δημοκρατική κίνηση και όργάνωση. Ξεχωριστά ο Π:ς: η:ς με τά φευτοαριστερά κατσκευάσματα του και με την άχαλίνωτη τρομοκρατία, την εκλογική καλπία και άπαγόρευση άποβλέπει νά ληστέψει και καπηλεύει εκατοντάδες χιλιάδες λαϊκούς δημοκρατικούς ψήφους. Γι' αυτό και κάθε άνσχη άπέναντι του η ξεχωρισμός του άπ' τόν Παπάγο άποτελεί εγκλημα άπέναντι στο λαό.

Η παλατιανή καμαρίλα για νά κρατήσει τις θέσεις και τά προνέμιά της, δούλη κι αυτή στα ξένα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα, όπερθεματίζει σ' δλα τά ενάντια στο λαό εγκλήματα. Και, προσπαθώντας νά καλύψει τό αντιλαϊκό της ξεγύμνωμα, βάζει τά όργανά της νά διαμαγωγοδν άντια-μερικάνικα, παίζοντας και δω τό άγγλικό παιχνίδι.

Περισσότερο από κάθε άλλη φορά οι έργαζόμενοι, δλέκλτρος ο λαός μας πείθεται ότι δέν έχει νά περιμένει τίποτε τό καλό άπ' την άμερικανοκρατία και τοδς προσκυνημένους λακέδες της.

Καιιά χώρα τοδ βορειατλαντικού δέν έχει τόση μακρόχρονη στρατιωτική θητεία σάν την Ελλάδα, όπου φτάνει τοδς 30 με 36 μήνες.

Καιιά δέν έχει τόσο μεγάλες πολεμικές δαπάνες.

STAT

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΚΕ ΠΡΟΣ ΤΟ ΛΑΟ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

63

Καμιά τόσο εξοντωτική, σέ βάρος του λαού φολογία.

Καμιά χώρα του βορειοατλαντικού δέν έχει τόσο μεγάλο στρατό, πού φτάνει, όπως «ομολόγησε» στό ΝΑΤΟ ο Πιπινέλης στά 5% πάνω στό συνολικό πληθυσμό της χώρας, δηλαδή, ξεπερνά τις 400.000 άντρες.

Καμιά τόσο μεγάλη άνεργία.

Καμιά τέτια ακρίβεια, πού δλο άνεβαίνει.

Καμιά τόσο και τέτια λαϊκή εξαθλίωση και δυστυχία.

Πρώτη είναι σήμερα ή 'Ελλάδα και σέ μπουντρούμια, χιτλερικά στρατόπεδα, σέ γιοδρες και μακρονήσια.

Πουθενά δέ βλέπουμε τόσο εθνική ταπείνωση και εξευτελισμό, γιατί πουθενά, ούτε στην Τουρκία ακόμα, δέν υπάρχει ή δουλικότητα, πού δείχνουν οι δικόι μας γραικούλοι.

Πουθενά ή αμερικάνικη πολεμική απειλή δέν είναι τόσο άμεση όσο στά Βαλκάνια γιατί οι μοναρχοφασίστες, μαζί μέ τους συμμάχους των, τους τιτοφασίστες και τους μπασιμποζούκους της 'Αγκυρας, είναι έτοιμοι για δλα, είναι οι πιο φτηνοί προμηθευτές κρέατος για τά κανόνια των γιάνκηδων. Οι τελευταίες προκλήσεις στόν 'Εβρο και στό Μπέλλες ενάντια στην ΛΔ της Βουλγαρίας, είναι μια ακόμα αδιάφυστη γι' αυτό απέδειξη. Και ο λαός μας πρέπει να ξέρει: τά πολεμικά σχέδια και οι προετοιμασίες των αμερικάνων στά Βαλκάνια, μέ τους μοναρχοφασίστες, τους τιτικούς και τους τούρκους όποταχτικούς των, είναι πάντα πολύ πιο προχωρημένα απ' ό,τι λένε ή γράφουν ανοιχτά. Τό ίδιο συμβαίνει και μέ την πολεμική επιθετική σύμπραξη μέ τον Τίτο. Αυτό κανει την πολεμική απειλή ακόμα πιο σοβαρή.

Αυτή είναι ή κατάσταση μας. Αυτή μας τη δημιουργήσε ή αμερικανοκρατία. Μά γι' αυτήν την κύρια ευθύνη την έχουν δλοι οι έθνοπροδότες απ' τους κυβερνητικούς, ως τους παπαγικούς. Και πρώτος μέσα σ' δλους ο Πλαστήρας. Αυτός καπηλεύτηκε, δημαγωγήσε, απάτησε, πούλησε, ξεγέλασε τό λαό. Αυτός αποδείχτηκε τό πιο πιστό στην 'Ελλάδα μαντρόσκυλο του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Πρόδωσε και τσαλαπάτησε τη δημοκρατία. 'Εφτανε ένα γνέψιμο του Πιουριφύ για να τσαλαπατήσει τώρα και την αναλογική. Δίχως αυτόν ο Πιουριφύ δέ θα πετύχαινε ούτε τά μισά στην 'Ελλάδα. Κανένας στην 'Ελλάδα προηγούμενα του δέν κυλλίστηκε τόσο σ' ό βοδρκο, δέ φανέρωσε τόσο εγκληματική πέρωση και αυτοεξευτελισμό, όπως ο Πλαστήρας μέ την εξαίρεση του Μπελογιάννη απ' τά μέτρα «ειρήνευσης» και τό δεύτερο δίκασμά του, πού είχαν σάν αποτέλεσμα τη δολοφονία του.

Και τώρα πού γίνεται ξανά λόγος για έκλογές έβλε ο Πλαστήρας πάλι μπρός τη μηχανή της απάτης. Καταργεί τάχα τη Γιούρα, ενώ δέ δίνει

άμνηστία, μά μεταφέρει άπλως άλλος τις κρεμάλες του. 'Η άγροτική μεταρρύθμισή του είναι κι αυτή αίσχρη απάτη. 'Η παράταξή του βρυχάται τάχα για έλάττωση των πολεμικών δαπανών και της στρατιωτικής θητείας, και ψευδοδημαγωγεί κι αυτή αντιαμερικάνικα τώρα πού βλέπει ότι ποτέ τό λαϊκό μίσος ενάντια στους γιάνκηδες και ταχτητές δέν ήταν τόσο γενικό και τανάσιμο. Και ενώ δημαγωγεί, δυναμώνει ταυτέχρονα, την τρομοκρατία και έτοιμάζει έκλογικές απαγορέψεις για να ληστέψει αναγκαστικά, όπως φαντάζεται, τους ψήφους του λαού.

Σέ συνενόηση, δλη ή αντίδραση, μαγειρεύει στά σκοτεινά μέ πρωτοβουλία του Πλαστήρα και του Ρέντη τέτια έκλογική κιβδηλεία, όπου έξω από τους βενιζελοπλαστητικούς και τους παπαγικούς να μη μπορεί κανένας άλλος να πάρει μέρος στις εκλογές.

Τέτιος είναι ο Πλαστήρας. Φορεί τη μάσκα του φίλου. Μά στην πραγματικότητα ο λαός ποτέ ωστα τώρα δέ γνώρισε πιο βαμμένο έχθρό. Γιατί ή αμερικανοκρατία και ή πλουτοκρατία δέν είχε και δέν έχει πιο πιστό φίλο. Και τον περιφέρουν ακόμα πραγματικό έρείπιο πιά, γιατί νομίζουν ότι μέ τό σκιάχτρο του μπορούν ακόμα να ξεγελαν τό λαό. Μά ή μάσκα έπεσε. 'Ο λαός τον γνώρισε. Και γίνεται κοινή πεποίθηση ή άλλη, ότι, διο πιο αποφασιστικά πολεμάμε τον Πλαστήρα, όσο πιο άμείλιχτα τον χτυπάμε και τον ξεσκεπάζουμε, τόσο αποπλίζουμε την αμερικανοκρατία και χαλάμε τά σχέδιά της, τόσο αδυνατίζουμε τον Παπάγο. Και ή δψιμη συμμαχία του μέ τό συνδολοφόνο του Μπελογιάννη, τον Κώκο, τον αποστάτη Καραμαούνια και δλο τον άλλο σαρφετό της προδοσίας και της δημοκρατικής διάσπασης σάν τους σβαλωτοειρμιώκους, πού ήρθαν σέ συνεννοήσεις για συνεργασία μέ τον ίδιο τον Παπάγο, όχι μόνο δέν τον βοηθάει μά τον ξεσκεπάζει πιο πολύ.

'Ο Πλαστήρας πρόδωσε ολοκληρωτικά τό λαό, την ειρήνη, την άμνηστία, τη δημοκρατία, την 'Ελλάδα.

Είναι αταπάτη και προδοσία να πιστεύει κανένας ότι έξω απ' αυτά υπάρχει 'Ελλάδα και λαός. 'Εξω απ' αυτά υπάρχει μόνον αμερικανοκρατία, πόλεμος, ολοκληρωτικός άφανισμός.

Γι' αυτό και σήμερα, πιο πολύ παρά χτές, δλοι οι πατριώτες και πατριώτισσες στη χώρα μας έχουν μια ύψιστη, ιερή, άπαραβίαστη όποχρέωση να ένωθούν και να παλαίψουν. Να ένωθούν, να οργανωθούν και να παλαίψουν παντού όπου ζούν, κινούνται, δουλεύουν. Λαός και στρατός. Άντρες και γυναίκες. Νέοι και νέες. Μικροί και μεγάλοι. Να δόσουμε τά χέρια δλοι, δίχως εξαίρεση, ζσοι δέ θέλουμε να βλέπουμε στην πατρίδα μας πείνα, δυστυχία, άφανισμό. 'Ολοι ζσοι δέ θέλουμε να τη δούμε αύριο θαμμένη μαζί μέ τά παιδιά,

μας κάτω απ' τὰ έρείπια του αμερικάνικου πολέμου.

Νά δέσουμε τὰ χέρια, νά ένωθοιμε, νά έργα-
νωθοιμε και νά παλαίψουμε αποφασιστικά, μα-
ζικά:

Γιά ψωμί—δουλιά—ζωή.

Γιά τή Γενική άμνηστία και τή δημοκρατία.

Γιά νά γίνει ή στρατιωτική ήτεια ένας χρό-
νος και νά έλαττωθοιιν οι πολεμικές δαπάνες στο
1/5 τών σημερινών.

Γιά μιά προοδευτική φορολογία μέ βαριά έπι-
βάρυνση τής πλουτοκρατίας.

Γιά νά πάνε τὰ 4/5 του προϋπολογισμού γιά
τά παραγωγικά έργα και τή λαϊκή άνακούφιση.

Γιά νά φύγει ή Έλλάδα απ' τό βορειοατλαν-
τικό και τίς πολεμικές βελκανικές συμμαχίες της
μέ τόν Τίτο και τήν Άγκυρα.

Γιά νά φύγουν οι γιάνκηδες απ' τήν πατρι-
δα μας.

Γιά τήν ειρήνη και τήν έθνική ανεξαρτησία.

Γιά λεύτερη συνεργασία, οικονομικές σχέσεις
και έμπορικές ανταλλαγές μέ όλους τούς λαούς.

Γιά μιά λεύτερη, ειρηνική, δημοκρατική, ανε-
ξάρτητη Έλλάδα.

Γιά μιά δημοκρατική κυβέρνηση του λαού.

Γιά άμεσες λεύτερες εκλογές μέ αναλογική,
οπου ο λαός και εκλογικά νά αποφανθεί κυριαρ-
χικά γιά τή, ζωή, τή λευτεριά, τήν ειρήνη του,
γιά τήν κυβέρνησή του και τό δρόμο πού θέλει
ν' ακολουθήσει.

Αυτό είναι τό χρέος όλων μας σήμερα.

Σ' αυτό τό δρόμο σάς καλοϋμε γιά μιά άκέμα
φορά: Λαός—ένωση—πάλη.

Δυναμώνει ή ένέτητα και ή πάλη του λαού
μας. Καθεμέρα και άλλοι πατριώτες βλέπουν τό
θανατερό σφιχταγκάλισμα τής αμερικανοκρατίας.
Μεγαλώνουν οι άντιαμερικάνικες διαθέσεις και
εκδηλώσεις. "Ας δέσουμε και σ' όλους αυτούς τί-
μια και άνοιχτά τό χέρι τής συνεργασίας γιά τό
καλό τής Έλλάδας, γιά τήν ειρήνη στην Έλλά-
δα και σ' όλο τόν κόσμο, ας δέσουμε τὰ χέρια
ανεξάρτητα άπό όλες τίς άλλες διεφορές πού τυ-
χόν μας χωρίζουν. "Ας δημιουργήσουμε και στην
Έλλάδα ένα πλατύ, αγωνιστικό κίνημα γιά τή
συμμετοχή στο Σύμβριο Ειρήνης στη Βιέννη, συ-
νέδριο αποφασιστικής αντίπραξης στον αμερικά-
νικο πόλεμο.

"Ας δεκαπλασιάσουμε όλοι τίς προσπάθειές μας
και θά γιγαντώσει ή πάλη αυτή γοργά σέ μιά
τεράστια, παλλαϊκή, άκατανίκητη δύναμη, πού θά
χαλάσει όλα τὰ αντίετα τής αμερικανοκρατίας
και τών προσηυτημένων της, τών σπιούνων και
τών διασπαστών.

Ένέτητα—οργάνωση—παλη και ή νίκη θάνε δι-
κή μας.

Ζήτω ή Ειρήνη—Ζήτω ή Δημοκρατία.

Ζήτω ο Λαός—Ζήτω ή Έλλάδα.

26 Αύγουστου 1952

ΤΟ ΠΓ ΤΗΣ ΚΕ ΤΟΥ ΚΚΕ
ΤΟ ΠΓ ΤΗΣ ΚΕ ΤΟΥ ΑΚΕ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΚΕ

STAT

Ύστερα απτά επεισόδια στό νησάκι του Έβρου, πού ήταν άμεση συνέπεια τής επίσκεψης του Ριτς-γονέι και του Μαουντμπάτεν στην Ελλάδα και τής επίστευσης των πολεμικών συνομιλιών ανάμεσα στους μοναρχοφασίστες, τήν κλίκα του Τίτο και τούς κυβερνήτες τής Αγκυρας, έχουμε, τώρα, νέες άμερικάνικες και μοναρχοφασιστικές προκλήσεις στό έλληνοβουλγαρικά σύνορα. Ομάδες από άξιωματικούς και ναύτες του θου άμερικάνικου στόλου, πού παραμένει στή Μεσόγειο, έκαναν επιδείξεις στό έλληνοβουλγαρικά σύνορα, επισκέφτηκαν τό Νεβροκόπι, τό Ίστί Μπέη και θά πάνε σήμερα και στό φυλάκιο τής Κούλας. Τό μεγάλο τής «Φωνής τής Άμερικής», πού έχει τήν έδρα του στή Θεσσαλονίκη, μεταδίδοντας τίς επισκέψεις αυτές τίς παρομοίαζε μέ πορεία του άμερικάνικου στόλου πρός τό Νεβροκόπι, πού θά συνεχιστεί πρός τή Σόφια! Οί ύστερικές χιτλερικές φωνασκίες «Σόφια-Μόσχα-κατοχή» δηλητηριάζουν πάλι, μέ κυβερνήτη τόν Πλαστήρα, τόν άέρα τής πατρίδας μας.

Τήν ίδια στιγμή τό Βαλκανικό άμερικάνικο πραχτορείο του ΟΕΕ, όπως απτήν πρώτη στιγμή και απτά πρίν διαλάησε ο μοναρχοφασισμός, «δικαίωσε», πέρα γιά πέρα, τίς μοναρχοφασιστικές άμερικανόπνευστες προκλήσεις, στό σύνορα, στόν Έβρο.

Είναι όλοφάνερο, ότι, όσο πυκνώνουν οί άμερικανοαγγλικές πολεμικές επισκέψεις στην Ελλάδα, όσο συσφίγγεται ή μοναρχοφασιστική-τιτική-τουρκική πολεμική συμμαχία, πού τήν έπαρξή της τήν επιβεβαιώνει και ή άφιξη στην Αθήνα τιτικής στρατιωτικής αποστολής, πού θά συμπέσει μέ τήν επιστροφή του Πλαστήρα μέ τόν έρχομό του άμερικάνου ύπουργού των στρατιωτικών και μέ τή νέα επίσκεψη του Μοντγκόμερυ, τόσο θά πολλαπλασιάζονται οί μοναρχοφασιστικές προκλήσεις στό σύνορα πρός τίς ΑΔ, τόσο θά συσσωρεύε-

ται ή άμερικανική πολεμική άπειλή στό Βαλκάνια.

Οί προσκυνημένοι τής Αθήνας—κυβερνητικοί και παπαγικοί μαζί μέ τούς στρατοκράτες του γενικού επιτελείου—άπειλούν ν' άρχίσουν άμεσα πολεμικές επιχειρήσεις στόν Έβρο.

Όλα πείθουν, ότι ο άμερικάνικος ιμπεριαλισμός επιμένει νά χρησιμοποιήσσει τήν Ελλάδα σάν πεδίο έφαρμογής στό Βαλκάνια γιά τά πολεμικά τυχοδιωχτικά σχέδιά του, κατά τό παράδειγμα τής Κορέας. Ν' άνοίξει στό Βαλκάνια νέα πολεμική έστία.

Καταγγέλλουμε στό Λαό τίς νέες αυτές προκλήσεις. Και τόν καλούμε νά δυναμώσει τήν πάλη του γιά τό ψωμί, γιά τήν ειρήνη, γιά τήν ανεξαρτησία.

Μέ τήν παλλαϊκή ένότητα και πάλη μας μπορούμε νά χαλάσουμε τά μοναρχοφασιστικά και άμερικανοαγγλικά πολεμικά σχέδια στην Ελλάδα. Είνε καθαρή και αδιάψευστη άπόδειξη, ότι, όσο σκαρώνουν δίκες ενάντια στό ΚΚΕ, τήν ήγεία του και τ' άλλα κόμματα και οργανώσεις του λαού, τόσο ο κίνδυνος γιά τόν πόλεμο δυναμώνει, τόσο ή πείνα γιά τίς λαϊκές μάζες μεγαλώνει.

Όσο πύο μαζικά και αποτελεσματικά δουλέψουμε γιά τό Παγκόσμιο Συνέδριο τής Ειρήνης, πού θά γίνει στή Βιέννη, στις 5 του Δεκέμβρη αυτό τό χρόνο, τόσο έμποδίζουμε τούς έμπρηστές του πόλεμου νά πραγματοποιήσουν τά μαύρα τους σχέδια, τόσο θά υπερασπίσουμε τή ζωή και τό ψωμί μας.

Ειρήνη, μόνον ειρήνη, θέλει ο λαός. Και μέ τήν πάλη του, μαζί μέ τούς λαούς όλου του κόσμου θά τήν εξασφαλίσει.

5 του Αύγούστου

ΤΟ ΠΓ ΤΗΣ ΚΕ ΤΟΥ ΚΚΕ
ΤΟ ΠΓ ΤΗΣ ΚΕ ΤΟΥ ΑΚΕ

ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ

Στή σελίδα 13, στήλη δεύτερη, δεύτερη σειρά από κάτω αντί 194-144 διάβαζε 1941-44

Στή σελίδα 15, στήλη δεύτερη στην αρχή του τίτλου νά προστεθεί τό άρθρο: 'Η

STAT

STAT

Page Denied